

MOZAIK

Sahnyai Edit

Mocsok Csillag

móra x

Sohonyai Edit

Mocsok Csillag

Móra Könyvkiadó

A sorozattervet KURUCZ DÓRA készítette
Borítófotó LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása és másolása szigorúan tilos!

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

1.

Régebben blogot írtam. De mióta Lasszó megverte az osztályfőnököt a suliban, hajtóvadászat indult ellenünk minden szinten, így az interneten is. A tanárok átnézik a weblapokat, blogokat, és bármilyen, általuk negatívnak ítélt bejegyzést találnak, azt megtorolják. Vízipók igazgatónő (akinek felül lapos, hátul csúcsos a feje) csak úgy szórja az intőket, szülőket hívat magához, mert így akarja helyreállítani az „iskola kétszáz éve töretlen jó hírét”.

Úgyhogy visszatértem a sima naplózáshoz, tollal és papírral. Persze van ennek az őskor-filingnek előnye is, mert naplózhatok a szőnyegen fekve vagy a kádban, ha éppen úgy alakul... de sokkal nagyobb a rizikó is: Anyu miatt. Azt mondja, hogy takarít, persze, pedig én meg mernék rá esküdni, hogy legfőképpen szobamotozást tart.

És akkor a mai nap... Tamással.

Ahhoz képest, hogy a suliban ma az első két órában nem is szóltunk egymáshoz... Vagyis én mérgeződtem vele, de tényleg csak ennyit vágtam hozzá:

- Ki engedte meg, hogy a padom tetejére állj?!
- Erre leszállt a pádról, és rám nézett:
- Szeretnélek megkérni valamire!
- Mire?
- Hogy vokálozzatok Kockacukorral Csótány üvöltözéséhez...
- Mi? Vokálozzunk? A Mocsok Csillagban?
- Miért, énekkarosok voltatok, ha jól emlékszem!...

A Mocsok Csillag zenekar Tamás, Ravasz és Csótány rockbandája. Tavaly még Lasszó is „gitározott” benne, de őt ugye az osztályfőnök megverése óta lekapcsolták...

Szóltam Kockacukornak erről a vokáldologról, de nem volt túl lelkes. Jelentős túlsúlyával mit sem törődve hamburgert fogyasztott éppen, ami nekem nagyon nem jön be, mert nézni is rossz, ahogy eszi... És folyik ki a szájából, végig az állán a mustáros-kecsapos lé.

Legjobb barátnőmet két éve még Csőrikének hívták (még ezt is jobbnak találta, mint az igazit: „Lányi Elvira”), természetesen csibesárga haja miatt. Tizenegyedikes korára azonban stílust váltott, s a rózsaszínt feledve kemény rockerré változott. Lágy, hosszú fürtjeit levágatta, a maradékot feketére festette, durva bakancsot és fekete pólót húzott, nyakára pedig a punkokra jellemző szögecses nyakörvet csatolt. Szülei úgy vélték, ennél szörnyűbb pillangó nem szállhatott volna ki az általuk gyártott gubóból, de ebből is látható, milyen csacsi a szülő. Nem is sejtették, hogy kislányuk elképzelései szerint egy igazi rocker különösen ünnepi alkalmakkor (húsvét, édesanya születésnapja, falusi rokonlátogatás) szokta csimbók-tüskésre zselézni a haját. Yeahh! így legalább a tanyán élő nagymami is megtudhatja, mi az ő csendes életében az igazi metál!

Kockacukor ma a lábánál három számmal nagyobb, magas szárú, fűzős bakancsban jött suliba.

– Te, én még ilyen csukát sosem láttam! – csodálkoztam rá kék-sárga-bordó! mintázatára.

– Megtehetem, hogy ilyet hordjak: én igazi clown vagyok, aki nagy ívben tesz a világra.

Ez volt az elmélet. Mert gyakorlatban az igazi bohóc az igazi bohóccipőben rettentő zavarban volt, egész nap a székén ült, és maga alá húzta a lábát...

Vízipók igazgatónő év elején (a tanárverés előtt) még olyan kegyes volt, hogy a Mocsok Csillag rendelkezésére bocsátotta az egyik használaton kívüli pincehelyiséget, természetesen a „tűzrendészeti előírások szigorú betartásával”. Ez nagyon egészséges számunkra, mert bár az apró szellőzők a benzinbűdös úttest felé nyílnak, de senki sem szenved égési sérüléseket a szülők + testvérek + szomszédok lesújtó pillantásai miatt.

A banda közös pénzből, a piacon vette a felszerelést. Egy szólógitárt és egy basszgitárt (később szereztek rájuk húrokat is) és egy teljesen szétvert felületű dob felszerelést. Az eladó is érezte, hogy gáz van a dobszerkóval, ezért bonuszként és fájdalomdíjként adott hozzá egy háromlábú konyhai széket is. Csótány szerint azért, hogy plusz show-elemmel gazdagodjon a produkció, vagyis dobszólo közben igézően körözni is tudjon a csípőjével a dobos. A lábcinnel is akadt egy kis probléma: a pedál pántja leszakadt, és egy darab gatyamadzaggal lett a helyére erősítve.

Ravasz, a dobos régóta növeszti szőke haját, hogy igazán fullos rocksztár legyen. A haja azonban lassabban nő a kellenénél, két év várakozás után most ér kábé a válláig. Nagyon büszke rá, és minden tükörben, kirakatüvegben vagy tükrözésre alkalmas felületen (cintányér) meglekinti, hogy igazítson rajta egy kicsit. Ráadásul mára bekente valami ragaccsal, ami végigcsorgott az arcán is.

– Mi ez a dzsuva a fejedben? Nagyon undorító! – jegyezte meg Tamás.

– Miért volna ez undorító?! – háborgott Ravasz. – Tök rász-tás! Gyógynövényes hajnövesztő!

– Amitől a bajszod nő leginkább – állapította meg Csótány.

Ez igaz! Ravasz nem egy hegyigorilla-típus, sem testfelépítése, sem szőrzete szempontjából. Viszont szeretne az

lenni, így a haj növesztésen kívül bajusz- és szakálltermelésbe is fogott. Nem sok sikerrel, mert ritkás szálú, hosszú cincérbajusza nő éppen... de neki tetszik, ez a lényeg.

Kockacukor a fertelmes cipőjében úgy mozgott, mint egy hastáncos-parodista, és ez annyira zavarta, hogy egy ép hangot sem bírt kibocsátani magából. Kár, pedig úgy emlékeztem, nagyon szép van neki. Nem színpadi mozgása, hanem hangja. Engem mindjárt az első dallamív után leintettek, és egy csörgődobot nyomtak a kezembe.

– Inkább rázz, bébi! – mondta Tamás, majd íziben játszani kezdték repertoárjuk egyetlen darabját, vagyis az *A csitári hegyek alatt* című nótát, heavy metál stílusban.

Csiregtem-csörögtem, és nagyon reméltem, hogy az általános zajban úgysem veszik észre, mi történik a kezemmel... kezemben, kezemhez. Szóval lébecolásra hajtottam, mint az énekkarban, ahol évekig a kutya se vette észre, hogy csak tátogok. Még a dal felénél sem jártunk, mikor kiderült, hogy csörgővel csörgedezve nem lehet sumákolni, mert hatásomra Csoti mellébillentyűzött, Ravasz a falhoz verte a dobverőt, Tamásnak pedig összeakadtak amúgy sem fűrgeürge ujjai.

– Tőled öngyilkos lenne a metronóm! – szembesítettek meglehetősen durván a valósággal.

– Rázkódjál csak nyugodtan – mondta vigyorogva Ravasz.

– Leszereljük rólad a csörgőket, egyébként pedig innen hátulról nagyra értékelem a... hmm... lábmunkádat!

Hülyék! Nem tudnak mit kezdeni az én öntörvényű ritmusommal!

A fiúk megpróbálkoztak a dalszövegírással is: ezen röhögünk a legtöbbet. Mindenki mondott egy sort!

Tamás: *Halottak ugatva bámulják az eget,*

Csótány: *Heverészve nézem kezemben a fejed.*
Ravasz: *Köröm alatt csomókban véres cafatok,*
Csótány: *Nem látom már többé szépnek a napot!*
Tamás: *Hívjátok, gyilkosok, vissza a telet!*
Csótány: *Megtaposunk együtt testet és belet!*
Ravasz: *Minden halál megfullad magában,*
Tamás: *Tarka tehenek szexelnek a karámban!*
Refrén: *Patkánypörkölt! Patkánypörkölt!*

Mi azt hittük Kockacukorral, hogy ez vicc, de felvilágosítottak minket, hogy nem-nem! Ez nem tréfa, hanem halálos komoly! És hűen kifejezi a mai tizenévesek életérzését, úgyhogy megtartják a Mocsok Csillag címadó dalaként. Kockacukorral ezután sutyorogva megbeszéltük, hogy a Mocsok Csillag leginkább akkor tudna megélni a dalaiból, ha vetkőzős fiúkat is alkalmazna a színpadon.

Még gyakoroltak egy kicsit, de kontakthibás lehet az egyik gitárkábel, mert ha Tamás megmozdult, azonnal sercegett. Vagy ez is zene? A *Patkánypörkölt* után nem voltam biztos benne, hogy a nóta része-e a sercegés, vagy speciális effekt.

És ezek után szétszéledtünk. Tamás pedig utánam jött, és elhívott sétálni. Engem! Úgy, mint régen! Vagyis mégsem egészen úgy, mint régen, mert séta közben *megfogta a kezem*. És aztán volt egy perc, amikor beszélgetés helyett inkább mindketten az eget néztük. Ha sokáig nézem azt a nagy feketeséget, az az érzésem támad, hogy lüktet. Vagy inkább a vér pulzál a fejemben? Az utcai lámpától persze nem látszottak jól a csillagok.

– Bárcsak kint lennénk a természetben, és úgy bámulnánk az eget! – mondtam, mire Tamás elengedett. Ettől az ég pulzálása is egy kicsit mindjárt alábbhagyott. Annyira hihetetlen arc!

Tök hideg volt, mégis levette a kabátját, a foga közé szorította, aztán nyújtózott egyet, és felmászott a lámpaoszlopon. Olyan régi típusú, lyukacsos betonból készült: a lyukacsokba tette a lábát, meg abba is kapaszkodott.

– Hú, te örült, mit csinálsz? Gyere le azonnal! Agyonüt az áram! – üvöltöttem utána, de rám se hederített. Pedig nekem volt olyan barátom kiskoromban, aki felmászott a nagyfeszültségre, és aztán egészen kicsire összeégett. Úgyhogy lélegzet-visszafojtva figyeltem Tamást, hogy mit csinál.

Amikor felért, kivette a szájából a kabátot, rádobta a burára, integetett nekem, aztán lemászott. Egészen közel lépett hozzám, átölelte a vállam, és azt mondta:

– Na, most nézd azt az eget!

Volt valami a hangsúlyában, ami a szerelési tevékenységére emlékeztetett: alsóban legóból meg fémépítőből lépegető robotokat készített, meg miniventilátort és sokkolót, amivel mindenkit sokkolt, a szüleit, testvérét és végül engem... Aszittem, a szívem is leáll az áramütéstől. Azóta is mindent megforraszt, összeragaszt és feltalál. És most mintha az eget is megszerelte volna, csak nekem! Tényleg megcsinálta, mert az ég érintetlen szépségében ragyogott felettünk. Komolyan, csak néztem, néztem Tamás kabátját a lámpaoszlopon, és nem is tudtam mást tenni, mint mereven felfelé nézni, mert nem akartam, hogy lásson. Nem az eget, hanem engem. Mert én, Hopka Böbe egy vagány csaj vagyok. Rockzenét hallgatok, utálok az érzelmes sorozatokat, és nem hatódom meg egyikönnyen semmin sem. Erre beüt a krach: állok Tamás mellett, és reszketek!!! Én! Reszketek! De annyira, hogy még a fogam is vacog belé.

– Bocs, a protkóm magától rág! – magyaráztam, nehogy már azt higgye, hogy...

– Fázol? – kérdezte, de olyan dédelgetős, kedves hangon, hogy zsigerből vágtam rá:

– Aha!

De aztán eszembe jutott az elmúlt keserves év. Anyu agyműtéte meg az, mennyit hazudtam neki az apám miatt, akivel csakazértis találkoztam, pedig Anyu nem akarta, mert szerinte Apa hazug, bitang, csaló gazember, mert otthagyt minket, amikor én négyéves voltam...

„Hazugság, tűnj el az életemből!” – ezt kívántam akkor, amikor azért imádkoztam, hogy Anyu életben maradjon. És most is eszembe jutott, mert azóta tudom, hogy az embernek élete fontos pillanataiban azért igazat kell mondania.

– Nem fázom... hanem remegek – közöltem vele az igazságot.

A remegés ettől persze még mindig nem múlt el, pedig bíztam benne. Sőt! Szerintem Tamás élvezte a helyzetet, mert közelebb hajolt, és besűrítette köztünk a levegőt a mosolygásával. Vagyis inkább a hangjával:

– Mert...?

„Mert-mert... jó vicc” – de hiába húztam a számat, hangosan ki kellett mondanom, mivel még tartott az igazmondás:

– Mert engem mégiscsak... szeretnek!

Ekkor már annyira közel hajolt hozzám, hogy látni lehetett a szája bőrén azokat a hosszanti csíkokat, amik mindig megjelennek rajta, ha szomjas.

– De hát szoktam mondani neked... Sőt, időnként te is szoktad mondani nekem, hogy szeretsz!

– De közben fityiszt mutatok a hátam mögött! – nevettem el magam.

És megöleltük egymást.

Ajj! Ez annyira csodálatos volt! Mert ha eddig magamra gondoltam, mindig a mellkasom közepén éreztem legerősebben a

hiányt. Az ő hiányát! Egészen megszoktam, már olyan volt nekem, mint az önazonosság: én vagyok az a Lány, Akinek Mindig Fáj. Erre visszakapom! És felrakja a kabátját a lámpára! És megölel! Fel sem tudtam fogni, mi történik, még tökre bele voltam veszve az ölelésébe, amikor megmozdult, és mélyebbre hajolt. Belefúrta a hajamba az arcát, és megcsókolta a nyakamat ott, ahol a sálból kilátszott. És nem is tudtam lekövetni az útvonalat a nyakamtól a számig, olyan gyorsan történt, de egyszerre csak megcsókolt! Végigcsókolgatta a számát, de a nyelvét nem használta, ami nagyon jó volt, mert Rob... mert Rob, a fiú, akivel tavaly jártam, Életem Első Csókja, a nyelvénél fogva éppen hogy belém nem költözött. És az is furá volt, hogy olyan puha a szája. Telt érzetet keltő, lágy. Nem is tudtam, hogy fiúké is lehet ilyen. Nem mintha lányét próbáltam volna, csak ha a magamét megsimítom, ahhoz képest Rob szája fapados.

Csók után álltunk és ringatóztunk. Ez megint nagyon jó volt, + ha mondtunk valamit, akkor eltoltuk egy kicsit egymást, hogy azért egymás szemébe nézhessünk. Abban a hidegben. Tamás meg még mindig egy szál pulcsiban, úgyhogy váltottunk, most ő kezdett vacogni. Visszamászott az oszlopra a kabátjáért, lehozta, felvette, majd kézen fogott, és elvitt egy forró csokira. Jó volt ülni a kávézóban, de nemcsak a meleg miatt, hanem azért, mert végre-valahára fogtuk egymás kezét! Óvoda óta reménykedtem ebben, és most tessék!

Megnézte az ujjaimat, és megnyomogatta mindegyiknek a hegyét. Összehasonlította a tenyérvonalainkat: nagyon hasonlít a tenyerünk. Megsimította oldalról az arcomat, „pelyheskének” nevezett, és csodák csodájára, nem sértődtem be ezen!!! És ekkor összeszedtem minden bátorságomat, és megsimogattam a haját, + az ujjammal végigcirógattam a lehunytt szemhéját, aztán egy óvatlan pillanatban meg is pusziltam mindkettőt. Nem nagyon

beszéltünk, csak néztük egymást. Életemben nem láttam még Tamás szemét ennyire boldognak. Még mindig azt az elképedést éreztem, amit az este folyamán végig: ezek a szemek engem kutatnak, nekem örülnek – nahát!

„Hát elkezdődött” – mondta, de azt már nem tudom, hogy a szájával vagy a mosolyával-e – néha ugyanis működik kettőnk között ez az egymás fejében mozizás.

Hazakísért, és a lépcsőházban megint csókolóztunk. Ez a csók már más volt, mint az első, még a foga is hozzákoccant az enyémhez. Aztán leállt.

– Mi a baj? – kérdeztem csodálkozva.

– Kapaszkodom magamba – válaszolta.

– Miért?

Mosolyogva eltolt magától, és úgy nézett rám.

– Ezt most komolyan kérded?

Alig volt gáz. Miért kell mindenre rákérdezni? Igazán használhatnám az eszemet néha.

Itthon Műfater egy hallatlanul izgalmas biliárdmérkőzést néz a tévében. Hogy Anya leakadt a meccs felénél, az onnan is látszik, hogy bár tökre engedelmesen ül a Műfater melletti fotelben, a feje azonban hátrabillent a támlára, és enyhén elnyílt szájjal, még az én szobámban is hallható módon hortyog.

Szipirtyó, a papagájom nem is tudja, hogy egy új Hopka Böbe tért ma haza, mert ugyanúgy köszönt nekem, mint mindig szokott. Vagyis borostás hangon rám reccsent:

– Azanyád!

Éjjel 11, így jobb lesz, ha a kismadár engedelmes szolgájává változom, és kinyitom előtte a kalitkáját.

Nna, megtörtént. Egyetlen szárnylebbentéssel röpült a vállamra, és rám förmedt:

– Gázt bele! Indulás!

De kis bolond! Mondtam is neki, hogy nem vagyok a sofőrje, és ez nem autós üldözés, és a határozott felszólítás ellenére leültem ide, az íróasztalhoz, hogy a füzetembe jegyezzem, amit ma átéltem. Szipi számára ez maga lehet a dögunalom, tudom én, hogy nem erre várt egész délután... Most lelibbent a vállamról, az arcom alá gyalogolt, és félrehajtott fejjel, mély férfihangon közölte velem a véleményét:

– Zeneke! Kundi!

Ez valami nagyon súlyos sértés lehet, ezt én is tudom, és illő módon meg is szepentem tőle.

– Ne haragudj, tudom, hogy szeretnél egy kicsit játszani, de most írnom kell!

Szipi békülékeny tónusra váltva Anyu hangján szólalt meg ismét:

– Tee, csibe! – aztán más hangnemben: – Tee, büddös betyár!

Ez nyilván valami olyat jelenthet óspanyolul, hogy:

„Azért megengedem, hogy gyönyörködj csodálatos alakomban!”

Máskor elgyengülök a pompás testtől, a hercig kis lábakról nem is beszélve, azonban ma inkább mégis íráshoz látok. Szeretném újra látni magam előtt a történeteket, pontról pontra, hogy megint átélhessem... és később is mindig, amíg csak élek, és ha kinyitom ennél a lapnál ezt a naplót.

Most érzem először, mit jelent ez a kifejezés: múltidézés. Á, nem jó, áthúzom, mégsem ezt a szót keresem. Hisz az, hogy leírtam, leírom, ami ma történt, nem annyira múltidézés, mint igazi szellemidézés inkább, mert Tamás nincs itt mellettem, de mégis érzem a füle érintését a két ujjam között: porcos és hideg. És ha akarom, még mindig benne vagyok az ölelésében. Akarom. És ideírom mellé:

„Boldog vagyok.”

Későre jár, dobok egy kómát az ágyamban.

2.

Lehet, ha nagy leszek, író leszek. „Az úr ír.” Ezt olvastam valami régi ábécéskönyvben. És ez tökre igaz, mert írás közben tényleg olyan, mintha uralnám az életem. Pedig a valóságban csak úgy megtörténnek a dolgok. Szeretem megjegyezni az eseményeket, és leírni őket. Ez az én saját képeskönyvem, saját életképekkel. Jó, mi? Reggel például azon kaptam magam, hogy a tükör előtt állva dúdolgatok. És a rádióból áradó zenére mozog a lábam. Jé és nahááát!

Amikor kicsi voltam, ha zenét hallottam, a testem akaratlanul is összerándult, és követte a ritmust. Így egy szép napon ott találtam magam egy terem közepén, amint magamról megfélelkezve táncolok. Piros, kopogós lakkcipőt viseltem, és a kishoknya alatt fodros fenekű bugyit, amit először nagyon megalázónak találtam, hogy fel kell venni, de Anya elmagyarázta a jelentőségét. Vagyis, ha tánc közben forogni kezdek, a kishoknya alól ez a fodor kilátszik, és az olyan „cuki”!!!! Anya ezt olyan átéléssel mondta, hogy ki is próbáltam mindjárt, a nagynénim esküvőjén. Ahogy rázendített a zenekar, kipattantam középre, hogy csodás tánccal és a bugyifodrommal elkápráztassak minden földi halandót.

A terem tele volt rokonokkal, és mindenki engem nézett. Kiterjesztett kézzel forogtam, repült a hajam, örvénylett a terem és a közönség, a körülöttem lebegő nevetésből és a biztatásból úgy éreztem, tetszik. Elvégre én egy igazi Tüzes Ördög vagyok,

aki minden lakkcipőkoppantásával ki tudja forgatni sarkaiból a világot! Ekkor azonban meghallottam egy éles hangot:

„Micsoda majom ez a gyerek! Szóljon már rá az anyja, hogy elég!”

Hmm... tényleg... innen jöhet Böbe, a nösténycsimpánz képe a fejemben?

Eddig azt hittem, hogy a nevemről asszociálok a majomra. Böbe, a veszprémi állatkert híres csimpánza olyan intelligens volt, hogy még festeni is tudott. Műfater mutatott róla egy színes albumot, s jól emlékszem az egyik képre, amelynek „Ég a dzsungel” a címe. És mellette persze az alkotó, amint szerényen mosolyog. Azóta nagyon sokszor, ha tükörbe nézek, Böbe majmot látom szemközt bámulni magammal. Böbe, a csimpánz, amint rúzsozza magát, Böbe, a csimpánz, amint árnyalja a szemhéját, és kiválaszt egy szexis, mefistes pólót...

Négyéves lehettem talán?... (ennek kb. 13 éve), de akkor szántszándékkal leállítottam magamban a ritmust; lebiggyedő szájjal félreültem. És soha többé nem táncoltam, nem dúdoltam, énekórán pedig nem énekeltem, ha a fene fenét evett is, ha az énektanárnő kettétörte mérgében az asztalon a hangvilláját, akkor sem. Pedig a leghiggadtabb hangon meg is mondtam neki: *„Tisztelen a Kodály-módszert, és tudom, hogy a zene igazi megértéséhez az éneklésen keresztül visz az út, de senkinek semmi köze az én hangomhoz! A ritmusomhoz meg pláne!”*

Ja és a bugyifodrom se mutogattam többé senkinek. Hopp! Erre egy kicsit nem ügyelek magamra (úgy 13 év vasfegyelem után), s mindjárt kibukkan a szoknyám alól két táncos láb.

– Mucsacsó! – üvöltött utánam Szipi a szobából.

Á, már nem is válaszolok neki, hadd sopánkodjon Hallelúja néni, az alsó szomszéd, ha hallja. Nagyon jól tudom, hogy Hallelúja néni mit pletykál rólam. Ő meg a frászt hozza a

szomszédokra azzal, hogy a legváratlanabb pillanatokban kikiáltja az ablakon: „Hallelúja!”, és gyülekezete „Vidám vasárnap” című tévéműsorát teljes hangerőre csavarva hallgatja a háztömb lelki üdve érdekében. Meggyőződése, hogy ezzel küldetést teljesít, mint egy angyal, aki megmenti a pokol tüzétől a lakótársakat. És nem is sejti, hogy ezek közül a pogányok közül még a legszelídebbek is (lásd Műfater) az ő nevét emlegetve fenik vidám, vasárnapi húsmetélésre készülve a konyhakést. Hallelúja néni azt terjeszti rólam a házban, hogy egy mocskos szájú börtöntölteléket rejtegetek a szobámban. Ő tudja, mert nap mint nap hallja a mocskos szövegét a fűtésesövön át, és hogy a szobám is mocskos, mert Anya egészen biztosan nem takarít, ha nem találta még meg azt a nagydarab férfit az ágyban.

Valamit tenni kellett, mert a „nagydarab férfi” már dühöngeni kezdett a kalitkában:

– Mucsacsó! Belemegyek a véredbe!

Apa, aki évekig élt egyedül külföldön, és akitől tavaly a madarat kaptam, jobb elfoglaltságot is kitalálhatott volna Szipinek a cowboyes meg akciófilmek nézésénél, ha már egyszer azt akarta, hogy beszéljen.

– Fogd be a csőrödet! Fúj, de csúnya vagy! – dűnnyögtem neki az ajtónyitáskor, de az igazság az, hogy mindig elérezékenyülök attól, hogy egy kismadár durváskodik velem.

– Szipi szép! Naggyon szép! – recsegte, majd komótosan, csőrével kapaszkodva a rácsokba kiaraszolt. Felült a kalitka tetejére, és körülnézett.

– Kupi! Kupi!

Komolyan, kész vagyok ekkora arcátlanság láttán!

– Gyalázatos Hallelúja néni bérenc, ha így folytatod, kipenderítelek fél lábaddal fogva az ablakon!

És innentől felpörögnek az események. Gyors óraellenőrzés: 7:08. Auuú! Enyelgésnek vége, rendrakásra tényleg nem maradt idő, készülni kell!

A tükör előtt állva megállapítom, hogy nemcsak a szobában van kupi, hanem a fejem tetején is, ezért megpróbálom hajkefével kitépkedni hajamból a gubancokat. 7:10-kor megpróbálom kézzel ki tépkedni a hajamból a hajkefét. Roxinak (Műfater után a műnővéremnek) sima és fényes haja van, az enyém meg rendetlen inkább. Ha szépen nevezem, akkor loboncos. Igen, szépen fogom nevezni, mert Anya szerint örüljek, hogy van hajam, és dicsérgessem, milyen szép. Mert neki az agyműtét után még mindig nem nőtt vissza... csak olyan kis tüskés-pihés, és a feje tetején jól látszik körben a hatalmas vágás, ahol leemelték a koponyája tetejét. Jó, megfésülöm az én gyönyörű hajam, ami ennek a szokatlan alaposágú műveletnek a hatására kétoldalt szálanként szétáll. 7:12, és úgy festek, mintha most szöktem volna elektrosokk-kezelés után a diliházból! 7:13-kor kivarázsolom a fürdőszobából Roxi spéci hajtükörfényét, hogy bekenjem vele. Az akció sikerül. A haj már nem lebeg angyalkásan köröttem, viszont szakasztott olyan vagyok, mint egy élő libazsírreklám.

Anyunak is feltűnt a nagy készülődés:

– Nahát, hogy milyen szép nagyokat tud pattogni a hajkefe az előszobakövön! Rugós talán?!

Karórám 7:15-öt mutat. A fenyőbe! Fél nyolckor a szokott helyen, a zajos elnevezésű Szigony kutya- és macskaboltocska előtt találkozóóóó! Gyorsan kicselezem Műfater, aki borotválkozáshoz készül, megnyitom a csapot, hajam előrevágva behajjlok a kádba. Sampon, gyors hajmosás.

„Áááá, vizes lett az új mefistes pólóm!!”

Sebaj! A hajszárítás ruhaanyagokra is hatásos. Idő: 7:22.
Nincs mese – indulás!

– Nedves a hajad! Így nem mész sehová! Nem engedem, hallod?!

Automatikus mozdulatok: kabát fel, sulis zsák a vállra, gyors testcesel Anya félrevezetésére, röppuszi az arcra, és tűz! Valósággal kiröppenek a lakásból, és robogok, robogok!

Hiába minden: a lépcsőházba is kihallatszó kiabálás, Anyu aggódó arca, az utánam hajigált sapka, már rég nem figyelek, mert robotpilótára kapcsoltam. Ilyenkor nincs időm liftre várni, pergő lábakkal zúgok le a lépcsőn, a fordulónál fél kézzel a korlátba kapaszkodva hármat ugrok lefelé. Túl nagy szökkenésnél csíp a bokacsont belül, de nem baj, mert bennem dobol, hogy futni kell!

„Tamás vár! Engem vár!” – dalolja odabent az a belső hang, amit éveken át tűzzel és vassal, dacosan összeszorított szájjal visszanyomtam magamban. Most bezzeg zeng, diktálja bennem az ütemet, és ennek semmi köze az idegen hangokhoz többé. Mert régen mindig kikérdeztem mások véleményét: „Milyennek látsz?” „Ugye nagyon csúnya vagyok?”

De most azt gondoltam:

„Kit érdekel?! EZ az Igazi Ütem, amitől életemben először érzem, ki vagyok én! Én Hopka Erzsébet! Igazán én!”

És szépnek, nem is: *gyönyörűnek* érzem ezt az igazi önmagam, és olyan robbanékonynak, erősnek, mint még soha tán. Futás közben pontosan tudtam azt is, hogy képtelen vagyok színlelni többé, és visszafordíthatatlan ez a változás.

A levegő üde volt, s olyan fagyos esőszemek potyogtak, mint az üvegmorzsalék. Halk rigófüttyöt is hallottam valahonnét. Azt hittem, hallucinálok, de nem – az egyik bokor alatt egy kis

feketerigót láttam, aki fázósan összehúzta magát, és csak úgy halkan, maga elé sítolva gyakorolta a dallamot.

Tamás tényleg ott várt a Szigony kutya- és macskaboltocskánál. És a fülemben most nem az elnyújtott macskasikolyt hallottam, hanem a halk rigóhangot. Meg nevetést. De nem a rigók nevettek szemközt, hanem Tamás. Mindkettőnknek piros volt az arca ettől a nevetéstől. Mert nagyon furá, hogy az óvoda óta ismerjük egymást, és hosszú éveken keresztül mindig együtt mentünk suliba, de sohasem *így*.

– Elmúlt már belőled a remegés? – súgta Tamás.

Ettől a mondattól kinyílt bennem valami. Mintha Tamással régtől fogva saját, közös világunk lenne, közös színekből szöve. A Közös Világ az a hely, ahol soha nem vagyok egyedül, mert ott van ő is, mindig és mindig és mindig vár rám! Én meg rá! Akkor is, ha a testünk éppen abban az időben külön van és másfelé jár. Bizonyítékom is van rá: az, hogy időnként bele tudunk mozizni egymás fejébe, és halljuk egymás ki nem mondott gondolatát! Mi más ez, ha nem Közös Világ?!

Tamás egyszer meg is kérdezte tőlem:

„Lehetségesnek tartod, hogy én te vagyok?”

„Tessék?”

„Platón szerint az isten eredetileg gömbembereket teremtett, aztán kettévágta őket, és szétszórta a világban. Azóta ezek a felek folytonos szomjúhozással keresik egymást, hogy helyre-állítsák a rendet. Nem lehet, hogy én a te feled vagyok?”

Szerettem volna megkérdezni tőle:

„*Akkor most mi már összetartozunk örökkön-örökké, ugye?*”

De nem kérdeztem, mert az olyan izé dolog. Ha kimondom, az már lepke, és lehet, hogy elszáll. Különben is, ez nem kérdés többé, hanem bizonyosság.

– És tudod, mi volt tegnap számomra a legnagyobb meglepetés? – kérdeztem inkább hangosan.

– No mi? – mosolygott Tamás.

– Az, hogy egy fiúnak is lehet ennyire puha a szája! Öhm... nem mintha lányét próbáltam volna... Behunytam a szemem, és...

Keresgélnem kellett a szavakat, mert próbáltam az érzetet alaposan körülírni, de... Miért van az, hogy élesben sosem tudom kinyögni, amit mondani akarok? Mindig csak a dolgok megtörténte után. Afenyőbe! Hány remek visszavágás rekedt így bennem! Veszekedések, felelés, szerelmi vallomás...

– ...ahogy csókoltál, gyümölcsöket láttam! Bordó, nagy szemű cseresznyét, olyan finomat meg...

– Ne folytasd! – nézett rám furcsán Tamás.

– Miért?

– Mert hatással vannak rám a szavaid...

Ezt nem értettem tisztán, de jobbnak láttam, ha nem feszegetem a témát, mert biztos olyan szexuális dolog, mint tegnap volt. Pedig tökre érdekelt volna, hogy *mennyire* vannak hatással rá a szavaim? Pontosan mire is gondoljak ilyenkor?

Mindenesetre kijelentettem:

– Ez túl sok, kérem! Jár nekem ennyi boldogság? – mire Tamás szembefordított magával, és megcsókolt. Az utca kellős közepén!

– Meglátanak! – beszéltem bele a szájába.

– Kit érdekel? – kérdezte hetykén, aztán megfogta a kezemet.

Kiskorunkban tengerészjárással szoktunk menni, de ezt most már talán mégsem kéne. Pedig megpróbáltuk, három kirakatnyi utcán át. Olyan jó egymásnak dőlve dülöngélni, és nevetni, nevetni! Újra kiscsírák voltunk!

Ekkor azonban észrevettük Csótányt, s egyszerre váltottunk lépést. Hirtelenjében nem tudtam eldönteni, mit láthat meg ebből

az örömből éppen Csótány, mert jól emlékszem a beszélgetésünkre, amikor anno, ott a parkban sétálva szembefordult velem: „*Böbe, megkérdezhetném, hogy mit érzel Tamás iránt?*”- és én pillanatnyi megingás nélkül hazudtam:

„*Szeretem. Tamást és a barátnőmet, Kockacukrot is szeretem, egyformán.*”

Csótány mérlegelt, és hitetlenkedve kérdezte:

„*Azt akarod ezzel mondani nekem, hogy nem tudsz különbséget tenni szeretet és szeretet között?*”

Így visszagondolva most nagyon fájnak a saját szavaim! Mert szokás szerint az enyém kellett, hogy legyen az utolsó szó: „*Miből gondolod, hogy nem tudok különbséget tenni az érzéseim között?? Nem vagyok szerelmes belé! Olyan nekem, mintha a testvérem volna!!*”

Hát... sikerült elaltatnom Csótány kételkedését, és járni kezdtünk. Holott én csak tromfolni szerettem volna, mert Tamás akkor Krisztinával járt. Vagy nem is tromfolni, hanem kapaszkodni Csótányba. Vagy nem is kapaszkodni, hanem Tamás közelében lenni még azon az áron is, hogy a legjobb barátjával járok. Igaz ugyan, hogy Csótánynak mondtam el a gondolataimat, de az majdnem olyan volt, mintha Tamásnak beszélnék... Mert arra is gondoltam, hogy amikor Tamás és Csoti találkoznak, és szóba kerülök én is (hisz a legjobb barátok mindent megbeszélnek!), akkor Csoti elmeséli majd:

„*Képzeld, Böbe azt mondta, hogy...*” – és az üzenet, a gondolat eljut hozzá!

Ez az egész fejben egészen jól működött, mint egy kapcsolási rajz, ami tiszta és egyszerű, mint fizikaórán: Böbe-Csótány-Tamás. Igaz, hogy közvetítő személy igénybevételével, de mégis kommunikáltunk. Nem halt el, nem veszett el közöttünk minden szál!

De ha fejben működött is, a valóságban nem ilyen tiszta és egyszerű ez az egész. És most *Csótány szemébe kell nézmem!* Aki nem az áramkör egyik könnyen elmozdítható eleme, hanem igazi barát. Igaz, Csoti szakított velem, ráadásul éppen Anya operációja idején, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, most mégis olyan gáz, hogy így kell megtudnia, Tamás és én járunk. Olyan zaklatott vagy mifene lettem, hogy minden kiment a fejből. Mi is az az Ütem? Meg Gyönyörű Én? Egyáltalán nem is tudtam emlékezni rá. Csoti mellett állva nagy baromságnak tűnt az egész. Még Tamás kezét is elengedtem, de azt sem akartam, hogy ő észrevegye, vagyis úgy tettem, mintha fél kézzel könyékig a sulis zsákba merülve keresnék egy hűdefontos valamicsodát.

– Szia, Csoti!

A fiúk lekezeltek, én pedig gyorsan beszélni kezdtem.

– Képzeljétek el, kaptam postán Mefist-plakátokat!

– Hogyan? Csak úgy küldtek neked?

– Naná, hapsikáim! Jelentkeztem a honlapjukon, hogy szívesen kiraknék párat. Tízet küldtek, de a nagy részét már elosztogattam. Müfatertől kaptam Mefist-pólót is! – Azzal gyorsan Csótány kezébe nyomtam egy plakátot.

– Hú, de jó! Köszönöm! – ujjongott, és látszott rajta, hogy tényleg örül. – Tudjátok, hogy ma van a születésnapom?!

Na, puff neki, még ez is. A velem való szakítást nyilván még ki sem heverte, erre most a 18. születésnapja reggelén a legjobb barátjával lát kézen fogva! Nesze neked, Ütem! Meg Gyönyörű Én! Hogy vállaljam így önmagam, ha másnak fájdalmat okozhatok vele? Patkánypörkölt! Legszívesebben a fejemre húztam volna a sulis zsákot, hogy ne látsszak, meg ez az egész helyzet ne is legyen, de mégsem tehetem. Nem lenne éppen felnőttés ügykezelés. Tovább viszont már nem lehetett a zsákba

dugva tartani a kezem, így kénytelen-kelletlen kihúztam belőle, és csak úgy menni kezdtem mellettük. Lóbáló karral. Mintegy jelezve:

„Trallala! Úgy megyek mellettetek, mint máskor szoktam!”

– Isten éltesen! – mondta Tamás, vigyorogva meghúzta Csotesz fülét, aztán *elkapta a kezemet*. Közben rám is nézett, kicsit szúrós pillantással, és esküszöm, hallottam a fejemben a hangját:

„Sima, laza!”

Csótány pedig úgy tett, mintha az égegyadta világon semmi, de semmi különöset nem látott volna. Mosolyogva vizsgálgatta a plakátot, precízen összegöngyölte, és folytattuk tovább az utunkat. Nagyon úgy, mint máskor. Egy egészen aprócska különbséggel. Hogy semmi beszédtema nem jutott eszünkbe.

– Jó lenne elmenni a koncertre – bökte ki végül Tamás.

– Aha! – helyeselt Csoti. – Csak nem tudom, elengednek-e. Apám újabban olyan, mint egy bósz bika, folyton azt fújtatja: „Tanulj, tanulj, tanulj!”

Újabb szünet. Maradt az utcaképek bámulása. Egy mozgás-sérült kövér férfi agresszívan a téren morzsát csipegető galambok közé hajtott az elektromos kismotorjával. És nevetett, hogy mind egyszerre felrepült! Most úgy láttam, hogy nem üde, hanem kimondottan szürke ködös ez a reggel. És füstös a benzingőztől. A felreppenő madarak keményen csapkodták szárnyukkal a levegőt, hátha tisztul tőle.

– Hétvégén buli? – kérdezte Tamás.

– Naná! – vigyorgott Csótány.

– Ma úgylis lesz Mocsok Csillag próba, Ravasszal majd egyeztetünk. .. Kár, hogy náluk már nem lehet bulit tartani!

Ravaszt kiátkozták a szülei, miután a Mocsok Csillag és baráti köre egyetlen éjszaka alatt amortizálta a szépen berendezett lakást. Feledhetetlen éjszaka volt...

– Valami nagy durranás kéne – morfondírozott Tamás. – Elvégre mától kezdve felnőttnek vagy tekinthető!

– Az, nagy durranás – vigyorgott Csótány. – Plusz kaja, pia, nők...

A „nőket” hallva megint bestresszeltem, mivel két hónapja még én voltam a nő az életében. Áldott iskolaajtó! Sosem örültem még így kilincsnek. Bent a suliban nyüzsgés. Az egyik teremben néhány fiú kicsi a rakást játszott éppen, a másikban egy lány zongorázott, a tanárnő ott állt mellette, és elégededenül szólt rá:

– Katinka, ez túl kemény! Kérem, ne erőszakolja meg a zongorát!

Első óra biológia, Gröönlandi Báálnával. Tanárnőnk most tart a haslábú periódusában, ezért az iskola fotósakkörével színes, kinagyított csigafotókat készített, és kasírozva kirakta őket a falra. Az egyik lökött még hatalmas feliratot is készített:

„Mentsük meg a Földet! A csigák számára!” Ez nyilván némi cinikus humor lehetett, de Gröönlandi Báálna komolyan vette, és bálna létére volt olyan sügér, hogy kirakja a képek alá.

Kockacukor már várt. Megint érdekes ruha volt rajta: egy tarkabarka, flitteres-pillés poncsó. Olyan volt benne, mint egy meghibbant indián. Ehhez miniszoknya, harisnya és fekete fűzős bakancs.

Én azonban tudom, hogy ezekkel a provokatív cuccokkal próbálja elterelni a figyelmet az igazi gondról: a túlsúlyáról. Akkor is éppen a reggeli szendvicsét tartotta a kezében, mikor beértünk. És legörbült szájjal vizsgálta egy meztelen csiga nyálkás, barna testét és az érdeklődő csigatekintetet.

– Így egyen az ember jóízűen – bökött a képre. – Mint egy kakamaki, csápokkal.

– Ő nem kakamaki, hé, hanem antinudli! — vigyorogtam rá, a nokedli iránti szenvedélyére utalva.

– Barátnő az ilyen? Mosma az ebédnek is lőttek!

– A nagybátyámnak van egy Vénusz-festmény a falán: a szoba bármelyik pontjáról nézed, olyan, mintha a szeme téged figyelne. Nem találsz úgy, hogy ő is?... – mutattam a legrondább csiga felé.

– Tényleg! Ez tényleg engem néz! – Kockacukor megbűvölten bámulta. – Vajon mik a szándékai? Hogy tanuljon az ember egy éhes csiga árnyékában?!

– Felelés közben majd le vadászik, és váratlanul rád cuppan a falról!

Vihogtunk, és ekkor úgy csináltam, mint az a mutogatós pasi, aki hatodikban elkapott minket, kiscsajokat a sulis hátsó udvaránál. Papaaaaam! – szétnyitottam magam előtt a kabátot, hogy megmutassam Cukornak az új (nyaknál még nedves) mefistes pólómat. És Cukor nem kapott a megdöbbenéstől röhögőgörcsöt, mint mi, akkor hatodikos kiscsajok a mutogatós bácsi girnyó kis teste láttán, hanem illő áhítattal szemlélte rajtam a feliratot:

„Bukott angyalok heccelése tilos!”

Kicsit olvadoztunk a jóképű bukott angyal láttán. Őt nyilvánvalóan nem zavarták az emésztésben a csigaképek, mert véres szájjal, jóllakottan mosolygott ránk. Cukor egyébként mindjárt levágta, hogy más a kisugárzásom, mint egyébként. Olyan gyanakodva nézett rám, hogy elröhögtem magam:

– Csak nem, hogy kérdezni akarsz valamit?

– Csak nem, hogy mondani akarsz valamit? – hangzott a válasz.

Nem akartam olyan könnyen odaadni neki a sztorit:

– Esetleg ha rákérdeznél?

Cukor már fültől fülig száj:

– A... matekkal kapcsolatos? – találgatott.

Ekkor kinyitottam a sulis zsákot, és elővarázsoltam belőle a neki szánt, utolsó Mefist-plakátot. Más körülmények között Kockacukor kiugrott volna a bőréből, de most olyan csodálkozva nézett rám:

„Csak ennyi?”

Nem bírtam tovább, és büszkén odasúgtam neki:

– Tegnap este óta járunk!

Tök jó, hogy Kockacukor velem örült! Kicsit túl hangosan is.

– Ssss! – szóltam rá, és közelebb intettem, hisz a mögöttünk lévő padban ül Csótány és Tamás. Ne má’, hogy meghallják! - Képzeld, csókolóztunk is!

Cukor mindjárt lehuppant mellém a székre.

– Milyen volt? – kérdezte türelmetlenül.

– Mennyei!

És ekkor teljesen váratlanul elszomorodott. Nem értettem, miért.

– No, most mi a baj?

Kockacukor most már végleg elpakolta a reggelijét.

– Arra gondolok, hogy én sosem... mert ki csókolna meg egy ilyen dagadt lányt?! Olyan vagyok, mint egy zsírral tömött díszpárna!

Afenyőbe! Ezt hallva évekre visszamenőleg szégyellni kezdtem magam. Mennyit nyafogtam szegény Cukornak éppen én! Arról, hogy: „Ugye bénán nézek ki?” Meg Rob így és úgy, Csoti így és úgy, de hülye ez a Tamás... Mit érezhetett közben éppen ő?

De akárhogy is, nem voltam képes hazudni, és most nem tudtam azt mondani neki, hogy „Ó, ugyan és dehogyis”, mert Kockacukor az utóbbi időben már az én fogalmaim szerint is túl kövér.

– Fogynod kell! – mondtam inkább határozottan.

– Talán a vizsgadrukk majd segít! A KRESZ-vizsga előtt például egy falatot sem bírtam lenyelni, és jövő héten következik a vezetés! Az még sokkal durvább!

– De jó lesz, ha tudunk majd együtt autózni! Önállóság, szabadság és fogyás!

Egészen lelkesek lettünk a gondolattól, de további tervezgetésre nem maradt idő, mert kinyílt az ajtó, és belépett rajta egy lány. Komolyan azt hittem, behalok.

– Kapor Jessica!!!! Kapor Jessica!!! – súgtam Kockacukornak levegőért kapkodva.

– Hát az meg ki a frász?

Rámutattam:

– Ezt a nőt óvoda óta ismerem, és u-tá-lom!

– Ezt a kis nyeszletet? Miért? – vizsgálta érdeklődve Kockacukor a lányt.

Elmondani sem tudom, hisz soha életemben senkire nem reagáltam még így. Ez a „kinyílik a bicska a zsebemben” érzés. Hogy mit utálok rajta? Mindent. Azt, hogy mindig ezer foggal vigyorog. És minden olyan nyújtott rajta. A hosszú, világosbarna haja, hosszú keze-lába, hosszú feje, meg a fogai. Pedig az egész nő nem is túl nagy. Rövidesen kiderült, hogy nem eltévedt csupán, mert Csótányt kereste: úgy értesült valakitől, hogy énekesfelvételt hirdetett. A Mocsok Csillag zenekarba!

Jól hallottuk, ahogy a hátunk mögött állva Kapor Jessica bemutatkozott:

– Hogy mi érdekel? – válaszolta Csoti kérdésére. – Az éneklésen kívül, tudod, modellkedem, csak sajnos a magasságom miatt nem léphetek fel kifutón, így inkább csak fotóznak, volt már a rólam készült képekből kiállítás New Yorkban, egy híres galériában, és járok énektanárhoz is! – mondta mindezt egy lélegzettel, keszeg testét rázva, és haját a füle mögé tűrögetve.

Körüljáratta a szemét a feléje forduló arcokon, és pechemre mindjárt megismert:

– Hellóka, Böbi, TE IS idejársz?

Tökre váradanul ért a megszólítás, úgyhogy megrezzentem egy kicsit. És úgy hallottam, Jessica száját igencsak lekezelően hagyta el ez a kérdés. Ettől az ismerős hangfekvéstől mindjárt egy hatalmas, kopár sziklán találtam magam, alattam tátongó mélység.

„Hauuuuuuuuuu!” – szakadt fel bennem az elnyújtott farkasüvöltés. De persze ebből kívülről semmi sem látszott.

– Szia, Jessica. Aha, én is ide járok – válaszoltam tök közömbösen.

– Honnét ismeritek egymást? – csodálkozott Csótány.

– Az óvodából – válaszolta kajánul Tamás. – És alsóba is egy osztályba jártunk!

Persze röhögött, mert jól emlékezett rá, mennyire utáltuk egymást mindig is. És arra is emlékezett, hogy én, az amúgy teljesen normális magaviseletű lány életemben egyszer verekedtem a földön, a porban fetrengve, úgy, mint az utcagyerekek – VELE! És hogy emberi méltóság és jóság ide vagy oda, először jól elláttam a baját Kapor Jessicának, és csak aztán keltem fel a földről.

– Mit jelent az, hogy „Bukott angyalok etetése tilos”? – bökött kipingált körmével a pólómra.

Amúgy is gerjedek a bazsarózsás körömfestésre. És ekkorra már tutira meg voltam győződve róla, hogy Jessica ott akarja folytatni, ahol az általánosban abbahagytuk, és újfent bekóstolt engem. Ennyire nem lehet ártatlan a hangja!

– Ez egy dal kezdő sora. És dalszöveget nem magyarázunk, mert megöljük vele! – válaszoltam bájosan mosolyogva.

– Igen, tudom, én is egyszerűen i-má-dom a Mefistet!

„Persze, imádod a Mefistet! Ha így volna, nem kérdeznél baromságokat, mert mefistes ember ilyeneket nem kérdez...”

– Milyen stílusú számokat énekelsz? – faggatta Csótány.

– Tudod, főként dzsesszt, de naggyon szeretem a rockot is! Naggyon kedvező hozzá a hangfékvésem, tudod...

Itt már piros kiütések lettek a karomon. Kész csoda, hogy ebbe a bonyolult mondatba nem szötte bele többször fordulatként, hogy „you know”... Ez biztos valami New York-i tájszólás!

Ráadásul Csótány belelkesedett.

– Szuper! Nem jönnél el próbaéneklésre?

– Ez nagyszerű! Mikor?

– Ma délután!

„Afenyőbe! Ha ő beteszi a lábát a Mocsok Csillagba, akkor én kilépek.”

– Ha torzít a mély, az sem baj, csak döngesse a padlót! - mondta Jessica pilláit rebegetve.

„Hauuuuuu! – szólalt meg bennem újra a vérfarkas. – Hogy lehet egy nő ennyire... mesterkél?”

És bizony fájtnom Csótány arcán a tény: bevette a szöveget. És az is nagyon fájtnom, hogy mindössze tíz perc alatt sikerült felbolygatnia a szépen alakuló életem! Úgy éreztem, hogy a Mocsok Csillag elárult engem. Vagyis Csótány! Persze nem haragudhatok rá, hiszen honnét tudná? Meg különben is.

– És mi van a te pólódra írva? – kérdeztem én is ugyanúgy mű-ártadanul. – Horror vagy... error? Ebből a szögből nem látom jól!

Jessica szembefordult velem pink rucijában, úgy mutatta:

– Mirror!

– Uppsz, bocsika!

Kockacukor oldalba bökött a könyökével.

– Ne szenyózz már! – súgta.

A társalgás nem jutott tovább ennél a pontnál, mert jött Miki bá' és elkezdődött a magyaróra. Jessica ígéző pillantást vetett a tanár úrra, majd kilibegett a teremből. A tanár úr döbbenetn nézett utána.

Én meg kiborultam. Cukor nem is értette, miért nem válaszolok a feltett kérdésekre az elébem tolt papíron, hanem ehelyett telerajzolom szemekkel meg növényekkel. Komolyan, a sírás kerülgetett. Mi az esélye, hogy az ember egy közegbe kerül az ősellenségével? Erősen próbáltam arra koncentrálni, amit Roxitól tanultam: találjam meg a középpontomat, onnan szemléljem a problémát, és minden könnyebb lesz. Mi a fenyő az a középpont? Hol lehet? A hasam? Áááh, az kilőve, a francnak volna gusztusa megenni ezt a csajt! A szívem...? Hááát... talán... Próbáltam a szívem közepébe helyeződni, és szeretettel, megértéssel gondolni Kapor Jessicára.

Szegény, épp elég baj az neki, hogy ilyen hülye.

De ettől nem lettem jobban. Ha rá gondolok, akkor is karpereccsörgést hallok, ha éppen nincs is a nőn karperec. Csingi-lingi és műmosoly! És vagy kitömkölte magát előlről vagy... múcicije lett??? És az a parfümillet! Brrr! Talán a szaga volna a baj? Igen! Mert valahol, titokban bűdösnek érzem Jessicát. Normális az, hogy agresszív pisiszagot érzek a

közelében? Vajon tudja ő is? És ezért kell az a rengeteg pacsulira?

A boldog Hopka Erzsébet helyett (aki ma reggel voltam) egy tök fura emberharanggá változtam. Olyan emberharanggá, akinek ráadásul a nyelve kiakadt, és összevissza verdesve üti a belső falakat. Próbáltam lenyelni ezt a fájdalmas kongatást, ideig-óráig ment is, mivel a következő óránk matek volt. Vér és lapítás, mert Csalogány tanár úr (aki Paranoia Püpüt, a Lasszó által megvert osztályfőnököt helyettesíti) még mindig a kollektív büntetés jegyében szadiz minket. De a nagyszünetben Tamás félrevont, és elsétált velem a folyosó egy viszonylag távolabb eső, csendes szögletébe.

– Mi a baj?

Most mondjam el? Olyan gáz! Lebiggyesztettem a számát, és szipogtam inkább. Nem volt elég, úgy nézett rám, hogy muszáj volt vallani:

– Jessica. Miért akar énekelni a Mocsok Csillagban?

– Miért ne énekelhetne a Mocsok Csillagban? Az a baj, hogy utáltatok egymást az oviban?

Hát így, Tamás szájából hallva tényleg hülyeségnek hatott az egész.

– Félek, hogy kezdődik minden előlről! – vagdalkoztam. – Belekever a piszkos dolgaiba... Tönkreteszi a zenekart, hazudik, és én újra megverem...

Tamás magához ölelt, és belenevetett a nyakamba:

– Szóval verekedni akarsz?

Ha Tamás megérint, egyszerűen nem számít más. Felnyúltam, és átfűztem a karomat a nyakán. Ha ránézek, az jut eszembe, hogy kész férfi! Megváltozott: már nem „fiúsan vékony” (azaz: nyeszlett), izmosabb és magasabb lett. Váltottunk egy gyors csókot, aztán elengedtük egymást, mert mellettünk haladt el az

egyik ügyelő tanár, s nem akartunk az igazgatói irodában kikötni szeméremsertő viselkedés miatt.

– Tudod, mit? Hozzávarrlak az oldalamhoz! – mondtam neki.

– Most újra olyan erősnek érzem magam, mint reggel!

– Kellenék mint akkumulátor?

Lelkesen bólogattam:

– Ha mindig velem lennél, sosem merülnék le! És ha butaságra gondolok, kijavítanál!

Tamás fura arccal ábrándozott:

– Nagyon praktikus lenne, mert például sokkal könnyebben vakaródzhatnánk! Vagy megmoshatnál a kádban... itt-ott...

Összevontam a szemöldököm:

– Itt-ott?

Szemtelenül vigyorgott rám:

– Nem értem ezt a kiakadást. Itt is én vagyok és ott is én vagyok!

Ekkor úgy döntöttem, hogy tényleg verekedni akarok.

Suli után mindenki hazarohant ebédelni, aztán igyekeztünk vissza, a Mocsok Csillag próbájára. Elvégre nagy nap lesz a mai: kipróbálják Kapor Jessicát, plusz Csótány beszervezett a 4/B-ből egy rocker arcot, aki állítólag szenzációsan gitározik.

Máskor a kezem ügyébe kerülő első göncöt felkapom, ma azonban elég hosszan válogattam a ruháim között. Próbáltam nem idegeskedni a délután várható (jessicás) kimenetele miatt...

Inkább Tamás... Tamás... Tamás!!!!

Eszembe jutott, hogy egyszer az általánosban együtt mentünk akadályversenyre, de külön csapatokba lettünk beosztva. Én a Fürgerókalábakhoz kerültem (Kapor Jessicával együtt), Tamás pedig a Detonátorok közé. Mielőtt Fürgerókalábként elindultam

volna az erdőbe, Tamás odajött hozzám, és tollal egy kis térképet rajzolt a kézfejemre, bejelölte rajta az indulási pontot, a főbb állomáshelyeket csupán kezdőbetűjünkkel, s végül a célt, ahol újra találkozhatunk majd. És annyiszor éreztem az elmúlt években, hogy tők egyedül bolyongok abban a sötét erdőben! Rettegtem, hogy ezután mindig el leszek veszve benne... és sosem találkozunk már. S ekkor mégis sikerült! Annyiszor álmodtam róla, hogy egyszer, csak egyetlenegyszer, úgy, mint tegnap este, megöleljük egymást! Mert ahányszor magamra gondoltam, mindig a mellkasom közepén éreztem legerősebben a hiányt. Nagyon fura, mintha kezdene bennem valami seb behegedni. Mintha szünni kezdene végre az a sajgás, ami egész eddigi életemben elkísért. És amikor erre gondoltam, néhány hang bukkant elő... öhh, még leírni is olyan érzelgős... szóval a szívemből. Dúdolva próbáltam lekövetni. Azt a kisrigót utánozni, aki a bokor alatt füttyörészett. Milyen sokszor próbáltam már kitalálni, mi lehet az én igazi dalom, mi az a hangsor, ami csak rám jellemző, ami velem együtt született. Hát itt van! Ez az! Az igyekezettől gombóc gyúródott a torkomba, és inkább csak nyöszörgés volt az a hang, ami a számat elhagyta.

Szipi is odajött hozzám, hogy megnézzé, élek-e, vagy mi a szösz ez a hörgés...

– Mindenkinek van egy dala, ami csak az övé – magyaráztam neki. – És én nem tudom kiénekelni, ha Tamás nincs velem!

– Te csibbe! – szólt rám Szipi kötözködve.

Lehet, hogy a jákópapagájok tudnak gondolkodni? Ezt mondjuk mindig is vágtam Szipiről alaplolgokban, de lehet, hogy ennél több is van benne? Elképzelhető, hogy ő egy madár-Einstein?

– Te most lecsibézel? – kérdeztem tőle.

Egy nagy gondolkodó ül itt velem szemben, csak a sors fintoraként madárcsőr nőtt az arca közepén. Milyen lehet madárnak lenni? Elképzeltem magam egy ágon. Ha lenézek, látom a vékony kis ujjaimat, amint egy ágba kapaszkodnak, viszket az egyik ujj, de nincs kezem, amivel megvakarjam. A csőrömmel hajlok oda, kicsit átdörzsölöm, közben hintázik velem az ág. Jó, vakarózni nem tudok normálisan, de énekelni! Kinyitottam a csőrömet, és kiszaladt rajta egy trilla, aztán még egy, és már nem is foglalkoztam a viszkető lábbal, a hintázó ággal és a körülöttem susogó levelekkel, csak a torkomból előbukkanó hangra figyeltem.

És amikor kinyitottam a szemem – nem a madárszemem, hanem az igazit, akkor nagyot néztem, mert sikerült! EZ A SAJÁT DALOM! A mindenit! És sikerült *egyedül* kiénekelnem!

Mimimimamaamööööö! Pedig nem vagyok egy pacsirtatípus. Kiszellőztetek, mert mindjárt jön Tamás. Mivel támasszam ki az ablakot? Talán ha összehajtogatom a sálamat?

Az ablaktámasztás után nem sokkal megérkezett Tamás: s vigyorogva csukta be maga után az ajtót. Hányszor megtette már! De sohasem *így*. És a szokásos jobbról balról puszi helyett most csóóók.

- Milyen engem ölelni? – kérdeztem tőle.
- Nagyon jó! Olyan sokat vártam rá!
- Én is!... Úgy 13 évet...
- Nem is baj, hogy eddig vártunk! – mosolyodott el Tamás.
- Miért?

Nem válaszolt, csak még jobban magához szorított. Aztán el is engedett mindjárt.

- Mennünk kéne...

– Jó – vágtam rá, de azért még utoljára lehúztam magamhoz. Cicaköszönéssel arcához dörzsöltem az arcom, aztán elengedtem.

– Mit szeretsz rajtam? – kérdeztem.

(Titkos záradék: rockerként egyáltalán nem vagyok romantikus alkat, csak szeretem hallgatni, ha szépeket mondanak. Vili? Kis kíváncsi utókor...)

– Hogy mit szeretek rajtad? – nézett a szemembe édes arccal a szerelmem. – Azt nem tudom, de ha tudnám, leszerelném rólad, és messzire hajítanám!

– Te hülye vagy! – mondtam erre, és mindjárt ütlegelni kezdtem.

Kiskorunk óta szeretném Tamást megverni. Vagy lebirkózni... És nagyon érdekes, mert verekedés előtt vagy közben mindig elhiszem, hogy képes vagyok rá. Pedig általában (nem általában, mindig) alaposan elgyepál. Mondjuk, most nem. Hanem hanyatt fordított, szétfeszítette két oldalra a kezemet, csuklónál fogva, hogy ne tudjam csipkedni, és rám feküdt, hogy ne tudjak rugdalni. És olyan furcsa lett a szeme, hogy egy pillanatra megijedtem: *És most mi fog történni?* De ebben a pillanatban bedörrentette az ablakot a huzat.

– Kiesett a sálam! – nyögtem, mire Tamás elengedett.

Phú! Ez meleg helyzet volt...

Kihajoltunk az ablakon, hogy lássuk, hová került: autóra, járdára? De nem ment olyan messzire, mert fennakadt Hallelúja néni ablakpárkányra szerelt, előrenyúló fém ruhaszárítóján.

– Olyan nincs, hogy én becsöngessek hozzá! – jelentettem ki mindjárt. – Különbén is: ki az isten szárít odakint ruhát februárban? Belefagy a víz a harisnyájába!

– Olyan kis beszűkült vagy... Azt el sem tudod képzelni, hogy ő fagyosan szereti? Különbö meg, ha nem óhajtasz vizitálni nála, akkor... Hozd ide, kérlek, a partvist!

Rohantam, hoztam, Tamás pedig feltúrta a pulcsiujját, s ettől olyan lett, mint egy sebész operáció előtt. De az régen rossz, ha egy sebész akkora pusztítást végez a szikével, mint Tamás a partvissal. Már az első mozdulattal a semmibe taszította Hallelúja néni imént említett lépésbetétes, négerbarna színű harisnyáját.

– Pedig milyen csini lehet benne! – röhögött Tamás.

Még el sem ért a sálig, mikor sikolyommal kísérve lelte halálát egy püspöklila női trikó.

– Esetleg esernyővel? – próbáltam új eszközt ajánlani. – Annak kampós a vége!

Kipróbáltuk, de annak meg túl rövid a nyele. Kisvártatva felragyogott Tamás arca, és én, kis semmi semmiződés, tanúja lehettem a Géniusznak, akinek elméje fároszként világol a lakótelepen.

– Porszívó! – vágta ki büszkén.

Behoztam hát a porszívót. Felraktuk az ablakpárkányra, bekapcsoltam, közben Tamás leszerelte róla a porkefés fejet, és csupán a puszta csővel a kezében akciózni kezdett. Wow! Teljes siker! Elsőre fel is szippantotta vele Hallelúja néni habselyem bugyiját! S már éppen az ikerbukósisaknak beillő melltartóval küzdött, amikor kinyílt alattunk az ablak, és szemközt fordult velünk egy rémséges arc:

– Az anyátok hétszázát! – kiáltotta a „szeresd felebarátodat, mint tenmagadat” szellemében, azzal megragadta a csövet, és kifelé kezdte húzni belőle a melltartót. Nemhiába fogyasztott élete során annyi pacalt (hallottam, amikor azzal dicsekedett, hogy öt tényérral tud megenni egy ültében), mert olyan svung-

gal rántotta meg a csövet, hogy csak Tamás lélekjelenlétének volt köszönhető, hogy az egész porszívót nem rántotta ki a kezünkből a saját fejére.

– Mit akartok a melltartómmal? Perverzek! – rikácsolta. – Tolvajok, segítségéég! – Az utcán egyre többen bámultak felfelé.

Kötélhúzás közben a gégecső csak nyúlt, nyúlt, nyúlt...

– El ne szakítsa már! – üvöltött rá Tamás.

Nem tudni, miért, talán azért, mert Hallelúja néni teljesen kiakadt rajtunk, de elengedte, mi pedig gyorsan felhúztuk a porszívót.

Kiszedtük a porzsákat, kipiszkáltuk belőle az intim ruhadarabokat, szerencsére a sálam is ott volt a halomban. Előkotortam egy SOK BOLDOGSÁGOT! feliratú dekortasakot, beleraktam a holmit, majd lementünk, lábujjhegyen elosontunk a banya ajtajáig, és a kilincsre akasztottuk. Becsengettünk, és fűtááás! Szakasztott, mint kiskorunkban.

A folyosófordulónál még láttam, hogy kinyitja az ajtót, és konstatálja a tasakban a bugyiját:

– A názáreti Jézus Krisztus egyengesse az utatokat! – kiabálta utánunk, de mi akkor már a lépcsőn ugráltunk lefelé. Most ez áldás vagy átok volt a részéről? Mindenesetre tökre koncentráltam, nehogy kitörjem lefelé menet a bokám.

Annyira felzaklatott ez az esemény, hogy a saját dalomról is megfeledkeztem. Vagy inkább, amikor eszembe jutott, akkor nem tudtam hogyan előhozni. Nem beszéltem róla, na.

Különben is, Tamás éppen arról ábrándozott, hogy kéne neki egy quad. Vagy egy fűnyírás kistraktor. Veszélyhelyzetben felültetne hátulra, maga mögé, és mennénk vele mindenfelé. Vagy kéne neki egy mixerkocsi, az a betonkeverős, és akkor betont is folyathatna maga után, hogy eltüntesse a nyomokat.

Mikor megérkeztünk, Csótány és Ravasz már javában gyakorolt. Csoti elkérte Nagycsótánytól a szuperszintijét, és a billentyűket nyomogatta, Ravasz pedig ott ült agyonstrapált dobfelszerelése mögött, és teljes erőből verdesett. Elég dühösnek látszott.

– Mizu? – kérdezte tőle Tamás.

Ravasz abba hagyta a csapkodást.

– Egyest kaptam fizikából. Már én is kezdem azt hinni, hogy hülye vagyok. Berágtam, azt’ eljöttem. Kaját hoztatok? Mer’ szájba rúgott az éhhalál! És tudtok szerezni nekem mára egy igazolást? – ez volt a nekünk szánt üdvözlés.

– Egész délelőtt itt voltál?

– Aha! Ma jön meghallgatásra az a szuper gitáros, nem akarok lebögni előtte! Ezenkívül meg semmi hangulatom nincs a sulihoz...

– Mert? – kérdezte Tamás, miközben előkapart a zsákjából egy összenyomódott szendvicset.

Ravasznak mindegy volt a kulcsín és a szag, mindjárt falni kezdett.

– Berágtam a Nikire! Francia után eljött, ömlött az eső, de én hazakísértem, és csak annyit kértem tőle, hogy várja meg velem a buszt! Nem, inkább hazament, hát egye meg a fene!

– Pedig az a kislány tök aranyos! – biztatta Csótány.

– Hát, nem afféle plázás típus, az egyszer biztos! De most, hogy itt van a zenekar meg minden... Igazán nemtom, van-e értelme nekiállni. Se időm, se energiám belevágni az ismeretlenbe.

– Ez komoly? – nézett nagyot Tamás.

– Komoly! Nekem már nincs kedvem annyit futkosni egy lány után! Mindjárt 18 vagyok! Belefáradtam, érted?!

– Cumi az élet! – erősítette meg Csótány.

– Ez az, cimbora! – kontrázott Ravasz. – Különben is, ha befutunk, a csajok megdobálnak minket a tangájukkal. Niki meg ha akar valamit, felhív!

Csak álmélkodtam: milyen fiúk ezek??? Nem csoda, ha a lányok maguk kénytelenek vadászni!

– Akkor nincs egy elmosódott pecsétű, üres igazolásotok?

– Nincs. De mi volna, ha elmennénk a rendelőbe, csinálnánk együtt egy kis balhét? Epilepsziás roham, gutaütés vagy efféle... A doktornő addig ránk figyelne, te pedig gyorsan pecsételnél – fantáziált Csótány.

– Beteg ötlet! Ott az asszisztensnője is! Ketten vannak, nem egyedül! – hűtötte le Tamás.

Ravasz egy pillanatra abbahagyta a rágást:

– Akkor tuti az igazolatlan. Esetleg ha felhajtánánk egyet a gengszterektől?

Ez az ötlet nem tetszett senkinek sem igazán.

– Ráadásul, ha kiderülne, az apám tutira kinyír – mondta Csótány. – Újabban olyan...

– Tudjuk! – vágott közbe Tamás. – Újabban olyan, mint egy bőszi bika!

– Igen – helyeselt Csótány, és mindjárt odafordult hozzám.

– Látod, egy haszna azért van annak, hogy korán meghalt az apád, legalább nem macerál!

Olyan váratlanul ért ez a beszólás, hogy összereztem.

– És milyen volt a hétvégén a Mefist? – kérdeztem tőle gyorsan, hogy eltereljem magamról a figyelmét.

Csoti és Ravasz egyszerre kezdtek lelkesedni:

– Istenkirály!

– Iszonyú volt a tömeg! Mindenki zúzott! Csak folyton a szemembe világítottak azokkal a vijjogó izékkal!

– Én is zúztam egy darabig! – áradozott Csótány. – Egészen addig, míg valaki fejbe nem vágott a bőrdzsekijének a fémmel kivert végivel! Azt hittem, megőrülök! – mutatta koponyáján a jókora búbot.

– Az a hülye Gyepi meg hazafelé rágyújtott, lett is izgalom! Csak fél óra múlva tudták eloltani a buszt.

Úgy nevettem rajtuk, mert annyira hülyék! Ha a közelükben vagyok, olyan, mintha benne lennék a történetben. Egyedül – állókép, a fiúkkal együtt – munka közben lévő hurrikán.

És nagyon el akartam felejteni a tavaly október 6-ai ünnepséget, az aradi 13-ra való megemlékezést. Amikor is szereplőhiány miatt velem játszatta el Miki ba Pöltenberg Ernő lovagot. Még műbajuszt is kaptam, hogy hozni tudjam a figurát.

– Pöltenberg Ernő lovag – mondtam elcsukló, mély hangon, hogy érződjenek a visszafojtott férfikönnyek. – „...bécsi születésű vagyok, harmincöt éves, három gyerek édesapja. A magyar seregben tábornokként harcoltam. Csatáztam Kápolnánál és Győrnél.”

Az iskola primitív tanulói persze nem értékelték ezt az árnyalt színészi munkát, és mindenki röhögött, míg a 12 másik tábornokkal együtt kötél általi halálra ítélték. Azt már nem kellett eljátszanom, szerencsére, pedig tutira lett volna rá igény. És ekkor megpattant bennem valami. Emlékszem arra, hogy ott állok szemben a mikrofonnal, kezemmel rágörcsölve a rúdra, de nem bírom mozdítani a lábamat, hiába köhécselt mögöttem a következő halálra ítélt tábornok. Aszíttem, mindjárt hányok. Néztem a sorok között dumáló srácokat, s belém hasított:

„Ez olyan méltatlan hozzám!”

Szerettem volna... tiszteletet parancsolni? De odafigyelést mindenképp. És... és... és ekkor kitört belőlem valami. Olyan erős indulat, hogy tökre megrettentem tőle.

– Mit tudtok ti erről az egészből? – förmedtem rájuk úgy, hogy közben letéptem magamról a műbajuszt. Ezzel is jeleztem nekik, hogy már nem Pöltenberg Ernő lovagnak olyan tulipiros a feje. – Egy édesapa otthagya értetek a családját, a gyerekeit, mert szeretett volna valami értékeset tenni, amiben hitt, pedig nem is volt magyar! Megérte szerintetek?! Nevettek rajta! Olyan buták vagytok, óóó... Ha látnátok magatokat! – Komolyan gáz volt, de egyszerűen képtelen voltam befogni a számat.

A teremben döbrent csend támadt. Én már zokogtam, és elhatároztam, hogy überelem önmagam, tehát a zokogás ellenére tökre igyekeztem jól artikulálni a szavakat:

– Az én apukám évekkal ezelőtt kiment békefenntartónak Boszniába. És meghalt, értitek? Lelőtte egy orvlövész, pedig neki fegyvere sem volt! Apu segíteni ment oda! És rettenetesen fáj a szívem, ha arra gondolok, hogy őt is kiröhöggetik a bosnyák gyerekek!

Számításom bejött, mert tutkerájós csönd lett. Később behívatott Vízipók igazgatónő, és kiosztott nekem egy dicséretet azért, mert „segítettem megértetni tanulóársaimmal az ünnep lényegét”.

Tamás persze leharapta a fejemet, hogy négyéves korunk óta vagyunk barátok, de ő erről semmit nem tudott: hogy lehet? És valszeg sosem derül ki az igazság, ha Apu tavaly fel nem tűnik újra. *De azt, hogy mi az igazság, csak Tamás tudja. És tudom, hogy ő sosem árul el.*

Mert mégis jobb egy háborús hős árva gyermekének lenni, mint egy olyan pasiének, aki egy mukk nélkül elhagyta a feleségét és négyéves kislányát?!

Azért mindig kuncognom kell, ha eszembe jut az a csend. Lehet, hogy színésznőnek kellene mennem?

– Hoztam ám valamit! – jelentette be Ravasz. – Ilyet még nem láttatok! Világszenzáció!

Azzal elővett a zsákjából egy szájharmonikát, és egy kis tartószerkezet segítségével magára szerelte.

– Egyszerre dobolok és szájharmonikázom! Na, mit szóltok hozzá?!

– Istenvadállatkirály! – nevetett Tamás.

– És a csípőkörzést se feledd! – vigyorgott rá Csótány.

– Nem pofázni, játszani! – adta ki az ukázt Ravasz, úgyhogy a fiúk elkezdtek játszani a múltkor kreált dalszövegükkel a *Patkánypörkölt* című számot.

A dobos tényleg nagyon ott volt. A háromlábú széken. Ütlegelt, leverte a fejüket is, és néha lelkesen fújkodta a szájharmonikát, bár akkor jelentősen lassult az általa képviselt ütem. Vagy dobogás. Illetve csatazaj vagy mi a szösz. A harmonikadallam nem is hallatszott igazán, mert beleolvadt a többiek zörgős zenéjébe, egészen addig, amíg Ravasz nyüszíteni nem kezdett. Először azt hittük, ez már tőle a fullélmény: dobolás, csípőkörzés, szájharmonika és vonyítás, de nem – mert a többi funkciója leállt, s maradt egyetlenként ez az utolsó showelem.

– Na, mi van? – kérdezték a srácok, akik szintén leálltak.

– Mi lenne? – morogta Ravasz, aki már letette a dobverőket. – Beleakadt ebbe a rohadt szájharmonikába a bajszom!

Amíg leszíjazta magáról a tartószerkezetet, el kellett engednie a harmonikát, de az ettől még nem esett a földre, hanem ott várakozott türelmesen a száján, az extrahosszú macskabajusz szálain függeszkedve.

Megpróbáltuk valahogy kigubancolni, de sehogyan sem sikerült, Ravasz fájdalmában bandzsított és könnyezett, úgyhogy

kénytelen voltam elővenni a táskából a manikűrkészletet, abból is a kis, görbe végű ollót.

Szegény Ravasznak nincs szerencséje a szőrzetével: amikor megcsattogtattam előtte az ollót, mindjárt könyörögni kezdett:

– Ne, kérlek, ne!

Velem lehet beszélni, ezért újra megfogtam a harmonikát. De akkor megint üvöltött:

– Auu! Ne, kérlek, ne!

Úgyhogy hidegvérrel elmetszettem a hónapok óta gondosan növesztett szálakat. A szájhharmonika szőrös lett, Ravasz szája felett viszont egy kb. 5 cm-es terület kopasz, kétoldalt lógóval.

– Nagyon alter! – röhögtek rajta a többiek. – Mehetsz a józsefvárosi piacra, árulni!

– Kettő ezer occó occó kid pénz – mondtam mandarin kínaiul.

Egészen addig nevettem, míg fel nem tűnt, hogy egy idegen fiú támasztja az ajtót, és minket figyel. Ahogy ránéztem, nagyon különös, sárgászöld szemet láttam, és mindjárt egy ragadozó pillantása jutott eszembe róla. Ez a srác olyan volt, mint egy ugrásra kész oroszlán. Összevillant a tekintetünk, és ettől totálra érezni kezdtem minden porcikámat: mintha ez az oroszlán szerette volna megropogtatni a csontjaimat, hogy hozzájusson a csontvelőmben tárolt tartalék anyagokhoz. Kirázott a hideg az erejétől, és őszintén reméltem, hogy ez egy... fegyelmezett oroszlán.

Hogy ne látsszon, mennyire meglepődtem, inkább felvontam a szemöldököm:

„Te ki vagy?” – mire a fiú letette a nála lévő gitártokot, és odalépett hozzám:

– A gitáros – és lekezeltünk.

Tökre meglepődtem ezen is. Hogy ilyen felnöttes a kézfogása, illetve azon a melegségen, ami ebben a kézfogásban benne volt.

Még a nevét is elfelejtettem megjegyezni.

„*Boldog lesz az a lány, aki hozzá fog tartozni!*” – ezt gondoltam.

– Hé, megjött a nagy ember! – kiáltott Csótány, majd lekezelt mindenki mindenkivel, és kitört az általános hangzavar.

Én meg leültem egy sarokba, és onnét figyeltem őket. National Geographic Majmok bolygója különkiadás... Vigyorogva szemléltem, miként méregetik az új fiút, miként próbálják megjátszani magukat előtte. A srác – mint közben kiderült, Gombnak hívják – csak simán elővette a hangszerét, s attól, hogy játszásiból pengetni kezdett, a Mocsok Csillag tagjaiban mindjárt kipurcant a nagymenő.

– Nekünk még tanulnunk kell – állapította meg Szerelmem, aki mindösszesen két akkordot tud fogni, mint óriásviharzenészmeister és basszgitár-fejedelem.

– Legalább akartok, az jó jel – mosolygott rájuk Gomb. – De ha szeretnénk valamit érni, javulni kell védelemben, középpályán és a csatársorban is.

Ekkor billegett be extramagas sarkú csizmában, passzos farmerben, hanyagul a hajára biggyesztett sapkában, legtrendibb kiskabátjában Kapor Jessica, hogy beálljon a csatársorba. Mindjárt megtelt parfümillatával a légtér. Mindjárt megtelt *Kapor Jessicával* a légtér. Úgy éreztem, legszívesebben elhánynám magam a túl édes szagától, és kimenekülnék a helyiségből az agresszívan vibráló szag miatt.

Körülnéztem:

„Vajon csak én érzem? – aztán saját magam kezdtem szagolgatni. – Esetleg nekem lesz ilyen szagom, ha meglátom???”

Jessica közben már javában reklámozta önmagát:

– Kipróbálták, és én tudom, hogy karizmatikus vagyok.

– Hogyan próbálták ki? – nézett rá nagy szemekkel Ravasz.

– Nagyon egyszerű. Ha bemegy egy ember a színpadra, persze olyan, tudod, akinek karizmája van, tudod, akkor mindenki őt fogja nézni, tudod, még akkor is, ha esetleg jelentéktelen a szerepe. Mert ez a karizma az olyan, mint egy láthatatlan ragyogás.

– Ezek szerint statisztáltál már? – kérdezett rá egyenesen Gomb.

Jessica egy pillanatra megakadt, de aztán darált is tovább:

– Ó, igen, de ez nem fontos. Én elsősorban énekesnő szeretnék lenni, nem pedig színész. Milyenek a dalszövegeitek?

– Az a helyzet, hogy... Nincsenek. Mi eddig magyar népdalokat adtunk elő heavy metál hangszereléssel – szólt Tamás.

– Magyar népdal? Az cool! Ezek a rockdalszövegek amúgy is csak arról szólnak, hogy felelősségmentes életet akarok élni, nem akarok minden rendőrtől félni, és senki ne szóljon bele abba, hogy egész nap iszom és a falra hányok. Olyan kis minden-ellenesek. Ami tilos, azt meg csak azért is. Gyerekes!

A fiúk összenéztek, és lehervadt arcukról a mosoly.

– Éljen a rock! – mondta Tamás, és összenevettünk.

Csótány hangja (a rockéletézés sárba tiprása után) sem csegett már olyan lelkesen, mint először:

– Énekelj valamit, hadd halljuk a hangod!

– Mit szóltok egy Janis Joplin-dalhoz? Mercedes Benz?

– Nyomjad!

És Kapor Jessica ledobta a kiskabátját, ledobta a kissapkáját (káprázatos és mélyen dekoltált felsőt viselt), szétrázta hosszú, egyenes haját, és belekezdett:

– „Oh, lord wont you buy me a Mercedes Benz?”

El kell ismernem, hogy Kapor Jessicának nagyon jó hangja van. Hihetetlen! A fiúk, egyik a másik után csatlakozva, kísérték a gyönyörű, érett női hangot, és a szám végére egészen együttes jellegük lett.

– Jól van, fog ez menni! – állapította meg Tamás.

– Sok gyakorlás után! – szólt oda neki Gomb.

Láttam, hogy Tamásnak rosszul esik a beszélés, de neki is be kell látnia, hogy itt nem arcozhat, mert az ő tudása a legkisebb a csapatban.

Ráadásul Jessica sietett a segítségére:

– Gyakorolni fogunk! Tamás, én tudom, hogy te is szuper leszel!!

Azt hittem, leütöm, pláne, mikor láttam, hogy Tamás milyen hálásan pillant rá...

– Meg akarom mutatni apunak, hogy az ő segítsége nélkül is vinni fogom valamire!

– Miért, mivel foglalkozik az apád? – kérdezte Csótány.

– Producer: együtteseket menedzsel, videoklipet forgat meg ilyesmi.

A fiúkban meghűlt a vér.

– Miért nem keresel igazi zenészeket? – kérdezte Ravasz. – Mi csak egy iskolai klubzenekar vagyunk!

– Nem akarom, értsd meg! Nem akarom, hogy tudja, együttesem van! Én magam akarom megcsinálni magamat, és ehhez szükségem van rátok! Akkor elfogadtok ilyen feltételekkel énekesnek?

Naná, hogy elfogadták a hülye kis majmot. És naná, hogy csak nekem tűnt fel, amint kicsúszott a száján, hogy „együttesem”. A fiúk nem tudják, de én már most látom, hogy ez a nő megeszi őket reggelire.

Úgyhogy hazafelé menet a hangomat se lehetett hallani, de ez senkinek sem tűnt fel. Ellenben Ravasz, Tamás és Csótány egymás szavába vágya fantáziáltak arról, hogy híresek lesznek.

– Fogjuk mi még nyomni a VIVA-n! – fogadkozott Csótány.

– Ez volt aztán a születési ajándék!

– A hétvégi bulid lesz a születési ajándék, nem ez – mosolygott Tamás. – Beszéltem Miki bával, megengedte, hogy használjuk a pinchelyiséget, majd el kell kérnem a kulcsot a portástól. Csak mindent rendben kell hagynunk!

– És ez a nő egyszerűen frenetikus! – áradozott Ravasz.

Én csak hallgattam, hallgattam a Kapor Jessica kiválóságáról szóló többszólamú kórust, és megint előtött az a fűj, de rossz zöld-érzés. Nem az a fajta zöld, amitől keserű lesz a szám, mint amikor megettem kiskoromban a fűtőnövényt, hogy kipróbáljam, mitől tojik a húsvéti nyúl csoki tojást... vagy undorzöld, mint amikor azt hittem, hogy Tamás lefeküdt Krisztinával. Ez olyan zöld, aminek a szélén látszik egy kis bántósárga meg vörös átfolyás. Afenyőbe! Ez lehet az irigység? Megfejelve a felháborodással, mert *a jóisten hogyan bízhatott egy ennyire pofátlan, hülye csajra ekkora tehetséget? Ez nem igazság!*

Hogy a dicshimnuszt hallgatva ne kelljen a falba ütögetnem a fejem, tennem kellett valamit. Visszanyúltam a biztos ponthoz, a fantáziámhoz, vagyis a fejemben lévő, Tamással Közös Világhoz. Utáltam a jelent, úgyhogy el kellett repülnöm, jó messzire.

Azt mondta nekem egyszer:

„Én egy albatrosz vagyok. Nagy a szárnyam, és érzem, ahogy a szél kissé megborzolja rajta a tollakat. Látod, ahogy a tenger szélén a nap felkelni készül? És bevilágítja a vizet? Ugye, látod?”

Akkor lehunytam a szemem, és nagyon murisnak találtam, hogy Tamásra mint albatroszra gondoljak. Ezen kívül a magam alá képzelt mélység is megijesztett, mert tériszonyom van.

„*Ne törődj velem! – tanította Tamás. – Figyeld inkább, ahogy a madár hirtelen lebukik a mélybe, aztán újra felröpül, és a levegőben úszva közelít a nap felé. Tudsz követni?*”

Ez a kép, a hirtelen lebukó, majd megint felemelkedő madár képe segített, hogy legyűrjem a repüléstől való félelmet.

„*Igen, tudlak!*” – mondtam akkor, és szárnyaim kitérve én is ráfeküdtem a szélre.

De ez a képzelgés most nem volt elég ütős. Továbbra is határozottan zaklatottnak éreztem magam. Türelmetlennek, idegesnek. .. és undoknak. Mert ezek itt a valóságban folyton Jessicá-ról beszélnek!!

Miután Csótány és Ravasz is elvált tőlünk, ketten maradtunk.

– Ne lógasd az orrod! – szólt rám Tamás.

– De, lógotom – feleltem. – Pedig eszem ágában sincsen.

– Butaság! – leintett, és arról kezdett beszélni nekem!!!, milyen hihetetlen szerencsénk van, és mennyire reméli, hogy majd Jessica apja támogatni fogja a Mocsok Csillag karrierjét.

Tamás csak beszélt és beszélt, és egyszerűen észre sem vette, hogy mennyire kiborít a téma. Gondolatban újra a szobájában találtam magam, ülök a fotelben, ő velem szemben, és egy órán át türelmesen várok arra, hogy szóhoz juthassak. Tamás pedig előadást tart nekem a rézdrótokról, ledekről és panelekről, a forrasztópáka gyönyöreiről nem is beszélve. Én meg csak fogom és fogom a kezemben az új fényképezőgépet, amit szülinapomra kaptam Műfatertől, és szerettem volna megmutatni neki, hogy megosszam az örökömet – de Tamás észre sem veszi. Rá sem kérdez.

„Hogy lehet az, hogy Közös Világunk van, én vagyok te és te vagy én, és *nem veszed észre eközben, hogy engem mi bánt?*” – ezt akartam kérdezni, gyűjtöttem magamban, mint a nyálat köpés előtt.

– El fogok járni tanárhoz, de most már tényleg! Ha a zenét matematikai alapon sajátítom el, egészen könnyű lesz: matekból mindig jó vagyok! – fogadkozott. – Aztán készülnöm kell a diák feltalálók éves seregszemléjére is, mert ha helyezést érek el, akkor felvételi nélkül kerülök be a Műegyetemre! Nehéz lesz az elkövetkezendő fél év!

És nem rángathattam meg a kabátja ujját:

„Hahó, én is itt vagyok!”

Nem taposhattam a lábára (pedig hujj, de szerettem volna), így csak ott lépdeltem mellette fáradtan, egykedvűen. És fejben szóltam hozzá, megint. Megszoktam az évek alatt, hisz Tamás mindig ilyen volt, csak azt hittem, hogy az együtt járás, a csók meg minden majd...

„Ha belebeszélek a Közös Világba, talán eljut hozzá az információ! – ezt találtam ki kínomban. – Köszönöm, hogy figyelsz rám... És most elmondom neked, hogy fáj a tény: még nekem is tetszik Kapor Jessica éneke! És be kell látnom: tehetségben túlszárnyal engem. Túlszárnyal engem? Ez hülyeség, mert nekem nincs is olyanom, hogy tehetség. Miért nincs? Nekem miért nem jutott? Én nem tudok semmit felmutatni, megosztani, díszíteni... csak vagyok.”

Ez a „*csak vagyok*” úgy kongott az ürességtől és olyan rossz volt hallani, hogy majdnem elsírtam magam.

– De azért valamennyi időd marad majd rám is, ugye? – kérdeztem halkán, mert eszembe jutott, miket beszélt a próba elején Ravasz.

– Te vagy az első! – mondta Tamás, és magához ölelt.

Ez a váratlan mozdulat nagyon jólesett. Jó, egy kicsit túl erősre sikerült, és a bal cicimet eléggé megnyomta, el is löktem magamtól mindjárt, de ez apróság. Mert ha nem is tudom kibeszélni magamból a feszültséget, de ebben az ölelésben minden benne van, ami a vigasztalódáshoz elengedhetetlenül szükséges. Vagyis Tamás.

„Igaz, hogy semmim sincs, amiért megtapsolnának, mégis van valamim, ami szabad szemmel nem látható! Van bennem egy Veled Közös Világ!” – ezt mondtam volna, de nem mondtam.

A lépcsőházban összebújtunk, de Tamásnak – most ha ez nem lenne egy szupertitkos napló, le sem merném írni – egy kicsit rossz volt a lehelete. És emiatt valahogy semmit sem éreztem. Csókolóztunk, Tamás a nyelvét is használta, a foga koccant a fogamon, de leginkább csak egy igyekvő, nagy fejnek érzékeltem őt.

Szerintem valami baj van velem. Másra gondolni sem tudok, és szorongok meg aggódom és aggódom meg szorongok felváltva, mert...

„Milyen fantáziátlanul csókol” – ez a szentségtörő gondolat futott át rajtam.

Hogy lehetek ilyen érzéketlen dög?!

És igaz, hogy csókolóztam, de belül erősen aláztam magamat. Hirtelen támadt egy mentő ötletem: a kabátzsebemben maradt egy kis szelet csoki, gyorsan előszedtem, kettétörtem, gondosan ügyelve arra, hogy Tamásé legyen a nagyobb darab. Csokis szájjal csókolóztunk tovább, elfedve egy kicsit a „fogszagot”. Így végre én is élveztem belőle valamit. A csokoládét.

Hú, de görény vagyok!

Aztán abba hagytuk a csókolózást, ő a falnak támasztott háttal állt, aztán fölém hajolt, és nem csinált mást, csak nézett.

– Mizu? – kérdeztem tőle.

– Elteszlek a nincsnek – felelte Tamás.

– Mincsnek?

– A nincsnek. Akkor is lássam az arcod magam előtt, ha éppen nem vagy velem.

– Te akkor tudod előhívni a képet, amikor akarsz? – csodálkoztam rajta.

– Aha! Az érzést, és ehhez szorosan kapcsolódva a képet is.

– Nekem valahogy elfelejtődnek ezek a képek a fejemben. De ha leírom, és visszaolvasom, akkor viszont minden felidéződik.

– És a mostani estéről mit írnál? – kérdezte Tamás sejtelmesen.

„Ha te azt tudnád...” – gondoltam, de nem mertem megszólalni.

– Miért hallgatsz?

– Mert...

Tamás összevonta a szemöldökét: és én nem nagyon tudok előtte színlelni. Úgyhogy eldöntöttem, egy életem, egy halálom, befejezem a mondatot:

– Mert... egy kicsit kellemetlen a... leheleted... tudod.

Kicsit „jessicásra” sikerült ez a mondat, és lélegzet-visszafojtva vártam a hatást. Tamás arcán jól látszott, hogy mekkorát csalódott: nem ilyen választ várt.

– Miért nem szóltál előbb? – Elővett egy rágót, és idegesen bekapta. – Itt tépem magam melletted, te meg titokban utálsz.

– Nem igaz! Csak nem voltam olyan ellazult, mint múltkor!

– Nem vagy olyan ellazult?! De miért?

Nem tudtam választ adni rá. Nem éreztem semmit. Ilyenem szokott lenni máskor is, és megkérdeztem már Roxitól, mi a fene lehet ez, valami érzéketlenségi-fejlődési-rendellenesség?

S ő erre azt válaszolta:

„Nem érzel semmit? Éppen ellenkezőleg: túl sok mindent érzel egyszerre, és ez információtorlódást okoz benned. ”

Igaza van Roxinak? Nem lehet, hogy én egy érzéketlen, értetlen dög vagyok? Vagy inkább – igaza van Roxinak! Túl sok mindent szerettem volna elmondani Tamásnak! Szerettem volna elmondani az érzéseimet, Kapor Jessicát, Csótányt, akivel *azóta* sem beszéltem, pedig tudom, kellene... És ott a saját dalom, de kinyöszörögni úgysem tudnám!

Már éppen nyitottam a számat, hogy valahol elkezdem, és végre kimondom, de Tamás most sem várta meg, míg összerendezem a gondolataimat.

– Na jó, nekem mennem kell! – azzal gyors pusztit akart nyomni a számra, de a mozdulat közepén megállt. – Majd máskor!

Megfordult, és már ki is ment volna a lépcsőház ajtaján, ha el nem kapom a karját.

– Ne viccelj! – szoltam rá. – Most ezen megsértődsz? De én nem bántottalak téged!

Tamás rám nézett:

– Tudom, hogy nem bántottál! De nekem tényleg mennem kell! Majd holnap, a szokott helyen találkozunk... Jó?

– Jó! Akkor holnap találkozunk!

Tökre szomorú vagyok. A szobámban, itt a napló felett gubbasztva még mindig nem tudok napirendre térni az események felett. Miért nem éreztem csókolózás közben semmit? Miért bántódott meg Tamás? És lehet, hogy a két dolog igazából összefügg?

Biztos, ami biztos, utánaküldök egy e-mailt.

„Évek óta csak egyetlen vágyam volt, hogy önmagamhoz méltóan tudjam elmondani Neked, mennyire szeretlek. Erre ma együtt vagyok veled, és nagy, bénító nyomáson kívül alig érzek

valamit. Nem tudom, miért... pedig bennem is őrződnek olyan szép pillanatok, amiket elveszek a »nincsnek«: amikor csókolózunk, vagy figyelem a benned lévő szeretetet. De a legmaradandóbb az, amikor először, a játszótéren hozzád bújtam, s valami éteri békét éreztem. Mint amikor az intenzív osztályon az echométer egyetlen sípoló vonallal jelzi a halál pillanatát. Nagyon szeretlek, Tamás! És kérek, ne haragudj rám... ”

Titokban, csak önmagamnak azért bevallhatom: bosszant a tény, hogy már megint nem tudtam elmondani, amit szerettem volna. Hogy Tamás nem figyelt rám. Egyszer már (mikor még Krisztinával járt) beolvastam neki ezért. Hú, hogy kiabáltam!

„ÉN szeretném megosztani veled a gondolataimat, de TE nem vagy rájuk kíváncsi! Mesélek valamit, de két perc múlva már el is felejtetted! Ki vagyok én, hogy a figyelmed kiérdemeljem? Én vagyok a süsü, mert úgy figyelek rád, hogy feloldódom benne! CSAK RÁD! Nem telefonálás közben is a tévére! Ha hozzám beszélsz, nem szakítalak félbe ilyen megjegyzésekkel, hogy: Jé, látod?! A főhős leesett a bicikliről! – emiatt minden beszélgetésünk után csak fekszem az ágyon, mint egy döglött nyúl! Annyira fáj a hiány! A BARÁTOM hiánya!”

Jó lenne ezt is hozzábiggyeszteni az íráshoz, de nem merem. Ma én voltam a hunyó, hogy megjegyeztem, kellemetlen a lehelete, pedig tudom, hogy Tamás érzékenyen reagál a kritikára. Nem a legjobb pillanat volt, s ezért baromira haragszom magamra.

Hová lett bennem a szerelem? Ugye előbukkan majd a harag alól?

Rákattintottam a „Küld” gombra, s e tárgyú gondolataimnak pontosan a felét beszippantotta a világmindenség.

Már éppen megágyaztam, mikor kettőt csipantott a mobilom. SMS, TŐLE!

„Valami furcsa teljességet érzek. Jó tudni, hogy kimondhatom, szerelmem. Most kezdem elhinni, mi vagyok, kik vagyunk. Szeretlek.”

Küldtem neki ezért egy szmájlit.

Hú, de féltem, hogy elveszítem! Most már nyugodtan lefekhetek. Tamás megvan nekem. A szerelem meg van mentve!

Áoáá! – ez egy hatalmas ásítás volt. Megyek, és rajtaütés-szerűen elalszom.

3.

Álmomban egy elefántot láttam. Hatalmas trombitálással szakította be rám a szobaajtót, és egyre közelebb és közelebb jött felém. Nagyon féltem... Heves mozdulattal kiugrottam az ágyból, hogy elbújjak előle, mindhiába: az elefánt mindenhová utánam nyúlt az ormányával, amelynek a belsejében még a nedvesen csillogó szőrszálakat is láttam. Az elefánt szuszogott és fújtatott, ahogy kutatott utánam. Mindjárt elér! Már a falhoz préselődtem, az ormány pedig egyre közelebb kanyarított... és ekkor... és ekkor... felébredtem. Kinyitottam a szemem, és megnyugodtam, hogy a szobámban vagyok, és csak álmodtam az egészet. Míg belesodródtam a következő álomba, folyton ott motoszkált bennem: vajon mit jelképezhet az elefánt??

Ébredés: kóválygó fejjel. Hogy nézek ki? Bedagadt a szemem, és ramaty a képem, a hajam szanaszét... Tapogatózva nyomultam a konyha felé, mert a zajból, plusz az ingerlő

kakaóillatból értesültem róla: többi családtagom már fent van. A bögre kakaó kikészítve várt az asztalon, Anya tízórait pakolt, Roxi pedig a reggeli neszkávéját szürcsölgette a saját helyén ülve.

Kerestem egy kiskanalat, Anyát megkerülve odahajoltam az edényszárítóhoz, de mivel a szemem csukva, teljes lendülettel belekörmöltem egy fogakkal felfelé álló, éppen száradó villába. A fájdalomtól mindjárt kinyílt a szemem, és szájba kapott ujjal ugrálni kezdtem.

– Jó reggelt! – mondta Anya. – Mit álmodtál?

– Egéh éjjel egy johadt ejefánt üdözött! – nyögtem.

Végre leltem egy tiszta kanalat, és éppen belemártottam volna a kakaóba, mikor egyszerre kiáltott rám Roxi és Anya:

– Ne!

– Miért ne? – kérdeztem tökre megrettenve. – Tiszta!

– Az lehet, hogy tiszta – nyúlt át az asztal fölött Roxi, s vette ki a kezemből –, de ezzel masszíroztam meg az előbb Anya talpát!

„Milyen rendes!” – Egészen ellágyulok időnként a nőtől. Mély lélegzetet vettem, és megkérdeztem tőle:

– Szerinted miért kergetett az elefánt? Mit jelenthet ez az álom?

Roxi pszichiáternek tanul az egyetemen, ezért szak tekintélynek számít a családban.

– Azt csak te tudod megválaszolni – nézett rám mosolyogva.

– Mi jut eszedbe az elefántról? Nem erről a félelmetesről, hanem úgy általában...

– Az elefánt... nagyon erős. Az ormányával képes elhárítani az akadályokat. Láttam, ahogy a dzsungelben hatalmas fatörzseket emelget... Szereti a családját, rendkívül stabilan áll a négy nagy lábán... És nem felejt.

Roxi elgondolkodott:

– Ez az erős, akadályokat elhárító, csupa szív elefánt most mégis téged támad. A saját erőd... vajon miért?

Erre a kérdésre Anya is felénk fordult. Én meg villámgyorsan behörpöltem a kakaót, és igyekeztem meg sem hallani a már a hátamnak szegezett kaján kérdést:

– Mit csináltál? Vagy mit nem csináltál, húgocskám?

Majd pont Anya előtt fogom kitárgyalni. Majd pont Roxival! Hülyeség ez az egész álomelemzés!

– Kérek egy fél deci rum't – mondta Szipirtyó, aki megjelent a konyhában, és szokásához híven kipécézte magának Anya mosogatószivacsát. Valahogy ez a gyengéje: minden nap elrabol egyet a mosogatótálca pereméről, aztán rááll, és hatalmas csőrével tépegetni kezdi.

– Hess innen, Lopkovitz! – zavargatta Anya, mire Szipi meglengette szárnyát, utánam hussant, és a vállamra szállt.

Na, Apa örülne, ha ilyenkor látna, mert tényleg olyanok vagyunk, mint a kalózok! José-Manuel Lopkovitz (Műfater nevezte el így) imádja a reggeli mosakodást. Lassan, lopakodva közlekedik a mosdókagyló szélén, én vékonyan csurgatom neki a csapból a vizet, s ettől a madár mindig megvadul. Kiterjeszti és lengeti a szárnyát, majd előrehajol, mintha éppen repülni akarna, de csak heves mozgással magára veri a cseppeket. Csicsereg, dűnnyög, fejét forgatja, megint csapkod, egészen addig, amíg ázott verébre nem kezd emlékeztetni, vagy amíg fejével előre bele nem csúszdázik a lendülettől a mosdókagylóba.

A félelmetes-vizes-csőrös-csontváz látványa kicsit oldotta bennem a szorongást: be kell látnom, hogy borzasztóan félek a Tamással való találkozástól.

Kár volt annyit aggódni, mit fogunk majd mondani egymásnak a „Szia!” után: Tamás Csótánnal és Ravasszal együtt várt rám a Szigony előtt. A társalgás pedig ugyanott folytatódott, ahol tegnap abbamaradt: a Mocsok Csillag jövőbeli fantasztikus pályafutását taglalták.

Határozottan úgy érzem, hogy unom a témát. Nyögvenyelős. Nyögve nyelek. Á, hagyjuk...

Prapammm! Varázslat! Böbéét terelő Hadművelet! És... fogtam ugyan Tamás kezét, de közben kifelé/befelé nézelődtem. A következő utcában, az egyik kapualj alatt lakik egy házaspár. A férfi féllábú, még ebben a nagy hidegben is egy szál papundeklin ül a földön, és így koldul. A múltkor láttam, hogy valaki egy üzembépes, berregős ébresztőórát rakott le melléje a földre, amit a féllábú válogatott káromkodások közepette hajított a nagylelkű adományozó után. Nem tehetek róla, de annyira röhögtem! Éljen a rock 'n' roll! A páros nőnemű tagja pedig házikedvencsel gyarapodott: egy cipődobozt húzott madzagon maga után.

– Gyere, Karamella! – mondta neki.

A dobozra rá is volt írva kusza betűkkel: Ka-ra-mel-la. És a doboz engedelmes jószágnak bizonyult, mert boldogan csúszott a földön a gazdája után. A hajléktalanok néha kiabálnak is egymással, csak úgy zeng az utca: ennek ellenére, úgy tűnik, ez a két ember tényleg szereti egymást.

„És vajon én mennyire szeretem Tamást?”

Ilyen baromságok jutnak eszembe, úgyhogy nekiálltam kiabálni saját magammal:

„Hülye vagy, Böbi! Természetesen NAGYON SZERETED TAMÁST!”

És eszembe jutott az a sokévnnyi kínlódás, reménykedés, és az a várva várt ölelés. Most már nem is csodálkozom az elefánton.

Mit lehet csinálni egy ilyen idéetlen lánnyal? Az új dobbórt nem Ravasz dobjára kell felfeszíteni, hanem az én fejemre, és ütni-ütni biztos kézzel, amíg el nem zsibbad. A biztos kéz. Az én fejemnek meg nem árt!

Tuti, hogy Kapor Jessica meg a miatta érzett irigység vette el az eszemet. Vagy nemcsak ez... meg vagyok bántva, és kész.

Bent az osztályban Kockacukor hasára szorított kézzel ült: láthatóan komoly fájdalmai voltak.

– Mi a baj?

– Nem tudom – lehelte elhaló hangon – miért vagyok így felpuffadva, pedig nem is ettem ma reggel mást, csak egy kis sajtos tallért...

Az összevont szemöldököm láttán töredelmesen tovább folytatta:

– ...meg egy kis hagymás rostélyost... csokis körettel.

Akárhogy sajnáltam is a barátnőmet, azért elnevettem magam.

– És hogy megy a vezetés?

– Ma voltam... mindjárt itt a vizsga. Olyan ideges vagyok, hogy a rutinpályán összevissza borogattam a bábukat. Az oktató meg üvöltött: „Úgy lökje fel, hogy ez most egy ember!” Hát, én legalább ötöt kinyírtam közülük. Egyiknek a fején is áthajtottam.

Nem álltam meg megjegyzés nélkül:

– Képzeld el, ha egyszer meghalsz, és az isten előtt el kell számolnod a bűneiddel: ez a sok halott bábu is ott lebeg majd körülötted. Arról a rengeteg, joystickkel kivégzett játékkfiguráról nem is beszélve! Te, te hidegvérű bestia!

– Gondolod? – bandzsított Kockacukor komolyan.

– Afenyőbe! Hová lett a humorod, barátnőm?

Kockacukor újra a hasára szorította a kezét:

– Megölte a csokitortás rostélyos és a puffadás...

Miki bácsi magyaráróan a reneszánszról beszélt, és közben Bakfark Bálintot utánozva – lant helyett gitáron – pengetett. Ezalatt tovább folytattuk a párbeszédet, csak már papírra írtunk. Mellékelem is a papírt, nem másolom be újra.

– *Bevették azt a modell csajt a zenekarba?*

– *Mit gondolsz? Naná! Gondolni sem bírok rá: mindegyikük lelkes ezerrel, és nem is sejtik... Á, hagyjuk.*

– *Mit?*

– *Nem is sejtik, hogy Kapor Jessica úgy penderíti őket ki a köréből, ha elérte a célját, hogy a lábuk sem éri a földet.*

– *Nem vagy te egy kicsit pesszimista?*

– *Lehet, nem tudom, de még életemben nem reagáltam így senkire, mint rá. Kinyílik a bicska a zsebemben! És nem hiszem el, hogy általános óta olyan sokat változott. Egy hazug dög!*

– *Te meg féltékeny vagy!*

– *Nem!*

– *De! Alljál már le! És mi volna, ha kivételesen agyragyúrnál?!...*

– *Kösz, hogy mellettem vagy... Ez kellett, még Tőled is.*

Jól besértődtem Cukorra, minimálisra csökkentve a beszélgetést a nap további részében.

Most így visszaolvasva ezt a párbeszédet, igazat adok Kockacukornak. Lehet, hogy jobb is, ha nem tudtam beszélni erről a témáról Tamással? Még kiábrándult volna belőlem! Most már tuti, hogy defektes vagyok!

Amúgy matekon kihívott Csalogány tanár úr a táblához, felelni. Megpróbálkoztam az improvizációval... De ez nem vált be úgy, mint a bűvös kockánál. Mert az osztályban a srácok most minden szünetben a bűvös kockát gyötrik, egészen tudományosan, egy algoritmus alapján varázsolják ki a színeket.

Én meg csak úgy, ráérzés alapján, mégis mindig sikerül. Beprobálkoztam ezzel a ráérzéssel a táblánál is, de semmi eredmény. Csalogány tanár úr egy vérbeli szadista. Éppen arra gondoltam, hogy szívesen bűvöskockáznék teljesen tudományos alapon a töpörödött kis fejével, amikor megszólalt a tűzjelző sziréna! Annyira megörültem! De Csalogány nem mozdult. Amikor a többiek elkezdtek felállni a padokból, hogy netalántán kitódulunk, akkor körbehordozta azt a rém tekintetét, és azt mondta:

– Majd kimegyünk, ha biztosan tudjuk, hogy tűz van!

És maradtunk! Így bent is éghettünk volna! De mindenki épségben maradt, csak én égtem, de piszkosul. Végül kaptam egy kettest. Mennyire örültem annak a nyomorult kettesnek! Hiszen félévkor matekból és fizikából is megrántottak, és nekem sürgősen javítanom kell, ha érettségi után tovább akarok tanulni.

Mit keresek én egy szuperreál osztályban? Miért kellett Anyura hallgatnom, aki azt találta ki, hogy belőlem gazdasági szakember legyen? Phúú!

Angolból témazárót írtunk: a feladatok összetettek, a szöveg csak úgy hemzsegett az ismeretlen szavaktól. Nem tévesztett véletlenül évfolyamot a tanárnő? Páran bedobták a törölközőt.

Egyébként ma az iskolában nagyon-nagyon csendes voltam. Tamás szerintem még neheztel, mert nem olyan velem, mint máskor. Szünetben a szemét néztem... Ha visszanezett rám, akkor persze mindjárt mindketten elmosolyodtunk, de ha elfordította a fejét, akkor egyedül lettem, és egymagam néztem, milyen szép a szeme.

Mit tegyek, hogy visszakapjam? Persze, nem vesztettem el, hisz itt van mellettem meg bennem, együtt vagyunk, de mintha most lenne egy lépés távolság.

Böbi, semmi baj! Ez nem más, mint túl-ér-zé-keny-ség!

És tökjó lenne, ha a gazdasági szak helyett valami más pályára léphetnék. De mi lennék szívesen?

Mondjuk... mosómedve? Olyan kis helyesek abban a fekete szemüvegben. Á, mégsem jó! Nyilván a mosómedvenők is korán halnak...

Tudtam, hogy a fiúk suli után nem mennek haza, hanem egyenesen a próbaterembe sietnek, hogy gyakoroljanak. Nekem még be kellett vásárolnom, hazahozni Anyának a gyógyszert. Ja és persze extracsini ruhát vettem fel, úgy mentem vissza hozzájuk.

Úhh, már a pincehelyiség ajtaja előtt hallani lehetett Jessica hangját:

– Nem! Nem! Álljatok le! Ezt a részt kezdjétek újra!

Már átvette az irányítást! A torkomban dobogott a szívem, amikor benyitottam. Alig vettem észre. Intettem Tamásnak, aki visszabólintott, de nem hagyta abba a zenélést, hanem komoly ábrázattal próbálta a ritmushoz igazgatni az ujjait, úgy, ahogy azt a tanárától tanulta. Ravasz keményen ütötte a dobot, Csotesz egészen ügyesen szintetizátorozott, Gomb maga a tökély...

Nem akartam zavarni, ezért leültem oldalt egy székre, és olyan kicsire húztam össze magamat, amilyen kicsire csak tudtam. Tamást figyeltem. Az igyekezetét. A mosolyt az arcán. És a fájdalmat saját magamban, hogy ez a fiú nélkülem is ilyen jól tudja érezni magát. Hogy is van ez a Közös Világ?

Kiskorunkban egyszer, a barátságunk jeleként összekötöttük a kabátkáink övét, és mikor két oldalról kerülve akartunk elfutni egy vékony fa mellett, a törzsben elakadt az övkötél, és egymásnak rántott minket. Úgy összecsaltunk, hogy mindkettőnknek dudor lett a homlokán. És sokszor éreztem úgy, hogy minden szakítási kísérlet ellenére (Tamás + Krisztina idején) mindig összetart minket ez a kötés.

Ugye mindig összetart minket ez a kötés??

Mert hirtelen úgy éreztem, mintha idáig együtt mentünk volna, de most elértünk egy határpontra, ahol Tamás balra indul, én jobbra. Tamás életét kitölti a zenekar, a felvételre készülődés meg a szerkentyűi. Vajon elég erős lesz köztünk ez az övkötél? Kellően nyúlik-nyúlik, hogy újra összeránduljunk aztán?

De nem is igaz ez így, mert... a zenét követve bennem is többszólamúra váltott a hang, és az a másik szólam arról szólt, hogy nem teszek mást, csak jó erősen megfogom Tamás kezét, szorítom-szorítom-szorítom, és soha többé nem engedem el.

Vajon mi ez? Féltékenység? Elszípkázza tőlem a Valódi Világ, Kapor Jessica meg a Mocsok Csillag... Elvesz tőlem mindent! Tamás figyelmét... erejét... És akkor nekem, Hopka Erzsébetnek *semmim sem lesz már!*

Ez volt az a pillanat, amikor elhatároztam, hogy *csak azért sem* engedem el Tamást. És itt, a naplómban megesküszöm, hogy így lesz! És nem kell más!

És nem ám Morgó, hanem Bukfenc! Félreteszem ezt a gyerekes sértődöttséget, és a bukfenc után olyan leszek, mint egy virág, aki a szerelmének a látványától kibontja a szirmait. Először összezárt kehely, de aztán az egyik szirmot a másik után bontom-eresztem le magamról, s olyan lesz ez az egész körülöttem, mint egy gyönyörű abroncsos szoknya. És úgy várom őt ebben a szíromruhában ezután, mint *asszony*.

Mint asszony? Na, Böbe, mit is jelent ez pontosan? Hmm... hát *le fogok feküdni vele*. Igen, az övé leszek! Hiszen egész kicsi korom óta tudom és remélem: mi összetartozunk egyszer!

Na jó, még nem érzem magam teljesen késznek az Eseményre; bár Tamás hirtelen leállásaiból érzem, ő nagyon szeretné. Még igaziból egyáltalán és távolról sem tartok itt. Azt viszont elterveztem, hogy hol legyen majd... A saját szobámban mindenképpen, mert ott teljesen biztonságban érzem magam. De úgy kéne, hogy senki ne legyen otthon, mert nem lenne jó, ha belemerülnénk éppen, Anya pedig megáll az ajtó előtt, és bekiabál:

„Kicsikéim, kértek kakaót?”

Felveszem azt a gyönyörű, kínai stílusú selyemruhát, amit a fehérneműboltban vettem, s még egyszer sem volt rajtam. Hiszen ez olyan akció, amire Életem Végéig Emlékezni Fogok! Hát meg kell adni a módját!

És... levetkőzünk majd egymás előtt... Afenyőbe, ettől a gondolattól mindjárt pánikba esem. Hogy nézek ki? Milyen a testem?! Nem lóg a mellem? Tökre nagy a hasam!

Tornázni kezdek, ezenkívül erősen koncentrálok arra, hogy Tamás minden porcikámat imádja... akkor meg mitől félnék? És kell egy kis női fifika: vagyis behúrom a függönyöket, hogy félhomály legyen, persze kizárólag a hangulat miatt, no meg azért is, mert így nem látszódik minden olyan jól. Hi-hi! És gyertyákat gyújtok, mert az olyan romantikus! Nem gyertyákat - csak egy gyertyát. De mi van, ha fel akarja kattintani a villanyt? Az lesz a legjobb, ha a villanykapcsolókat előtte gondosan leszigetelőszalagozom.

Tökre örültem a jó kis tervnek, s előre kuncogtam, mit szól majd hozzá Tamás. És csak úgy magam elé bambulva,

dúdolgatni kezdtem. Amit Szipinek kiénekeltem – azt a bizonyos dallamot.

Csak akkor tértem magamhoz, amikor halk gitárpengetést hallottam a hátam mögül: észre sem vettem, hogy Gomb kiment a próbateremből, aztán visszajött. És nem állt a helyére vissza mindjárt, hanem (biztos az együttes összhatását figyelve) megállt. Így hallhatta meg a dúdolásomat, és a gitárjával mindjárt le is követte a dallamot.

– Mi ez a dal? – kérdezte tőlem. – Valami ismert?

Mindjárt elpirultam, és megráztam a fejemet:

– Nem... ez saját...

– Egész jó! – biccentett Gomb, és rám mosolygott. – Szövege van?

Ettől a kérdéstől még jobban zavarba jöttem:

– Nincs!

– Akkor írjál! – azzal megsimította a karomat, és visszament a srácok közé.

Hát, totálra kimelegedtem: hogy az érintéstől vagy a dolgok alakulásától, azt nem tudom eldönteni, de hirtelen úgy éreztem magam, mint amit Anyu mesél, amikor rajta van a hőhullám.

Ééén verset írjak? És Gombnak tetszik a dalom? Nahát!

Teli lett a szívem az élménnyel. Tükön ülve vártam végig, hogy befejeződjön a próba, s végre kézen fogva, csak kettesben újra a sötét utcán járjunk Tamással. Ma nincs borzongató hideg: egyre jobban érezni a közelítő tavaszt.

„Gomb-gomb-gomb... nahát!” – és nevettem belül.

Tamás is észrevette:

– Mizu? – kérdezte kedvesen.

Az igazság helyett halandzsázni kezdtem:

– Azon mosolygok, hogy... én egy igazi varrónő vagyok.

– Varrónő?

– Ühüm! Akinek a ruháján hiánytalanul megvan minden gond.

– Gond? – hökkent meg Tamás. – Valami baj van talán?

– Nincs! Épp ellenkezőleg! A próbán odajött hozzám az a gitáros srác, és azt mondta, hogy írjak verset a dalomhoz.

– Mi? A dalodhoz? Valamiről lemaradtam talán?

„Bizony ám! Lemaradtál!” – hú, de csúfondárosan röhögtem legbelül!

– Mindenkinek van egy dala. Neked is, nekem is. Én megpróbáltam kiénekelni... vagy nem is: kidúdolni, Gomb meghallotta, és azt mondta, hogy tetszik neki. Megkért, hogy írjak hozzá szöveget.

– És erről nekem miért nem szóltál?

„Mert szokás szerint mostanában csak magaddal vagy elfoglalva.. – szerettem volna mondani, de nem mondtam, okulva az utolsó, leheletes megjegyzésből.

– Nem volt miről szólnom, csak eszembe jutott, dúdoltam, meghallotta és kész.

– Jó-jó! Nyugi! Mi a baj?

– Nincs baj...

– Már megint olyan nyers a hangod, olyan távoli vagy – szólt Tamás csöndesen. – Miért?

– „Az akarat, mint a harang nyelve, mi kiakadt, / jobbra-balra dőlve dönget belső falakat.” Ilyenek jutnak eszembe, de ez csak két sor, és akárhogy nézem, nem vers.

– Pedig szép.

– Szép – hagytam rá. És pluszban egy nagy, kövér csepp buggyant ki a szememből.

Egyszerűen nem tudom, mi van velem. Megvadultam, vagy mi? Az előbb még azt terveztem, lefekszem Tamással, most meg... legszívesebben magam mögött hagynám, és kinevetném.

A gondolat, hogy nekem is lehet valamim, ami megkülönböztet a tömegetől, hogy nekem is lehet TEHETSÉGEM (úgy, mint esetleg Kapor Jessicának) teljesen megvadított. Mit kezdjek vele? Hová röpit? Az égbe, vagy éppen ellenkezőleg: a földre le, a porba, Hogy megtapossanak? Vagy ami még rosszabb, lehet, hogy ez az egész nem más, csak fantáziálás (ez a valószínűbb), Gombtól egy kóbor ötlet, és nekem tényleg semmim sincsen? SEMMIM SINCSÉN! Ja, de... persze: a Közös Világ.

Miért nem tudom elfogadni magam olyannak, amilyen vagyok? Nem szebbnek, nem jobbnak, nem tehetségesebbnek, nem ügyesebbnek, egyszerűen olyannak, amilyen? Mintha kényszeresen szebbnek akarnék látszani: mintha nagy műgonddal mesterkéltre, a külvilágnak kénye-kedvére átszabva, a legújabb divathoz igazítanám magam!

Ezt a mohó valamit hívják úgy, hogy nagyravágyás? Meghiúság? Nem! Nem! Én nem lehetek jessicás! Én Hopka Böbe vagyok!

Pontosabban fogalmazz!

Versenyszellem? Nem fedí teljesen az érzést, mert van benne egy árnyalatnyi... butaság? Dac? De harag mindenképp!

A gondolatsor végén szembefordultam Tamással, és egyszerűen megütöttem a karját.

– Tessék! Ez neked jár! És adok még egyet! – és tényleg adtam még egyet.

– Au! Ez fáj! Becsavarodtál?! De miért?!

– Mert azóta, hogy azt mondtam... khmm... a leheletedről... Nem figyelsz rám! Csak az együttes, meg Jessica, meg a próba és a feltalálós verseny. De hol vagyok mindeközben én?

– Hol lennél? Mindennek a közepén! Hisz nekem minden rólad szól!

– Minden rólam szól? – hirtelen megenyhültem.

Becikázó világosság. A szavak valahonnan messziről jutottak el hozzám, és kicsit tompították az iménti szürke, szikkadt elkeseredést.

– Én mindig figyelek *rád*... akkor is, ha nem figyelek... és ne mondd, hogy „nem értem”.

– De, értem – mondtam gépiesen.

Csak azt nem tudtam, hogy akkor miért fáj? Miért harapok és morgok, miért neheztelek? Miért nem *érzek jól* a szívemmel?

– Lehet, hogy mohó vagyok... és nekem több kell belőled! – mondtam, és ekkor csókolózni kezdtünk.

És ez a csók fáj. Nem enyhet adó volt, hanem kemény szájú, követelőző küzdés: mintha szerettem volna kiszívni Tamásból a lényegét, hogy megkapjam, és megnyugodjak végre. De Tamás nem adta magát, abbahagyta a csókolózást, két keze közé fogta az arcom, és szelíden csak ennyit mondott:

– Ne így... Ez így nem jó.

Mi vagyok én, vámpír? Hogy belőle akarok szívni magamnak életerőt? Elbögtem magam. Nem nagyon és nem kifelé, csak befelé buggyantak az előbb beígért könnyek. Nem enyhült a vibrálás, nem nyugodott meg bennem a felborzolt hajjal dühödten toporzékoló kisgyerek.

Viszont ebben a pillanatban úgy éreztem, a szívem szakadna meg, ha valaha valamiért el kellene veszítenem Tamást.

El kell veszítenem Tamást?

4.

Kockacukor készülődése nehézkesen indult: átalakítás után félig szétverve a fürdőszobájuk, amelyben így egyetlen használható vizesblokk maradt, a mosdókagyló.

– Hétfőn jönnek csak vissza a munkások. Apuék megelmentek új csempéért – nézett körül aggódva. – Elégedjek meg buli előtt egy fogmosással?

– Esetleg ha megvizezel egy fürdőlepedőt és áttörölgeted magad? Vagy behajolsz a csapba? – ajánlottam.

Kockacukor bólított, és becsukta maga mögött a fürdőszobaajtót. Én meg visszamentem a kisszobába, leültem egy fotelbe, de sokáig nem terpeszkedhettem nyugodtan, mert megjelent Dongó, a dobermann, aki évek óta személyiség-zavarokkal küzd: óriási méretei ellenére ölebnek képzelet magát. Most is megszaglászta a combom, aztán egyetlen ugrással fent termett, s igaz, hogy nagyon kényelmetlennek talált, de valahogy helyet vackolt rajtam. Háát... erősen nyomódtam alatta, ám mégsem zavartam el, mert igaz, hogy kölyökkutya kora óta ismerjük egymást, de egy őrző-védő kiképzést kapott dobermannal én sem merek mancsot húzni. Pláne úgy, hogy a gazdája valószínűleg még vagy fél órán át matat majd a fürdőszobában.

Mivel nagyon kényelmetlen volt ez a helyzet, tenni kellett valamit. Oldalra evickéltem a kezemmel a távirányítóért, benyomtam a tévét, és a Spektrumra állítottam. Dongó mindjárt leszállt, egészen közel ült a képernyőhöz, hogy időnként meg is tudja nyalni a szökdécselő mangusztákat.

Egy hatalmas csattanás, majd jajgatás törte meg az idillt.

– Hhajt, Böbiii... segíts!

Egyszerre ugrottunk fel Dongóval, s egymást taposva rohantunk a fürdőszoba felé. Feltéptem az ajtót, s megláttam

Kockacukort a fürdőszoba közepén... a leszakadt mosdókagylóban ülve. Nem álltam meg, nevetni kezdtem.

– Ne röhögj! – utasított Cukor. – Húzzál inkább ki, mert beszorultam!

– De hogy kerültél bele? – komolyan próbáltam visszafogni magam, de nagyon kellett nevetnem. Közben lábbal és kézzel próbáltam lefeszegetni Kockacukor terjedelmes hátsójáról a mosdókagylót.

– Megpróbáltam lefürödni... kiskoromban is szoktam így néha.

Nem mertem hangosan megjegyezni, hogy egy „csöppet” mintha növekedett volna kiskora óta. Cukor megúsza néhány piros zúzódással a fenekén (megkarcolta és közben a dugó), de ami a legnagyobb szerencse volt: a mosdókagyló a tekintélyes erejű zuhanástól sem tört össze. A vízvezeték már nem volt ilyen szerencsés: a víz spriccelve ömlött mindenfelé.

Kockacukor pánikba esett:

– Jaj, csinálj már valamit! Zárd el! Leázik az alsó szomszéd! Apu megöl!

Bulis csiniruhámban letérdeltem (a hajam kb. 2 másodperc alatt szétázott), és megpróbáltam el tekerni a főcsapot. Rossz irányba: a víz teljes sugárban arcon kapott, így már a sminkem is lefolyt.

– Asszem, lövészárkot kell ásnom a szobámba, mert ha Apu meglátja a mosdókagylót meg a vízvezetéket...

– Fogd fel úgy, hogy ez a régen várt inspiráció! A lövészárokból gubbasztva lesz elég akaraterőd ahhoz, hogy lefogyj!

– Fityfenét! – intett lemondóan Cukor. – Már most tudom, hogy ha legközelebb a jobbik énem összeveszik a rosszabbik

énemmel azon, szabad-e ennyit enni, azalatt én be fogok termelni egy nagy adag kakaós nokedlit!

A szobában megcsörrent a mobilom.

– Mikor jöttök? – idegeskedett Csofi.

– Mindjárt, mindjárt! Azonnal készen vagyunk, és indulunk is! – nyugtatgattam, miközben az egyik kezemmel a mobilt szorítottam a fülemhez, a másik kezemmel csöpögő hajam törölgettem + megpróbáltam felhúzni Kockacukor hatalmas méretű hátpárnáján a felsője cipzárját.

Nem volt véletlen a fiúk izgatottsága: úgy tervezték, hogy ha mi úgyis autóval érkezünk, el tudjuk hozni a hátsó ülésen az üdítőitalos és sörösrekeszeket. És még el sem kezdődött ugyan a szülinapi parti, de a helyszínen lézengő fiatalok máris úgy érezték: ki-szá-rad-nak!

Dongó ott sertepertélt körülöttünk, érdeklődve szimatolt, mígszak Kockacukor túlzott spray-használatától hányásig fokozódó köhögőrohamot nem kapott. Kockacukor elővett egy szegecses nyakörvet, mire Dongó feltámadt haló porából, és fenekét boldogan riszálva örvendezni, csaholni kezdett – „Séta, séta!” –, majd elképedve leült, amikor Cukor nem rá csatolta fel, hanem saját nyakára illesztette a szerelést.

– Hasonló a dizájn, ugye, kutyikám? – vigyorogtam rá.

Következtek a szegecses csuklópántok, a fekete, jócskán duzzadó nadrág fölé, a nem létező derék jelzéseként pedig láncos öv került. Zselé a hajra, erős, dekoratív smink, a hurkásan paszszentos felső fölé egy bő, fekete, nyitva hagyott ing: és kész!

– Egész jó!

Kockacukor azonban megállt tükörképével szemben:

– Rocker-Barbie bogyó! – mondta elkeseredetten, és fáradtan legyintett. – Ki fog így velem csókolózni?

Hallgattam. Bár szerintem Kockacukornak nagyon szép az arca, és különlegesen szép a szeme, de jól hallottam az osztálytársak és a haverok megjegyzéseit is. Hát mostanában elég kevés esélye maradt Cukornak arra a csókra. Vajon milyen lehet teljesen esélytelenként buliba indulni? Annyira szerettem volna megvigasztalni! De mit mondjak neki? Azt, amin magamban annyit gondolkodtam, hogy úgyis csak csontokra feszült színes kép a testünk? A színes kép elporlad, elfoszlik... bár a csontok sokáig megmaradnak. Nem bánom, ha az a színes kép felszívódik. Majd lesz új. Másnak. Ha magamra alkalmaztam, ezt szép gondolatsornak éreztem, teli pátozzsal, beletörődéssel, lemondással, de így, a valóságban kimondva nagy baromság.

– Majd Boldog Margit útját járom be – fintorgott Kockacukor.
– Tiszta életet élek, örök szüzességben... És elsőszülött gyermekemet a papoknak ajánlom.

Beszárítottam a hajam, megigazítottam az elfolyt sminket, és szorongva léptünk ki a lépcsőházból.

Számunkra Csótány partija nemcsak Csótány 18. születésnapja miatt volt fontos esemény, hanem azért is, mert Kockacukor két napja megszerezte a jogosítványt, s ezzel egyidejűleg boldog tulajdonosa lett egy használt Matiznak. Irtó nagy szó! Ezután autóval közlekedhetünk a lakótelep egyik végéből a másikba! Vagyis jelen esetben az iskolában lévő pinceklubhoz. A boltban megvettük és beraktuk az autóba az üdítő- és sörösrekeszeket, majd elindultunk. Aggasztott, hogy Kockacukor annyira szorított, hogy kifehéredtek az ujjai, és derékből előrehajolva abszolút rágörcsölt a kormánykerékre. Hol elindult, hol megállt, elindult, megállt, mintha vadlovon ültünk volna, olyan heveséggel.

– Fent fog a kuplung! Még nem érzem eléggé! – lihegte Cukor, miközben egyre pirosabb lett. – Bocsi! Bocsika! –

integetett jobbra-balra a szentségelő forgalomnak, amely amúgy is meglehetősen lassan haladt.

A következő jobbkanyarnál meg is tudtuk a torlódás okát: elől haladt biciklin Ravasz, aki büszkén vállalta kerékpáros mivoltát, tehát (anyukája által varrt, lobogó Mocsok Csillag zászlóval a váz hátsó részébe tűzve) az úttest közepén tekert, mögötte 15-20 araszoló, veszettül dudáló autós.

– Feltűnési viszketegsége van! A múltkor azt mondta, hogy tudja, amikor az ágyában fekszik, még ha a paplan alá bújik is, akkor is figyelik őt az ufók.

– Az már komoly baj! – bölintott mosolyogva Cukor.

– Biztos a haját fényképezik! Nekik úgyszincs ilyen...

Ravasz nagyon büszke szökén libegő, vällig érő hajára. Egy rocker nem is igazi hosszú haj nélkül! Csak (legalábbis Ravaszé) cefet lassan nő.

– Ott egy parkoló... – mutattam oldalra.

– Hooool? – kérdezte Cukorka, de feje oldalra fordításával mindjárt eltekerte a kormánykereket is, és zsupsz, hatalmas lendülettel beállt. Satufék, a tehetetlenségtől előrekoccanó fejek. Mikor felnéztünk, végre befejeztem a mondatot:

– ...de úgy látom, túl szűk!

Cukorkának sikerült a lehetetlen, vagyis a két szomszédos autótól 1-1 cm távolságra bepréselte az autót.

– Ez ám a szemmérték! – dicsértem meg.

– Ugye? — szerénykedett barátnőm.

– Jó, csak hogyan fogunk kiszállni?

Egészen pontosan sehogy. Kockacukor mindjárt ideges lett, megpróbált kitolatni, de a szomszéd kocsik meghúzása nélkül ez lehetetlen feladatnak tűnt.

– Nem tudok egyenesen tolatni – hüppögte.

– Hívjunk segítséget! – jött a mentő ötlet.

A mobilom azonban a hajszárító mellett maradt, Cukor nem is akart hozni: vagyis sakk-matt, itt maradtunk beszorulva.

– Segítség! – kiáltottam, de egy néptelen mellékutcában álltunk, és még véletlenül sem járt arra senki.

– Pisilni kell – szólalt meg Kockacukor, a helyzet drámaiságát fokozva.

– Ebben meg is egyeztünk, kismadár...

A hátunk mögött elhúzott egy sportos kiskocsi, valahová, tőlünk nem messze beparkolt, ajtócsapódás, léptek... kisvártatva felbukkant az előttünk lévő járdán Kapor Jessica!

– Jessica! – kezdett eszeveszett integetésbe Kockacukor. – Szia!

Jessica egy pillanatra megállt, ránk nézett, kedvesen visszaintegetett, és már tovább is lépett.

– Segítség! – üvöltött Cukor, de Jessica nyilván nem hallotta, mert nem fordult vissza.

– Nem ismert meg? Lehetséges, hogy nem ismert meg?

Kezdtém érezni megint, hogy előnti az agyamat a vér. U-tá-lom Jes-si-cát!

– Mondtam, hogy hülye! Megismert, csak nem akar segíteni. Kiskorunk óta utál!

– Miért gondolsz mindjárt a legrosszabbra? Miért haragszol rá *ennyire*?

– Nem érted? Én csak tényeket közlök! Egyébként meg nem bírom a stílusát. Egy nyafka majom!

Ebben a pillanatban Tamás, Csótány és Ravasz jelent meg a látóterünkben, Kapor Jessicával együtt, aki röhögve mutatott ránk. Alig volt megalázó!

– Hát, Böbi, szerintem szállj magadba egy kicsit Jessica-ügyben – jegyezte meg ráadásul Kockacukor, miközben letekerte az ablakot.

– Mi a pálya, csajok? – kiáltott oda nekünk Tamás.

– Nem tudunk kiszállni! – nevetett rá Cukor.

A fiúk élcelődtek egy kicsit a női vezetőkön, aztán egyikük kiállt az útestre, a többiek (már aki odafért a Matiz csöpp motorházához) nekiveselkedve tolni kezdték.

Innentől simán ment (gurult) minden. Cukorka új parkolót keresett, a fiúk pedig, amint hozzá lehetett férni az italosrekeszekhez, mindjárt cipelni kezdték befelé.

Tamás átölelt, és egy csókot nyomott a számra.

– Mi a baj? Miért ráncolod a homlokod már megint?

Mit mondjak? Mondjam, hogy *„Ajaj, teli a szívem keserűséggel?”* Úgy érzem, Jessica lenyomott, legyőzött. S ez alkalommal nem kelek fel győztesen a porból.

– Az a baj, hogy rossz vagyok!

– Mennyire vagy rossz? – emelgette a szemöldökét huncutul Tamás.

– Na annyira, amennyire te szeretnéd, annyira azért nem! Ennek ellenére sötét az én lelkem és... gonosz!

– Hadd találjam ki... Csúnyát gondoltál Jessicára?

Elnevettem magam:

– Igen, de honnan tudod?!

– Nem nagy kunszt! – vont a vállát Tamás.

Igazán nagy partinak ígérkezett a születésnap, mert a bulira érkező srácok már az utcán is nagyon hangosak voltak. A sulikerítés mellett egy családi ház áll, idős tulajdonosnője éppen hazaérkezett. Lerakta a szatyrárt a küszöbre, majd mélyen előrehajolva keresni kezdte a kulcsot. Akkor haladt el mellette a Mocsok Csillag Fan Club néhány tagja, s egyikük játékosan nekibugizott a csípőjével az előrehajló néni dudorodó fenekének. Gáz volt látni, hogy a néni fejjel előre belebukik a szatyorba, a

srácok meg röhögnek, és közülük az egyik (alapállapotban nagyon szelíd, rendes srác) elüvölti magát:

– Olyan jó kedvem van! Menjünk hintát szaggatni a térre!

Játszótér az nem volt, de velünk szemben egy bababolt – igen. Az észrevétel után kb. 5 másodperccel legalább tizenöt megtermett, fekete ruhás, Depresszió, Tankcsapda és Élet vagy halál! feliratú pólót viselő srác tódult be a boltba, hogy Hello Kitty-s kisridikült vásároljon magának.

Mire megérkeztünk, lent a pincehelyiségben már hangosan üvöltött a zene, egymás hegyén-hátán fiúk-fiúk-fiúk, s mindösszesen csak hárman: Jessica, Kockacukor és én voltunk lányok.

Mindig zavarba jövök ennyi fiú láttán, holott ha egyesével kell beszélgetni velük, semmiféle problémát nem okoz. De így, tömegben olyan erősek, kiszámíthatatlanok, röhögősek, vadak... Kockacukorra pillantva láttam, hogy ő is elég elveszettnek tűnik. Közülünk egyedül Kapor Jessica élvezte a helyzetet: ott állt, magyarázott és riszálta magát legalább öt bámuló srác között.

Aztán jött Csótány, elharsogták neki a Halász Judit-féle Boldog-boldog-boldog születésnapot, és mindenféle hangfekvésben süvöltve kívánták, hogy:

„Legyen mééééé sok ilyen szép napod!”

Pezsgősduógók pukkantak, s mivel jelen volt a kissé piromán Gyepi is, az ünnep alkalmából ő egy petárdát robbantott. Görögtűzre már nem maradt ideje, mert Tamás egy határozott karateütéssel tarkón vágta.

– Az kell, hogy hazazavarjon minket a portás, vagy kijöjjön a yard, te nagyon hülye!

Gyepitől elszedték ünnepi arzenálját, majd külön szekrénybe zárták őket.

Koccintottak, Csótány egészen meghatódott a haveroktól, no meg a mindenfelől a kezéhez érkező ajándékoktól. Volt, aki 5

méter fekete-fehér korlátláncot hozott neki (mindig jó a háznál), illetve a gyűjtögető életmód folytatására jellemző, *A parkban kutyát sétáltatni tilos! A tetőn dolgoznak! és Nem dohányzó!* feliratú táblák bővítették a gyűjteményt.

Igyekeztem, hogy az utolsó gratuláló lehessen. Sokat gondolkodtam rajta, mit vegyek neki... vagy inkább miként kerüljek a szeme elé. Féltem, hogy Csótány egy zsugorított emberfejnek is jobban örülne, mint egy szülinapi ajándéknak tőlem. A hallgatással letakart, fájó pont kettőnk között. Csótány szeretett engem, és mindig őszinte volt hozzám, míg rólam ugyanez nem volt elmondható. És a legfájdalmasabb élmény, vagyis Anyu agyműtéte előtt, a Csótánnyal való beszélgetés. Csotesz szeme, amint egyenesen rákérdez. Vádlón? Neheztelve? Mindenesetre teli fájdalommal:

„Miért nem mondtad?”

„Mit?”

„Nem vagyok vak, látom az arcodon, hogy még mindig őt szereted... Nézd, én megértem, hogy szomorú vagy az anyukád miatt, meg minden, de úgy vélem, hagyjuk abba ezt a járás dolgot. Ez, ami köztünk van, nem szerelem, legalábbis a te részedről nem az! Még mindig nem tudsz különbséget tenni szeretet és szeretet között?” „De én nem akarok elveszíteni téged!”

„Azt tudom! De most muszáj elmennem tőled. És nekem! És azért nekem, mert én nagyon szeretlek!”

Most, hogy ezekre a nem is olyan régi dolgokra visszagondoltam, ismét éreztem az akkori kétségbeesést.

„Nem értelek! Ha szeretsz, akkor miért nem maradsz inkább mellettem? Képes lennél egyedül hagyni te is? Hogyan bizonyíthatod azzal a szeretetedet, hogy elmész, amikor bajban vagyok?”

És Csoti viszontkérését, talán amíg élek, nem felejttem el: „*Mondd, ismered magad egyáltalán? Szeretted már valaha úgy igazán? Remélem, egyszer majd erre is sor kerül, és akkor megértesz. De most, megbocsáss, nem maradhatok tovább!*”- azzal egyedül hagyott.

Milyen rettenetes fájdalmat éreztem akkor! Hisz gyászoltam Anyát (nem tudtuk, jóindulatú-e a daganat), és gyászoltam magamat, akit akkori tudásom szerint mindenki elhagyott. És csak így, visszagondolva értettem meg, milyen nagyszerű ember is Csoti, hiszen tudta, hogy Tamás jönni fog. Hogy nem hagy el igazán nagy bajok idején. S ez olyan időszak az életemben, amikor nem kerülhető el többé a színvallás. Vajon mekkora erő kell ahhoz, hogy elengedjek valakit, akit nagyon szeretek? Ráadásul úgy, hogy ezzel *helyet csináljak a legjobb barátomnak?* Én, Hopka Erzsébet vajon képes lennék erre?

Kivártam a legalkalmasabb pillanatot, és Csotesz közelébe surrantam. Megszereztem neki a legutolsó Mefist-turné filmes változatát.

Amikor Csotesz rám pillantott, abbahagyta a vigyorgást, és a szemének egyetlen takaratlan kis felvillanásából láttam: még mindig fáj. Annyi mindent szerettem volna mondani neki, hogy mennyire sajnálom, buta voltam és... köszönöm a lehetőséget, és tudom, tudom, tudom, kicsoda ő! De ehelyett csak ezt bírtam kinyögni:

– Igazad volt!

Csotesz vágott egy fájdalmas kis fintort:

– Kösz! – azzal átvette az ajándékát.

Nyúlfarknyi idő volt, amit együtt töltöttünk, de éreztem, hogy Csótánynak persze még mindig fáj. Fáj, de ezt saját ügyének tekinti... és már nem neheztel rám. Én, aki nem is voltam ünnepezt, megkaphattam tőle a legnagyobb születésnap

ajándékot: a feloldozást. Csak most jöttem rá, mennyire nyomasztott a vele való tisztázatlanság, lezáratlanság.

„Szia Vivien! Láttalak az iwiwen, úgy megjelölnélek” – üvöltötte az egyik alkalmi kórus a Prosectura dalát.

Tamást kerestem a szememmel. Meg is találtam – Kapor Jessicával beszélt éppen! Menjek oda Tamáshoz, és tüntetően fogjam meg a kezét?

Eszembe jutott, amit Kockacukor mondott nekem, vagyis hogy ne legyek elfogult, és szálljak magamba, meg féltékeny vagyok és ejnye-bejnye, mert ez elhomályosíthatja a tiszta gondolkodásomat. Na, Böbi, nagy levegő! Mert mit tegyek akkor, ha igenis azt látom, hogy Jessica kihívóan teszi-veszi magát Tamás előtt (úgy, mint régen), és hogy Tamásnak valahol tetszik is ez az egész? Aha! Lehet, hogy azért utálok annyira óvoda óta ezt a lányt?

Tudom, hogy ha bajom van, az arcomra mindjárt kiül, egyszerűen nem bírom leplezni, és mielőtt nagyon rondán kezdtem volna nézni Tamásra, úgy döntöttem, hogy megkeresem Cukorkát. Hátha most is jól működik mint villámhárító.

Közvetlenül mellettem Ravasz felfűjt egy papírzacskót, s már éppen lendületet vett, hogy agyoncsapja, mikor Gyepi, aki kiszabadult a szekrényből, megelőzte: egyetlen odakapással kipukkantotta helyette.

Ravasz méltatlankodott:

– Ez az én zacskóm volt! – Felháborodása szívből jött, mert durranás híján enyhén szólva is kielégületlen maradt.

Ráadásul Gyepinek állt feljebb:

– Mi van, tökfej, nem tetszik valami?

Ravasz elképedt:

– Hogy lehet valaki ennyire szemtelen?

Nyitott tenyérrel vállon csapta Gyepit, hogy az egy lépéssel hátrálni volt kénytelen.

– Ravasz, ne! – lépett közbe Csótány, mert sejtette, mi következik ezután.

De Gyepi addigra pusztáöklű harcossá vált, vagyis boksz-tartásban, öklével néhányszor a levegőbe sújtva ugrálni kezdett Ravasz előtt.

– Most pedig megmutatom a helyes pozíciót az orrodnak! – hörögte.

A többüvegnyi malátalé elfogyasztása kárt tett ugyan a mozgáskultúrájában, de így is erősen pusztító és öldöklő volt. Főleg a tekintete. Rövidesen csak annyit láttam, hogy elkezdik egymást nyuvasztani. Aztán a lökdösődő tömegben lassan haladva földre gyökerezett lábbal megálltam: az egyik sötét sarokban ott állt Kockacukor egy ismeretlen sráccal, és csó-kolóz-tak! Nem hittem a szememnek! Elfordultam, aztán vissza, de akkor már nem csókolóztak: a srác mondott valamit Kockacukornak, majd ránevetett, és odébbállt. Kockacukor maradt. Nem értettem: miért olyan furcsa az arca? Megtörölte a szemét... Rájöttem, hogy Kockacukor sír!

„Mi lehet a baj?” – tépelődtem.

Nem mertem odamenni hozzá, mert mi van, ha a fiú csak italért ment el, és bezavarok a képbe... így inkább odaléptem a CD-tárhoz, s úgy tettem, mintha nézelődnék, de igaziból mindent megfigyeltem. Láttam, hogy a srác odamegy a haverokhoz, akik eddig karéjban állva szemlélték Ravasz és Gyepi párharcát, mond nekik valamit, aztán megfordulnak, Kockacukorra mutat, és röhögni kezdenek. Újabbak csatlakoznak hozzájuk, megkérdik, mi ez a nagy vigasság, és elmondják nekik is, megnézik Ravaszékat, aztán Kockacukort, majd azok is nevetni kezdenek.

De hogy min és miért, azt nem tudtam kivenni a foszlányokból, mert mindent elsöpört az ezerrel üvöltő Him.

Összeszedve minden bátorságomat közelebb keveredtem, és fgy jól hallhattam a röhögés okát:

– Jah, az a ronda dagadt csaj! Max csókolózott velem, mert azt mondták neki, hogy a dundi lányok nagyon ügyesek, de ez nemcsak visszataszító, tök béna is! Úgy csókol, mint egy hulla!

Megszédültem a hírtől. Láttam, hogy Kockacukor kiosont a helyiségből a folyosóra, és utánamentem.

Kockacukor a lehető legtávolabbra húzódott, a folyosó végébe. A sötétben a falnak támaszkodott, és szemét eltakarva sírt. Melléje léptem, és megsimogattam a hátát. Nem hallotta a lépteimet, ezért összerándult az ijedtségtől.

– Én vagyok az! – nyugtatgattam. – Mi a baj?

– Az első csókom! Az első csókom! – hajtogatta Cukor. – Úgy örültem, hogy végre velem is... hogy én is... normális lány lehetek! Erre kiröhögött! Pedig én még soha! Érted? Az első csókom volt! – A szavak a sírástól csak szaggatottan, alig hallhatóan törtek elő, de mivel hallottam a röhögő fiúkat, pontosan értettem.

– Hazamenjünk? Vagy itt maradjunk? Mit szeretnél?

– Visszamenni?! Nem! Nem vagyok képes rá! – rázta a fejét Cukor. – Hogy egész éjjel röhögjenek rajtam? Ne kérd ezt tőlem!

– Jó, akkor hazakísérlek!

– Nem kell! Nagylány vagyok már, haza tudok menni egyedül is. Maradj itt. Te meg Tamás... – ismét zokogni kezdett.

– Várj, bemegyek a kabátokért!

Mire visszamentem, a fiúk abba hagyták a verekedést, és valami ahhoz hasonló eljárással pogóztak már, Tamásék távolabb beszélgettek, Csótányt ünnepelték.

– Hol jártál? – puszilt meg Tamás.

– Baj van! Kockacukor rosszul érzi magát! Hazakísérem!
– Megyek én is!
– Nem! Maradj csak! Most én kellek neki! Majd holnap találkozunk, és elmesélem, jó?

Kifelé menet nekiütköztem egy magas, bőrkabátos fiúnak. Gomb volt az, éppen akkor érkezett.

– Hát te? – nézett rám. – Már el?

„Hogy milyen fura szemed van!” – futott át rajtam.

– Támadt egy kis gomb... öhm... gond – motyogtam, azzal megkerültem, és már kinn is voltam a folyosón.

– Tudsz ilyen állapotban vezetni? Vagy megkérjek valakit, hogy segítsen? – kérdeztem Kockacukort.

– Ne aggódj! – mondta barátnőm öntudatosan. – Számomra olyan a vezetés, mint másnak a levegővétel!

Beültünk, Cukor hallgatott. Én sem szóltam, de éreztem, hogy Kockacukorban az elapadt könnyek helyén már gyilkos indulat fortyog.

– Ez nem maradhat így! – mondta, miközben reflektort gyújtott, és csikorgó gumikkal elindult. – És nem segített a Balázs Pali poszter!

A helyzet ellenére elnevettem magam. Balázs Pali nagyméretű fotója ugyanis ott díszeleg náluk a falon, és egyszer Cukor (végső elkeseredésében) lesmárolta. Fogott egy sámlit, hogy rendesen felérje, és elmondása szerint hosszú, forró csókot váltott vele. Tök gáz volt, mert a nagymamája éppen akkor jött ki a budiról, és meglátta őket.

Kockacukor olyan tempóban hajtott, mint egy komplett őrült, de továbbra sem szóltam, csak abban bízhattam, hogy vészhelyzetben esetleg jól fog majd a fék. Amikor azonban egy éles kanyar után gyalogosok bukkantak fel közvetlenül előttünk, én is nyomni kezdtem a kocsi padlóján a nem létező féket, nem

csak Kockacukor a valódit. Aki a fékezésen kívül bőszen dudált is a szétrebbenő emberekre, majd sebességet kapcsolt, és kistartolt. De nem tudtunk sokáig száguldani, mert ismét emberek, fék, mérges dudálás, indítás... Még mindig nem szóltam, hagytam, mert arra gondoltam, fontos, hogy Kockacukor figyelme a tök magányos Belső Világ helyett a Külső Világ felé forduljon. Elvégre én is így csinálom, vagy nem?

– Mi van itt? Felvonulás, hogy mindenki az úttesten mászkál?
– dühöngött Cukor, és mikor a szemtelen gyalogosok közül az egyik fenyegetőzni kezdett, letekerte az ablakot, és keményen visszakiabált:

– Ne dumálgj, hanem tegyed fel inkább a szemüveged, Papika!

A nyugdíjas bácsi annyira elképedt a hamvas arcú, szegeces nyakörves kislány kiabálásán, hogy a szája is tátva maradt, Cukor pedig ismét a gázra lépett, és a kis Matiz kilőtt, mint a rakéta. Kockacukor idegrendszerét láthatóan megnyugtatta ez a kis ordibálás.

Nagyot sóhajtott:

– Az előbb bárkit levadásztam volna, mint egy farkas, marcangolási céllal. Vagy mint egy hibbant őzike magam jelentkezem a vadásznál, hogy lőjön le bátran. De érzem, mindjárt jobban leszek, mert már kezd kitörni belőlem az ember...

– Jól van, jól van – mondtam megfeszült testtel, mereven bámulva magunk előtt az utat.

– Ajaj! – mondta Kockacukor, mert ő is észrevette, hogy mit nézek annyira: az út váratlanul el-fo-gyott előlünk, mert egy lámpás csomóponthoz értünk. Az autó orra előtt pedig ZEBRA.

– Te, ez itt előttünk nem egy zebra? – kérdezte Kockacukor csodálkozva. – Hogy került ez ide?

– Szerintem valaki gyorsan idefestette.

– Idefestette? De miért?

Kockacukor előtt – aki számára olyan a vezetés, mint másnak a levegővétel – lassan derengeni kezdett a valóság.

– Ha ez itt előttünk egy zebra, akkor ez azt jelenti, hogy mi egész eddig a járdán közlekedtünk?

– Igen! – bólintottam nevetve. – És milyen agresszívan dudáltál a gyalogosokra!

Kockacukor körülnézett, szerencsére gyér volt a forgalom, és egy nagy ívű kormánymozdulattal szépen rendben kihajtott az úttestre.

– Ezt azért nem mondd el senkinek, ugye? – ígértette meg velem.

– Tamásnak sem?

Cukor nemet intett a fejével. Hú, de nehéz lesz!

A házunk előtt zúgva beszélni kezdett:

– Sírni szeretnék, de nincs könnyem! Vagy törni-zúzni, de nem látom értelmét. Kövér vagyok. Sokat ettem, azért vagyok kövér! Vagyis: nincs jogom sajnálgatni magamat, mert TEHETEK RÓLA! De tudod, mit? Jusst sem hagyom magam! Megesküszöm rá neked, hogy le fogok fogyni!

Csak pislogtam: még sosem hallottam így beszélni! Eddig mindig csak legyintett és a száját húzogatta, ha a fogyás szóba került:

„Nekem úgysem sikerül, ezért inkább nyomok egy tányér no-kedlit!”

És most ez! Nagyot nőtt a szememben, mert ilyen megaláztatás után nem önsajnálathoz fordult, ahogy én, Hopka Erzsébet szoktam, hanem kard ki kard! Harcol!

– Kemény lesz! – mondtam, miközben megsimogattam a kezét – És nagyon szeretlek – tettem hozzá. Kiszálltam, és sokáig integettem a távolodó Kockacukor után.

– Sa-la-la-lla-la! – mondta rozsdás hangon Szipirttyó, mikor felkapcsoltam a szobában a villanyt.

– Hamis! – mondtam, és kinyitottam előtte a kalitka ajtaját.

– Sa-la-la-lla-la! – ismételte meg nyomatékosan José-Manuel Lopkovitz, miközben fel-le mozgatta a fejét.

– Igazad van! – hagytam rá, és teljesítettem a kívánságát, vagyis kapcsoltam egy kis zenét.

Szipi nagyon szereti az olyan számokat, ahol erősen hallatszik a dobalap: ütemre billegted hozzá a fejét, és ha éppen már nem a kalitkában ül az ülőrúdján, hanem mondjuk a fotel háttámláján trónol (ott van bőven elegendő hely), akkor a ritmust lekövetve keményen emelgeti a lábát.

Nem tudok betelni vele! Csak ülök, és figyelem, amint a kismadaram masírozva táncol. Milyen kár, hogy nem lehet ruhát adni a papagájokra! Vagy átfesteni őket más színre! Olyan unalmas ez a zöld... Vajon mit szólna Szipirttyó, ha befűjnám egy kis hóálló ezüsttel? Nagyon illene az a csillogás ehhez a diszkóstílushoz!

Tökjő! Ha a madarat figyelem, elfelejtem Kockacukort, elfelejtem Tamást és Kapor Jessicát. Egy másik világba csöppenek, egy olyan helyre (melynek neve Szipi szerint Zeneke meg Kundi), ahol minden csupa játék, zene és nevetés.

Kiestem Zenekéből, mert megszólalt a mobilom: Tamás volt az.

– Halló! Szia, Böbi! – kiabált bele, a háttérben hangzavar. – Minden rendben van?

– Ó, igen! Már itthon vagyok!

– Otthon vagy? Nem jössz vissza?! – Jó volt hallani, milyen csalódott a hangja!

– Kösz, nem! Kockacukor hazahozott. Nem nagyon szeretem az olyan bulikat, ahol kinevetik a barátnőmet!

– Jah, hallottam róla. Kár, hogy nem vagy itt, mert képzeld, mi történt! Az előbb a hülye Gyepi belőtt a klubhelyiségbe egy helikopter-jelzőrakétát, és minden csupa sárga füst lett! Gyorsan kijöttünk, de akkor valakinek eszébe jutott, hogy Ravaszt bent felejtettük! Visszamentünk érte, hát ott feküdt részegen az egyik sarokban, és mire kihúztuk, csupa sárga lett a haja! Pedig tudod, hogy vigyáz rá! Most itt őrjöng, és meg akarja gyilkolni azt a pirománt!

Röhögöm kell, ha elképzelem Ravasz vállig érő, csodás fürtjeit citromsárgán!

– Szép, szőke rocker-királyfi!

– Áh, ha te nem jössz vissza, akkor én is hazamegyek – Tamás szavai szomorúan csengtek. – Ha hazaértem, még felhívlak! Csók!

Már az ágyban fekszem, és nem jön a szememre álom. Várom Tamás üzenetét.

És megint tök jó Tamásra gondolni. Mert az iránta érzett szerelem olyan, mint a bűvópatak, hol a felszínre bukkan, hol eltűnik. Használni próbálok, ha felbukkan: nevének újra és újra elmondásával a pocsék pillanatokot itatom át. De túl sok a pocsék pillanat. Miért nem lehet állandósítani a Tamás-életérzést? Tamás! Tamás! Tamás!

Ha fantáziálok, az olyan, mintha a szememmel fényképeznék.

„Ölelés.” KATT.

Nagyon frankó kép! Tamás + én boldogan öleljük egymást.

Most pedig belebújok: nyár van. Rajtam könnyű ruha, tökre nőies, mint a hősnőkön a filmekben. Tamás nevet valamin, én pedig gyönyörködöm benne, és *annyira, de annyira boldog vagyok!*

A következő kép címe: „*A csók.*” KATT.

Egymást öleljük, és vadul csókolózunk. Jujuj! Ha ezt a képet sokáig nézem, tényleg érzem, hogy szerelmes vagyok, s ez a csók meg az ölelés maga a mennyország! Annyira jó, hogy Óriáspandának letakarom a szemét, mert ez az egész majdnem 16 karikás!

Így nem is csoda, ha a következő cím: „*A vágy.*” KATT.

Az előbbi csók itt már elmélyül közöttünk, már hallom, ahogy megváltozik a lélegzete. Érzem a szuszogását, huhh... ez a szó nem illik ide... szóval érzem a finom orrfuvallatát az arcomon, és a gerincemben cikázni kezd valami, és a feltámadó érzés szétáramlik bennem, és ölelni támad kedvem miatta nekem is.

Ezek a képek olyanok, mint egy jó kis szélvédett barlang. Vagy erőd. Esetleg fészek? Na mindegy. Valami olyan hely, ahol védettnek érzem magam. BIZTONSÁG. Ez az!

„*A vágy*” című képről eszembe jut, hogy igaziból Tamásnak tök nagy az orra, és szuszogás közben úgy szelel, hogyha közel hajol éppen a fülemhez, mindjárt úgy érzem, hogy huzatot kapok. És én utálok a fülfájást, ezért mindig egy kicsit elfordulok tőle.

De ez a zavar nyilván elmúlik, s az életemben GYŐZ A KÉP!

Hopp! Kapás van! A mobil sípol, megnézem, és a sötétben ott villognak a várva várt sorok:

– Már én is lefeküdtem aludni, és csak rád gondolok! ☺ Jó éjt! Álmodj szépeket! Velem!

– Jó! ☺

– Vérzik a busz! Vérzik a busz! – már egy órája csak ez jár a fejemben. Ideültem írni, hátha megnyugszom.

Hogy miért is vérzik a busz? Jézus, nem tudok figyelni... Szóval egyszer letöltöttem egy mesterlövészprogramot, hogy kipróbáljam. Ha nagyon ügyetlen vagyok, minden és mindenki sérül. Folyik a vér. Vérzik az oszlop, vérzik a tér, és vérzik a busz is!

Ez az, amit nem gondoltam volna. Sosem!

Sokáig türelmesen vártam, de nem jött a szememre álom. Arra gondoltam, akkor hallgatok még egy kis zenét: kinyúltam a távirányítóért, és bekattintottam vele a kistévét. A VIVA-n élő buliközvetítés az egyik diszkóból. A riporter mellett nagy mellű, miniszoknyás lányok csavarják a testüket, az egyik elé odatartja a mikrofont, s kérdi:

– Milyen a hangulat, lányok?

– Szupeeer! – visítják, és már tovább lapoznék, mikor a háttérben meglátom az elvonuló Kapor Jessicát. Aki éppen Tamást húzza maga után!!!

Felültem az ágyban. Zsigerből a telefonhoz nyúltam, és felhívtam Tamást. A kamera pásztáz, még látom, hogy Tamás észleli a mobilja rezgését, megnézi a kijelzőt, de NEM VESZI FEL... Aztán mindketten kilépnek a képből.

Nesze neked, szerelem!

Meghaltam. Nem vagyok, nem látszom, nem élek. Biztos kézzel leszedett az a mesterlövész.

Pedig vagyok. Onnan tudom, hogy FÁJ. Úgy tűnik, ez az érzés számomra az abszolút önazonosság. Amikor első nap tengerészjárással mentünk az utcán, és megcsókolt meg belebeszél a számba, akkor azt kérdeztem:

„Istenem, nekem ez a boldogság jár?!”

Hát nem jár.

Hiába szorítottam, mégis külön út. Mégis külön világ! Egyikünk jobbra, másikunk balra tart. Bizalom! Hit! Hogy szeret... Csak engem, és úgy senki mást. Ez eddig alap – most visszapattan és pofán vág.

Tamás hazudott! Nincs tovább! Csak ez lüktet bennem. Nagyon fáj!

De akkor miként? Miért? Mióta más az ütem?

Néha feléled bennem a remény. Biztos van magyarázat!

De nem változtathatom meg a tényt, ami ott villog a mobilom levelei között:

„Már én is lefeküdtem aludni, és csak rád gondolok! ☺ Jó éjt!”

5.

Nem sokat aludtam ma éjjel. Reggel kinyitottam a szemem, és a levegőbe szimatoltam: az illat utolért az ágyban is. A virágboltok illata volt, az a fajta, amikor sort állok, hogy koszorút vegyek valaki olyannak a sírjára, akit nagyon szeretek. Mi is történt? Messziről húztam elő a tegnapot, de amikor eszembe jutott, összerántott belülről.

– Tamás! Hazudott!

A konyhában illatozott az a gyönyörű csokor, amit az orrom követve találtam meg aztán. Tegnap kötötte Anyu jázminból és három rózsából: egy krémszínűből, egy kárminpirosból és egy sárgából. De csak ennek a sárgának van igazi tearózsaillata.

Még mindenki aludt, de felkeltem, hogy rétest süssek Apának, mert a múlt héten megegyeztünk abban, hogy nála fogom tölteni a mai napot. 10-re beszéltek meg, hogy értem jön, addigra szerettem volna elkészülni a meglepetéssel. Életemben először sütök rétest. Neki! Mert Apa azt mondta, hogy egy igazi nőnek tudnia kell sütni és főzni. Még tegnap megvettem hozzá az alapanyagokat, még tegnap, amikor minden friss és érintetlen volt. Nagyon próbáltam a receptre koncentrálni, de az agyam tökre nem bírt. És a kezem is remegett. Kicsit később, mikor már mindent apró tojás- és túrópöttyök borítottak, a lisztes lábnyomokról nem is beszélve, rétes sütő ambícióim – mint ahogy kezem között a réteslap – szertefoszlottak.

Ráadásul minden úszik körülöttem: úsznak a percek, az órák, és én benne vagyok ugyan a percekben, az órákban, de nem bírok figyelni. Se kifelé, se befelé: csak lebegés a határmezsgyén.

Néha bevillannak képkockák, jelezve, hogy azért a nagy bénultság ellenére még élek: hideg van, és Apa mellett ülök az autóban. Nem haladunk: araszolunk a dugóban. Az ég szürke, majd a felhőkön átsejlik a fény. A nap továbbra sem látszik, az ég továbbra is szürke, de körülöttünk a levegőben mégis megjelenik valami lágy lazacszín. És ekkor elámulok, mert másodpercről másodpercre tudom látni a csodát, a fény erősödését. A figyelmem, csodálatom addig tartott, amíg zöldre nem váltott a lámpa, akkor ismét visszasüllyedtem, megint úszni kezdtem.

Apa nem hagyta:

– Mi történt? – rángatott vissza a hangja.

„Mit mondjak neked, Apukám? Az igazat? Inkább mondom, ami először eszembe jut.”

– Láttam a fényt!

– Te is megfigyelted?! – örült meg Apa. – Azt hittem, csak én.

Ködön át hallottam, hogy arról beszélt: a harcművészek így tudják felbontani a figyelmüket. Ez alapos figyelem, másodpercről másodpercre, erős koncentráció, és akkor mindenre van idő, akár nyolc ellenfél mozdulataira is képesek reagálni.

– Próbálgatom én is, csak az a baj, hogy hamar kifáradok. Bár egyszer, amikor lezuhantam sziklamászás közben...

Erre felébredtem:

– Lezuhantál sziklamászás közben? Mikor?

Apa megvonta a vállát:

– Nem is tudom: 10 éve? Kb. 8 métert zuhantam. És esés közben tényleg bevillantak képek a gyerekkoromból. Amikor az agyad figyelni kezd, olyan érzés, mintha az idő lelassulna. Arra is maradt időm, hogy eltervezem, hová és hogyan essek. Miként tudom tompítani az ütést. A barátaim szedtek össze. És saját lábamon vezettek le a hegyről. Megúsztam bordatöréssel, megsérült egy kicsit a medencém.

Jó lenne tudni ÍGY figyelni. Tamás! Tamás! Mire nem figyeltem kellőképpen? Miért nem vettem észre, hogy *nem vagy megbízható?*

– Bökd már ki végre!

Úgy éreztem, muszáj elmondani, mert nem bírom tovább: annyira fáj!

– Járok egy fiúval. Tudod, meséltem már róla... Tamás!

Apa a hír hallatán csikorgó gumival fékezett. A lehajtott napellenző tükrében láttam, hogy a mögöttünk haladó, ősz tündéreket idéző szukis hölgy szintén.

– Ne már!

Apa reakcióján meghökkentem:

– Most mi van?

– Semmi, tényleg semmi... Egészen jól felkészültem a hírre, hogy az én imádott kislányom fiúval jár!

– Biztos?

– Biztos! – mondta Apa, azzal ismét elindulunk. – Azért megnyugtató a gondolat, hogy van a szekrényben távcsöves puskám – tette hozzá vigyorogva.

– Az a baj, hogy rájöttem: Tamás hazudott nekem!

Apa megint a fékre lép. A mögöttünk haladó, ősz tündéreket idéző hölgy szintén.

– Mit csinált az a kis hülye?! – dörgött, majd elindultunk.

Már bántam, hogy előhoztam a témát, de kénytelen voltam folytatni:

– Azt írta SMS-ben, hogy alszik, és jó éjt, de én eközben láttam a tévében kézen fogva egy másik lánnyal.

– Add meg a számát, felhívom! Vagy mondd meg, hol lakik, úgy megrakom, hogy amíg él, nem felejtí el!

Hú, nagyon megijedtem.

– Még nem beszéltem vele erről, mert ez tegnap éjjel volt! Biztosan alszik... és el sem tudta mondani, hogy valójában mi történt!

Apa ismét a fékre lépett. A mögöttünk haladó, már korántsem olyan ősz tündérnek látszó hölgy szintén.

– Ennyire naiv nem lehetsz, kislányom! Ismerem ezeknek a suhancoknak a rejtett gondolatait is! Ne felejtse el, én is ilyen voltam annak idején!

Apánál a „vezet” és a „felháborodva beszél” üzemmód nem működik egyszerre, így amikor elhallgatott, ismét elindulhattunk. Én, aki eddig legszívesebben egy nagy tollal kiXeltem volna Tamást az életemből, most úgy éreztem, meg kell védeni:

– De Apa! Rólad Anyu egész életében nem mondott mást, mint hogy egy hazug, csaló, bitang gazember vagy! És ez nem

igaz! Éppen temiattad fogom meghallgatni, hogy szerinte mi történt!

Apa ismét a fékre lépett, de most nem a felháborodás, mint inkább a meghatottság okán. Nem is szólt, csak rám nézett, de ebben a pillantásban minden benne volt.

A visszapillantó tükörben láttam, hogy a mögöttünk haladó szukis hölgy ettől a fékezéstől már komoly metamorfózison esett át, vagyis Apa hatására felfedte szívének minden rejtett titkát. Jól láthatóan magában beszélt, haja és vonásai kicsit megzilálódtak, és nem annyira idős tündérre, mint inkább egy dilis, leffedt szájú banyára hasonlított már.

Szerencsére Apa háza nem volt messze.

Később, már a nappaliban reszketve ültem a telefonhoz. Ismét eszembe jutott egy kétsoros:

„Beteg bárány vékonyuló nyakkal béget. / Nem tudja, mi sújt le. Hóhérszablya vagy az élet?”

Tárcsáztam, Apa pedig „diszkrétén” benyomta a kihangosító gombját.

Tamás álmos zörgése a túloldalon.

– Szia!

– Szia! – A hangom miatt Tamás hangjában napsugár.

„Ez a fiú tényleg csaló?”

– Hogy aludtál? – kérdeztem tompán.

Mindjárt kapcsol:

– Mi a baj? Kockacukor?

– Nem... hm... az a helyzet, hogy szeretném megkérdezni ismét... hol voltál... tegnap?

Mély csend.

– Miért?

– Mert küldtél nekem egy SMS-t, hogy otthon vagy, de én eközben láttalak téged. A tévében, Kapor Jessicával kézen fogva.

– Jézus, Böbe! Meg tudom magyarázni!

Apa ott állt velem szemben, úgy mutatta, hogy Tamás már egy halott ember, mert most azonnal megy, és hozza a szekrényből a puskát. De nem ám a távcsöveset! Hanem a nyílpuskát!

Én is szerettem volna lecsapni a kagylót. Mindig ezt mondják a fiúk, ha hazugságon kapják őket? De Apa miatt nem tettem.

– Hallgatlak – mondtam halkan.

– Úgy volt, hogy hazamegyek, de a többiek nem hagyták! - hadarta izgatottan. – Csoti is úgy kért, nem mondhattam nemet! Így az egész banda tovább folytatta még egy diszkóban. Mert a pinceklubból a rakétabelövés miatt kizavartak minket. Ki is kell festenünk, mert csupa sárgák lettek a falak. És én nem mertem neked megmondani, hogy Csótány és néhány srác mellett Jessica is eljön velünk! Tudom, mennyire haragszol rá!

– Velünk? – tértem vissza a szóra.

– Velem talán? Nem csak velem, hisz sokan voltunk!

– Fogta a kezed!

– Ez... igaz. Egy jó helyre cipelt minket, vagyis engem. Én mentem közvetlenül utána, aztán jöttem mögöttem a többiek. Elvitt minket a törzsasztalához.

– Jól érezted magad?

– Hát... igen.

– Értem – azzal letettem a kagylót.

Tamás megpróbált újra hívni, de kinyomtam a telefont. Apára néztem:

– Már tudom, hogy nem csalt meg: hallottam a hangjából, hogy igazat mond. Buli volt, és nem maradt ki belőle.

– Ennyi?

– Ennyi – mondtam, mert a többi dologról inkább hallgattam. Apa haza akart vinni, de csak félútig engedtem meg azzal, hogy

szükségem van egy kis sétára. Bár jó volt velem, de nem bírtam már tovább fegyelmezni magam. Pedig az a ház! Apa télikertje olyan, mint a paradicsom. Leanderek, díszparadicsom-fák, sötétlila, ibolyaszínű, piros és halvány violaszínű futónövények, pálmák, orchideák. Egész délelőtt itt beszélgettünk, aztán csocsóztunk, később kipróbáltuk Apa új hobbiját, az íjászatot meg lövészetet a pincében.

Apa javasolta, hogy töltsük le az internetről Tamás fotóját, és használjuk céltáblának, hátha ettől jobban érzem magam (ő személy szerint mindenképp), de lebeszéltem erről. Aztán Apa megmutatta, hogyan kell tartani egy valóságos sportíjat, miként kell megfeszíteni az ideget, beilleszteni és célra tartani a nyílvezzőt. Aztán BANG! Messzire reptetni. A nyíl hussant, és pengve célba talált. Vagyis jócskán mellé. Kipróbáltam egy sportpisztolyt is! Hátha azzal könnyebb, és tényleg én leszek végre a játékprogramban a mesterlövész.

Apa a fejét csóválta:

– Nem jó, kislányom! Ez a tudatos lövés! Így sosem találsz el a céltáblát!

– Tudatos lövés? Az miért nem jó?

– Célra tartasz, célzol, eldöntöd: most löni fogok, s végrehajtod a tervet. Ebben a pillanatban a kezed 2-3 tized másodpercre beremeg, s így már nem találsz el a célt.

Nagyot néztem: hogyan lehetne másként?

– Ösztönös lövéssel! Célra tartod ugyan a fegyvert, de folyamatosan görbíted az ujjadat a ravaszon. Nem foglalkozol azzal, hogy mikor lösz, a fegyver egyszer csak magától eldördül majd. Nem görcsölsz, csak hagyod, hogy megtörténjen. És minden menni fog magától! És ne ijedj meg a dörrenéstől!

Játék közben elfelejtettem önmagam, Tamást, Apát, Múfatert, Anyát... csak a céltábla létezett. Apától megkaptam azt a

figyelmet, amire szükségem volt, s én megszívtam belőle magam, mint egy szivacs.

De most mégis... Amíg hazafelé baktattam, *megint Tamás...* Nem úgy üli meg a bánat a szívemet, hogy sötétben látok mindent. Néha tökre fényesen bevillan egy-egy kép.

Például látom Jessicát, amint Tamás ragyogtatja rá a szemét. A kép címe: „*Vonzódás.*”

Aztán látom, amit a tévéből is, vagyis kézen fogják egymást! Cím: „*Összetartozás.*”

Tamás nélkülem is jól érzi magát! Ettől a tényről meglepetések, és fűzérben szivárognak elő az én édes, titkos képeim, az *Ölelés*, *A csók* és *A vágy!*, csak már valaki engem PaintShoppal letakarított róluk, és már mindegyiken Jessica a főszereplő. Meggebedek, annyira rossz így.

Valami megreccsent bennem, valami széttörött. Olyan vagyok, mint az ütéstől napsugármentésre hasadt tükör. Minden darab az én arcomat mutatja, de hiába, mert megsebződött az összkép.

Anya főzött, Műfater segédkezett neki, Roxi a szobájában tanult.

– Hogy van...? – kérdezte Anya. Régen hozzátette volna „az a bitang” – de ma már nem teszi.

A hallásom újabban nagyon kiélesedett, s ezen a ki nem mondott szón túl is hallom, még mindig necces Anyának ez az Apa-téma. Még fáj. De Műfater előtt (talán önmaga előtt is, ki tudja) azért rejti ezt az érzést.

– Jól – vontam meg a vállam.

Szipirtyó ott állt annak a tálnak a szélén, amelybe Műfater a hámozott, szeletelt krumplit rakta, és böszén kapkodta ki belőle a hasábokat.

– Kismadár! – fenyegette meg Műfater az ujjával.
– Kundi! – válaszolt ugyanabban a tónusban a madár, és láthatóan nem zavartatta magát.
– Mit csináljak vele? – nézett Műfater tanácstalanul Anyára.
– Légy férfi! – hangzott a válasz.
– Vagyis köpjek a fejedre, madár? – kérdezte Műfater. – Az olyan férfias. – Aztán jobbat eszelt ki, és krumplilopás közben egyszerűen csőrön pöckölte Szipirtyót.

A papagáj mélységesen felháborodott. Szétterjesztette a szárnyát, és recsegni kezdett:

– Szipi szép! Még zsír ho’ baba sszépp!
– Szerintem is nehéz a felnőttekkel – értenem vele egyet, azzal elkértem Műfaterától a kést, és meghámoztam vele egy szép almát.

Naná, hogy Szipi otthagya a krumplit, és mindjárt az alma húsát kezdte csipkedni. Csupa almakása lett tőle kétoldalt az aranyos kis pofája.

– Az én okos kislányom – andalodott el Anya, majd rögtön győzött benne a realitás. — Levihetnéd a szemetet! Különvettem a papírt meg a műanyagot!

„Nekem már úgyis mindegy” – gondoltam, s két megpakolt óriásszatyorral a kezemben a közeli Zöld Sziget felé vettem az irányt.

„Annyira szánalmas vagyok!” – állapítottam meg éppen, összehasonlítva önmagam szatyros képét a csúcsmodellekben billegő Jessicával.

Még csak enyhén szürkült, de már jól látszott a fogyó hold. Mikor is fáj utoljára ennyire a szívem? Ja igen, mikor hazafelé tartottunk Csotival Bükkszentkeresztről, Anya agydaganatának a hírére. Akkor néztem így a holdat... s az olyan volt, mint egy nyitott tenyéren felém tartott, fényes gömb, amelyről nem lehet

tudni, merre gurul majd. Arra gondoltam éppen, hogy most én vagyok az, aki ott fekszik annak az óriásnak (talán isten?) a tenyerén, s az óriás dönti el, merre gurulok majd. Annyira fájt Tamás árulása, hogy az ujjak között lepillantva nem is volt olyan félelmetes a mélység.

Éppen átéreztem ennek a jelenetnek a fájdmát, már kicsit könnyeztem is, amikor valaki hátulról rám köszönt:

– Szia! Hol jársz erre, ahol a madár se jár?

Nincs rá jobb kifejezés, mint az, hogy megrettentem ennek a hangnak a hallatán. Gomb volt az.

– Csak ide... kukázni! – rebegtem. – Mármint nem kukáz-*ni*, hanem a kukihoz.

Gomb biccentett:

– Segíthetek? – azzal már ki is vette a kezemből az egyik szatyor fülét.

És tényleg segített kidobálni a szemetet. Áldottam Anya precizitását, vagyis azt, hogy a WC-papíros gurigákat egy külön zacskóba kötötte, s azt még idejében ki tudtam tépni Gomb kezéből.

– Gondolkodtál már a szövegen? – kérdezte munkálkodás közben a fiú.

Ezalatt mindkét kezem bedugtam a konténerbe, és ott, takarásban nyitottam fel a gurigás zacskót. Megnyugtató volt hallani, hogy egyre lejjebb és lejjebb hömpölyögnek a belső halmokon.

– Igen – válaszoltam. – De egyelőre csak sorok vannak bennem.

Gomb érdeklődve nézett:

– Például?

Magam sem tudom, honnan került a számra, amit mondok:

– *Ledőlök kissé / Remélem, orozva belém szúrt kardod nem fog nyomni.*

– Szép!

– Látod, ez nem is vers. A címe Agamemnón-sóhaj lehetne.

(Agamemnón-sóhaj? Honnan szedek én ilyeneket?)

Gomb elgondolkodott:

– Agamemnón-sóhaj, aha. De miért?

Hirtelen megértettem, miért ez jutott eszembe. Az a szívújrási szúrás! Tamás!

– Semmi... – mondtam roppant elmésen. – Csak úgy.

Gomb felém mutatott valamit:

– Gumi kell? – kérdezte mosolyogva, a szatyor alján maradt befőttesgumit tartva az ujjai között.

– Gumi óhh, nem! Nem kell! – mondtam, miközben bokáig elpirultam, és tökéletesen hülyén nevetgélni kezdtem.

– Jössz kedden a próbára?! Pontosabban... szeretnék megkérni arra, hogy gyere el kedden a próbára. Valamit hallanod kell!

– Mit?

Gomb mosolygott:

– Az titok! – mondta, azzal a kezembe nyomta az üres szatyrot, intett, és továbbállt.

Ő elment, de én továbbra is ott álltam a konténer mellett, és csak bámultam magam elé.

„Nem kell gumi? És én ezen tökhülyén nevetgélek? A fájdalomtól elment az eszem?!”

Az összegyűrt műanyag palackokat rakosgattam éppen, fél kézzel a lemezfalat támasztva. E miatt a gumis dolog miatt komolyan annyira szégyelltem magam (gáz most is), hogy közelebb léptem a tárolóhoz, és ütögetni kezdtem a falába a fejem.

– Ez jó! – szólalt meg mögöttem ismét Gomb. – Valami szertartás? Ezt itt felejtettem! – azzal felnyúlt a fejem fölé, a konténer tetején hagyott kulcscsomójáért. – Na csá! Akkor kedden! – és rám nevetett.

Ez volt számomra a megsemmisítő csapás. Ez nem az én napom. Nem vagyok más, csak egy kis húspép, egy maszat az úton, amelyen minden autó áthajtott. Erről a legyalázott madármatricás képről megint eszembe jutott az a rossz, szívtáji bökés: Tamás!

Itthon még el sem helyezkedhettem a szobában, mikor megjelent Roxi, kopogtatás nélkül. Egy rajzlapot lobogtatott.

– Ráérsz? – kérdezte.

– Nem! – mondtam, és tünetően feltettem a fülhallgatót. Már kikészítettem a legromantikussabb számokat, mert eldöntöttem, hogy alaposan kibőgöm magam. Az tuti megkönnyebbülés. Roxi oda se neki, kivette a fülemből a dugót.

– Kérlek, segíts!

Vágtam egy pofát, de eszembe jutott az Anyunak adott talpmasszázs.

– Na jó... mi kell?

– Beadandóhoz... Rajzolj nekem erre a papírra egy pálcika-emberkét. Igaziból óvodás rajzát kéne kielemeznem, de honnan akasszak le most egy óvodást? Te viszont épp elég bénán rajzolsz ahhoz, hogy ne tűnjön fel.

– Kösz! – mordultam fel.

Máskor egy vállrántással elintéztem volna ezt a beszélést, de ma még ez az apró sértés is kibillentett. Megtöröltem a szemem, mert sírni igazán nem akartam Roxi előtt.

– Szívzúr? – kérdezte Roxi, és leült az ágy mellé, a földre.

Először nem szóltam semmit. Nem akartam Roxi orrára kötni az én legbelsőbb dolgaimat. Megint az a hangulat jött elő

bennem, mint amikor 8-9 éves lehettem, és elkezdte mesélni ezt az egész menstruációdolgot. El sem akartam hinni, azt hittem, csak kitalálta, mint a felnőttek a Zsákos Embert, annyira gusztustalanul hangzott az egész, de volt nála egy könyv, és abban is megmutatta: tényleg bele volt írva. Pár évvel később, amikor megjött, nem szóltam neki róla. Aztán lebuktam a tőle lopott betéttel, és az egész család számára kiderült, mi a helyzet. Roxi tőkre szomorú lett. Azt hitte, megbízom benne, és szólok neki meg ilyesmi. Úgy éreztem, hogy valahol most jóvátehetem. Nézett rám azzal a különös kék szemével, és tulajdonképpen észre sem vettem, hogy beszélni kezdek. Mindent elmondtam Tamás hazugságáról, egészen az Apánál történt telefonhívásig.

– Mit gondolsz? Megcsalt? – kérdezte Roxi.

– Már tudom, hogy nem csalt meg: hallottam a hangjából, hogy igazat mond. Buli volt, nem maradt ki belőle. De az fáj, hogy tegnap este, amikor még a pincklubban voltunk, láttam a szemén: tetszik neki, ahogy Jessica rázza magát. Nekem vall szerelmet, közben más lánnyal dumál úgy, hogy vigyorog hozzá ezerrel? Ez lenne a szerelem?

– Baj, ha hat rá a világ gyönyörűsége? Ha rajtad kívül is tud boldog lenni? Te hogy vagy ezzel?

Az agyam mindjárt lelökte a szíjat. Normális ez a lány?

– Én nem tudok és nem is akarok boldog lenni mással rajta kívül!

– A sok duma árt a szépségednek! Inkább gondolkozz!

Elhallgattam. Aztán eszembe jutott, hogy – de! Tudok boldog lenni Tamás nélkül. Zeneke, Kundi Szipirtyóval. A röhögés Kockacukorral. Meg amikor először próbáltam kiénekelni az élet dalát.

– Jó, igazad van. Tudok én is boldog lenni! Másban is és mással is tudok örömet találni!! De az más!

– Jól van! Folytassuk. És fiú sosem hatott rád, legalább egy kicsikét?

Uppsz! Beugrott Gomb. A reflektorozó pillantás. A gumi. A pirulás!

– Egy kapcsolat nem merev rendszer, hanem sok-sok elfogadás, megértés...

– Elfogadás? Megértés? Miért mindig nekem kell elfogadnom és megértenem őt?

Roxi felszisszent:

– Az ember ilyen helyzetben persze sír és jajgat, de azért hazudott, hogy neked ártson vagy téged bántson? Esetleg nevetségessé tegyen?

– Nem. Sőt! Elég hülye módon kímélni próbált.

– Pontosan! Tisztázd vele, hogy nem bírod a hazugságot, és ez ettől kezdve alapszabály. Viszont ha az, ami történt, a mindennapi élet „gyönyörködés” kategóriájába esik, és az „örülni és örömet adni” irányelvének felel meg, akkor rendben lévő dolog!

Elbögtem magam:

– Miért másnak örül, és miért nem nekem?

– Ne légy fafejű! Nem birtokolhatod őt! Mint ahogy ő sem birtokolhat téged! Ő nem a te tested meghosszabbított része! Tisztelned kell az önállóságát, különben ő sem tud tisztelni téged. A féltékenység az önzésből fakad! A féltékenység nem szeretet. Az önzés és irigység...

Gépiesen ismételttem:

– Nem azért történt, hogy nekem ártson és engem bántson. Örülni és örömet adni... De akkor miért fáj az, hogy úgy érzem: nem figyel rám?

– Fokmérő, hogy a világban való gyönyörködése közben rád mennyire van tekintettel. Van egy érzés, amit úgy hívnak: emberi

méltóság. No, ezt a méltóságot azért nem veszítheted el! Ha sérül, ha úgy érzed, méltóságodat veszted egy helyzet miatt, akkor *ne hagyd*, és rajtad a felelősség, mert lépned kell! És most nincs több időm, rajzolj!

Rajzoltam egy gülüszemű tök hülye lányt, aki én vagyok. Roxi végre kiment, és egyedül maradtam a szobában. Amit hallottam, az annyira tömény, hogy még a fejem is megfájdult tőle. A zaklatottság sem múlt el, noha mantraként ismételtam Roxi véleményét:

„Nem azért történt, hogy nekem ártson és engem bántson. Nem azért történt, hogy nekem ártson és engem bántson. Nem azért történt, hogy nekem ártson és engem bántson.”

Nagyon erősen kellett koncentrálni, mert értem ugyan, amit Roxi mond, de ez a tudás nem az enyém.

„Persze, nem azért történt, hogy nekem ártson és engem bántson, hanem azért, hogy *neki jó legyen!* Megfogta Jessica kezét! Ragyogtatta rá a szemét! Nincs rám tekintettel!” – ezek a mondatok párhuzamosan futottak Roxi fényes mondataival.

„Ő nem a te tested meghosszabbított része! Tisztelned kell az önállóságát, különben ő sem tud tisztelni téged!” – Ezzel végképp nem tudok mit kezdeni.

Tamás a sziámi ikrem – és mégsem a testem meghosszabbított része? Hogy van ez? Akkor honnan tudjuk, mire gondol a másik? A Közös Világnak lennie kell! Az nem lehet becsapás!

Ekkor már fel-alá járkáltam a szobában, és hangosan mondtam a mantrát, mint amikor nehéz leckét kell bemagolnom. Isten bizony próbáltam figyelni, de folyton elkalandoztam:

„A *nem figyel rám és a nincs rám tekintettel* ugyanazt jelenti?” Egyensúlyoztam a szavakat, mintha a két tenyerem egy mérleg serpenyője lenne, és megállapítottam, hogy a „nincs rám tekintettel” súlyosabb.

Nem úgy üli meg a bánat a szívemet, hogy sötéten látok mindent, hanem ez az egész olyan, mint egy nagy bökés. És sem az okos varázsmondatok, sem az egyensúlyozás, sem semmi más nem mulasztja el onnét.

– Ki tud orvosságot hozni rá? – kérdeztem Szipirtyót. Minthogy ő nem vállalkozott rá, úgy döntöttem, én magam leszek az az orvosságos ember. Behunytam a szemem, és megnéztem, mit csinál a Közös Világ. Megvan. Sőt, köszöni, jól van.

„Nagyon szeretem Tamást. És szeretek élni is!”

Ez a végső összegzés. Az „és szeretek élni is!” kicsit dacos, de azért nem olyan rossz.

Ez lenne a megbocsátás?! Hát...

Néha teljesen indokolatlanul elfog egy érzés. Saját lakásunkban, saját szobámban, saját ágyamban.

Haza akarok menni!

Hová haza? Hiszen itthon vagyok.

Hol van az a *haza*?

Anyu ölében?

Tamásnál?

Saját magamban?

Ahhoz, hogy otthon érezzem magam, nekem ölelés kell. Mivel már éjszaka van, és senkit nem zavarhatok, megölelem magam.

Megöleltem.

Nem elég!

6.

Az osztályban a srácok velencei hangulatot teremtettek már reggel azzal, hogy behoztak egy gördeszkát, plusz valamelyik idióta kicsempészte a WC-pumpát a budiból. Ráültek a gördeszkára, és a pumpával hajtották magukat. Szlalomversenyt is rendeztek, egészen addig, amíg fel nem borultak. Akkor aztán Csóri a kezébe ragadta a pumpát, s mintha faltörő kos lenne, nekirohant vele a táblának, és odacuppantotta a közepére. Tamás nagyon kreatív hangulatban követte, és mindjárt két szemet és egy boldogan mosolygó arcot rajzolt köré, a lassan mozgó nyelű pumpa lett az ormány.

Csoti egyébként saját állítása szerint nagyon komor hangulatban volt éppen. Azt mondta, hogy este 9-kor rányitott az apja, és rajtakapta, hogy éppen netezik. Na, innen megindult a lavina: miért nem tanul? És vegyen példát a bátyjáról, aki ül az íróasztalnál és magol, és osztotta az igazságot kb. 45 percen át. Csoti bátyja, Nagycsótány egyébként karatemester, és most jogi egyetemre jár.

– Lehetetlen alak az apám! Nem érdekli semmi! Hogy kivel vagyok, mit csinálok, csak a kötelességről szövegel – elegendem van!

– Miért vagy ennyire kiborulva? – kérdezte Cukor csodálkozva.

– Azt mondta, ha nem javítok sürgősen angolból meg matekból, akkor nem enged többet próbára. Megtilthat ilyet egy 18 éves, nagykorú embernek a saját apja?

– Á, ez tök általános az öregekkel! „*Mondd, mit tehetnél, mondd, mit tehetnél, a lapátnyéllal üss a kölökre, a lapátnyéllal üss a kölökre!*”, ez a szlogenjük – vigyorgott Tamás.

Akkor már a helyükön ültek, és én direkt nem fordultam hátra és nem szóltam bele a beszélgetésbe. Egészen addig, amíg Tamás elém nem nyomott egy lemezt, széles mosoly kíséretében.

– Hallgasd meg.

– Miért?

– Hogy legyen valami beszélgetési alapunk.

Megvontam a vállam, és tökre szerettem volna komoly maradni, érezze már, merre hány lépés, de ekkor elkaptam a pillantását, és elnevettem magam. Egyszerűen képtelen vagyok haragudni rá! De igyekeztem eszembe idézni Kapor Jessicát, és a röhögés távolságtartó mosollyá változott.

Kockacukor oldalba bökött, mert Vízipók igazgatónő jelent meg az ajtóban! Vészjósló ábrázata láttán megfagyott az osztályban a vér.

Persze mindjárt észrevette a WC-pumpa orrú marslakót a táblán. Körülhordozta a tekintetét, és máris sunyítottunk.

– Kincses Tamás, Lányi Elvira, Hopka Erzsébet, Tóth Krisztián, Ravasz János, Gyep Mihály! Álljanak fel!

Tamás, Cukor, én és Csoti mindjárt felemelkedtünk. Nekem kicsit recsegett a lábam.

– Ravasz és Gyep nem ebbe az osztályba jár – szólt Tamás.

Vízipók igazgatónő pedig folytatta:

– Az iskola igazgatói engedéllyel a rendelkezésükre bocsátotta a pincehelyiséget, amit a maguk... társasága, azok a huligánok, tönk-re-tet-tek! A beépített szekrények ajtaja leszakítva, a földön égésnyomok, és a fal, a mennyezet, a függöny, az ablak – minden sárga! Anyagi felelősség terheli a társulatot! Mindenről beszámolok a szülőknek! A költségeket meg kell téríteni!

Elsápadtunk. Ekkor megszólalt Tamás:

– Igazgatónő, elnézést, hogy közbeszólok... Nem lehetséges, hogy fizetés helyett mi visszaállítsuk az eredeti állapotát a helyiségnek? Festeni mi is tudnánk... A függönyt kimossuk, a zsanérokat megjavítjuk. Valahogy így.

Vízipók igazgatónő egy pillanatig eltöprengett:

– Jó. Egy hét a határidő. Ha addig nem végeznek a munkálatokkal, akkor hivatalos útra terelem az ügyet.

Bejelentése után a döbrent csendet felváltotta a tanácsatlanság. Nem elég, hogy a tanárverés óta retorziók érik az osztályt, még ez is...

– Ha otthon kiderül, apám megöl – parázott Csótány.

Szerencsére a következő óra kilyukadt, így átsétáltunk a közeli diákbetérőbe, kajálni.

Leültünk, és gyrost rendeltünk. Messze földön itt készítik a legfinomabbat, extraadag hússal és valami hihetetlen öntettel, alul egy csepp csilivel. A sulinkbeli diákoknak annyira bevésődött ez a kaja a tudatába, hogy nemegyszer előfordul, hogy a sima, magyar GYORS szó előtt értetlenül állunk: GI-ORS? – az meg mi a fene?

A szomszéd asztalnál helyet foglalt egy tizedikes kisserác, aki sült krumplit és hamburgert hozott a tálcáján. Kisvártatva felkelt, mert visszament a pulthoz sóért. Tamás és Csótány ezt azonnal kihasználták: átnyúltak, és villámgyorsan leették a sült krumplit a fiú tányérjáról. Aztán mintha mi sem történt volna, beszélgettek velünk tovább.

– Igazán vokálozhatnátok Jessicának – mondta szemrebbenés nélkül Csótány.

– Ki vitte el a krumplimat? – kiáltott fel a visszatérő srác olyan tónusban, hogy Csótány + Tamás behúzta a fejét. Ilyen hangon ugyanis csak az tesz fel kérdést, aki ismeri saját ütőerejét, és nem fél kipróbálni magát.

– Bocs, nem figyeltünk! – válaszolt fapofával Tamás.

A tizedikes nem hagyta annyiban a dolgot, és keresni kezdte a tettest: kilépett az utcai ajtón, és észrevette, hogy a bejáratnál egy alkoholistá sült krumplit majszol éppen papírból. Kisvártatva már azt is láthattuk, hogy a kölyök odalép hozzá, majd szó nélkül elkezd szólni az alkesz haját.

– Nagyon brutál! – súgta Tamás. – Fogadunk?

És fogadtak. Tamás az alkeszre, mert igaz ugyan, hogy soványka, de elég örült a tekintete.

– Én viszont ismerem a kölyköt. A tesómmal együtt jár karatézni! – nyomta be a slusszpoént Csótány.

– Te hülye, előbb is mondhattad volna!

Csótány ártatlan képpel vigyorgott:

– Aszíttem, tudod...

Mindketten tökhülyék!

– Nem akarok vokálozni Jessicának! – jelentettem ki határozottan.

– Jó, tudom, hogy nincs is mivel, ezt csak úgy mondtam - intett le Csótány (közben én lazán besértődtem).

– És csörgözni? – kérdezte szemöldökét emelgetve Tamás. – Tudod... Ravasz is mondta, milyen jó a... öhmmm... lábmunkád!

Elpirultam. Miért csinálja ezt velem? És miért éppen Csótány előtt? A múltkor is mentünk az utcán, és simán meglökte az egyik mellemet. Csoti szeme láttára! Ezt miért? Ez valami hím dolog? Kijelöli a területét? Vagy saját helyét a rangsorban? Mire jó folyton Csoti orra alá dörgölni:

„Bübübűűű! Enyém a nő!”

– Jah, szerintem is! – csatlakozott hozzá (kevésbé lelkesen) Csótány.

– És te, Cukor? Nem eresztetted ugyan ki a múltkor a hangod, de amit hallani engedted, az egész kellemes volt. Volna kedved vokálozni?

– Nincs kedvem hozzá. Vokálozáshoz egy cicababa kell, nem pedig én. Beállok mellé, azt’ lenyomom a placcról, mert olyan, mint egy cinege mellettem.

Igyekeztünk gyorsan másról beszélni.

– Tudjátok, hogy Ravasz nem jött ma suliba? – kérdezte Csótány, mobillal a kezében, meglehetősen gondterhelten. – Nem veszi fel! Remélem, nincs nagy baj!

– De sügér vagy! Attól, hogy nekünk lyukasóránk van, náluk még tart a tanítás! Óra közben hogy venné fel?

– Ez eddig sem okozott Ravasznak problémát, de tudom, hogy nagyon kiakadt a haja miatt – magyarázta Csótány.

Megállapodtunk abban, hogy kora délután majd mindannyian átmegyünk hozzá.

Amit először megláttam Tamásból: az ajtó mögül benyújtott csokor virág. Később egy kar, aztán egy láb, majd így, lassan és testrészenként adagolva egy egész Tamás.

– Hogy vagy?

– Már jobban! – mondtam, de gondterhelt arcom nem erre volt éppen bizonyíték.

– És... haragszol még rám? – kérdezte bűnbánó arccal.

Megráztam a fejét a kezemmel, aztán hozzábújtam:

– Nem. De arra kérlek, többet ne hazudjál!

– Ígérem! Ez az én anyai örökségem: nekem hazudni tuti lebukás! – nevetett Tamás. – De ne legyél álszent. Tudtommal te is hazudtál már, Piszénpisze! – bökte meg finoman az orromat.

– Éééén? Mikor?! – kérdeztem, és tökre felháborodtam a gyanúsítgatáson!

– Az egész iskola előtt, angyalka. Mártír apád, az a boszniai hős...

Mindjárt befogtam a számat.

– Jó, tudom. Ne is emlegesd, kérlek... – Aztán belém nyilallt a félsz. – Ugye senkinek nem mondd el?

– Esküszöm! – nevetett rám.

– Ööö... és még annyit szeretnék kérni, hogy figyelj rám! Jobban figyelj rám!

Befejezni nem tudtam, mert Tamás mindjárt olyan arcot vágott, mint egy mágus, aki a kezeivel s az ujjai mozgásával szuggeralja áldozatát.

– És most igába hajt a bennem lévő erő! Öltözz fel, ó, nő! Mert mennünk kell! – hirtelen a szájához kapott, és a szerepből kicsit kiesve megjegyezte: – Nem is, bolondot beszélek, újra kezdem – mély hangon folytatta. – Vetközz le, ó, nő, mert nem megyünk sehová!

Hát ez hülye! De elnevettem magam, és ez jó volt. Megjegyzést már nem tehettem, mert a mágus betapasztotta a számat a saját szájával.

– Még egy-két ilyen ölelés, és elkárhozom – jelentette ki Tamás a csók után.

– És milyen, ha valaki elkárhozik? – kérdeztem érdeklődve.

– Nagyon jó! Következő életében sűgő lesz egy sztriptízbár színpadán. De most tényleg mennünk kell, mert Ravasznál vészhelyzet állt elő! A többiek lent várnak a ház előtt.

Újra azt éreztem Tamás ölelésében, hogy az ő közelében van az otthonom. Hogy engem még soha nem szeretett így senki (na jó, Anyun kívül), mint ő. Próbáltam fixálni a képet a szemem mögött, de szétszivárgott. Mennünk kellett.

A kis Matiz járó motorral állt a kapu előtt: benne ült Kockacukor, mint tetre kész sofőr, és a hátsó ülésen Csótány. Tamás beült Csoti mellé, én pedig helyet foglaltam elől, Kockacukor mellett. Vázolták a helyzetet, vagyis azt, hogy mivel Gyepi jelzőrakétájától kikericsárga lett Ravasz haja, és ez a szín semmivel sem eltüntethető, Ravasz összeomlott. Tamás az előbb beszélt vele, s azt mondta neki, hogy öngyilkos lesz, mert hiába mosta meg már harmincszor a haját: *a sárga ragyogóbb, mint valaha!*

– Most ott van a házban, egyedül – foglalta össze Tamás.

– A szülei átmentek névnapot köszönteni a rokonokhoz, nincs, aki felügyelje a labilis idegállapotát.

– Szerinted képes lenne rá?

– Azt mondta, hogy az anyja le akarta vágni, de kijelentette: inkább a halál. Két évbe telt, míg ilyen hosszúra megnőtt, nem szenved megint ilyen sokat! Pláne, hogy összeállt a banda, és esélyünk van fellépésre. Neki meg olyan a feje, mint egy kanárié. Nem tudom, megtenné-e, vagy sem, de Lasszóból se néztük volna ki, hogy megveri a matektanárt...

Beszélgetés közben oldalról Kockacukort figyeltem. Hihetetlen ez a lány! A tegnapi után semmi nyoma a kiborulásnak! Kicsit szégyelltem is magam, mert fel sem hívtam. Nekem ott volt Apa meg Roxi, de Kockacukornak ki segített? Úgy tűnik, ő saját maga, a Benne Rejlő Erő.

Tavaszi meleggel köszöntött ránk a február. Cukor kicsit letekerte az ablakot, hogy élvezze a langy időt. Most nem voltak bezselézve a fűtjei, sőt megnőttek annyira, hogy lágyan lobogtatta őket a szél. Amikor azonban a nyolcsávos úton kanyarodás közben egy hirtelen ödetől vezérelve feltekerte az ablakot, vele együtt sikerült odacsípnie a haját. Míg sikítva kacásztunk a forgalom közepén, megállapítottuk: Kockacukor

sofőrködése olyan, mint a vízimentői munka: 95% dögunalom, 5% rémálom. Muszáj volt azonnal közbelépni: odakapva segítettem egyenesben tartani a kormányt, Csoti a válla fölött átnyúlva próbálta megmozdítani az ablakemelőt, ami talán Cukor frászatól, de beragadt. Kockacukor fülével az ablak legfelső részéhez tapadva sikított és szentségelt felváltva, Tamás pedig teli tüdőből kiabált:

– Nyugodj meg! Nincs semmi baj! Veled vagyunk! – mert úgy vélte, a legpraktikusabb üvöltéssel enyhíteni a pánikot.

Amikor végre a Cukor által olyannyira kedvelt satufékkal megálltunk Ravaszék háza előtt (mindenki lefejelte azt, ami előtte volt), mind a négyen úgy gondoltuk: ez a Matiz jobb, mint egy infraszauna, mert egészen a legmélyebb hámrétegig leizzadtunk. A homlokbúbról nem is beszélve.

Csengettünk: semmi. Felhívtuk mobilon: semmi. Pipiskedve próbáltunk belesni az ablakon, de a sűrű szövésű függöny mögött semmi mozgás. Viszont Ravaszék kis csivavája cinegelábakon, habzó szájjal, őrjöngve futkosott a kerítés belső oldalán.

– Csihadj már, harci kutya! – nyugtattam, de inkább befogtam a számat, nehogy Lulu elájuljon mérgében, mert tudjuk róla, hogy epilepsziás. De csak nem hagyta abba, így Csótány... juj! Egyszerűen beleköpött a szájába. A kutya megdöbbsent, kicsit rágott valamit, majd eliszkolt.

Később Csótány és Tamás átszaladtak a szomszéd utcába, Ravasz unokatestvéréhez, hátha tud valami pótkulcsot adni a házhoz.

– És ha mi... átmásznánk a kerítésen?

– Muszáj? – bizonytalankodott Kockacukor.

Én gyorsan haladtam, Kockacukor azonban megakadt a kovácsoltvas kerítés tetején.

– Emeld a lábad!

– Jó, próbálom, de beakadt a gatyám! – ügyeskedett Kockacukor, akinek valószínűleg a magassággal is lehettek problémái, mert elég görcsösen kapaszkodott. – Áuáááá! – sikította Kockacukor lovagló ülésben, megingás ellen.

– Ne félj, majd én elkaplak! – álltam alá, szétterjesztett karokkal.

– Jaj, anyukááám! Menj onnét, mert rád esek, szétlapítalak!

– Nem megyek!

Ekkor értek vissza a srácok, akik néztek minket, majd benyitottak a közvetlenül mellettünk lévő kertkapun – nyitva volt –, és mellém álltak.

– Mit csináltok? Kalandtúra? – kérdezték érdeklődve, miközben a saját tengelye körül pörgő Lulu támadásait próbálták rugdosással visszaverni. A milliméteres fogak a bokájuknál csattogtak, egészen addig, míg Csotesz elő nem vett egy darab csokoládét. Lulu mindjárt visszavett az indulatból, és bandzsítva a csoki felé szimatolt. Ebben a csendben aztán jól hallottuk, hogy egy elektromos szerkezet bekapcsol, egy láthatatlan motor felberreg, és a kovácsoltvas kerítés oldalirányban, egy kis sínen csúszni kezd a garázsbejáró fala felé.

– AAÁÁÁÁ! – sikoltott Kockacukor ijedten.

– AAÁÁÁÁ! – kiabáltuk kórusban mi, többiek.

Tamás azonnal a ház bejáratához rohant, és dörömbölni kezdett:

– Kapcsold ki a kapunyitót, Ravasz!

Mielőtt Cukorka a falhoz préselődött volna, a berendezés egy nagy kattanással leállt. A bejáratú ajtót pedig – tataaam! – személyesen Ravasz nyitotta ki, törülközővel a fején.

– Gyertek be! – intett.

Ekkor Cukorka egyszerűen lezuhant a kerítésről. Nagyot puffant, és mindenki elnevette magát.

– Kuss! Én így szállok le! – pattant fel a földről barátnóm.

Öntudat ide vagy oda – láttam, hogy titokban dörzsölni kezdi a fenekét. Elvégre éppen ezen a ponton már a mosdókagyló dugó is megtette a dolgát.

– Miért nem vetted fel a telefont? Egy órája hívunk, már azt hittük, meghaltál!

– A kádban ültem... – morogta Ravasz. – Az előbb kinéztem, láttam, hogy kint álltok az utcán, gondoltam, kinyitom nektek a garázsajtót, hogy ne kelljen a kapukulccsal kimenni.

Kockacukor sóhajtott egyet, majd figyelmünk Ravasz fejére terelődött. Levette a törülközőt, és... Nagyon kellett koncentrálni, nehogy kitörjön belőlünk a röhögés.

– Nem is olyan rossz – próbáltam vigasztalni, de Kockacukor oldalba lökött a könyökével, hogy ne szenyózzak.

Ravasz feje meghatározhatatlan sárga volt, egy kicsit neonos beütéssel.

– Igen, sötétben is látszik – mondta Csótány fel sem tett kérdésére válaszul. – Megpróbáltam bemosni nagymamám hamvasító samponjával, de semmi. Pedig a maminak tök hamar megfogja a haját.

Itt kuncogni kezdtünk, mert Ravasz nagymamáját Szinyei Merse Pál: *A lila ruhás nő* című festményének mintájára „a lila fejű Ravasz nénike”-ként emlegetik a haverok.

– Jó, akkor próbáljuk meg ezzel – szólta Kockacukor, és elővette saját fekete hajfestékét. – Az én szökésvörös hajamat nagyon jól befedte.

– Adtok eleget enni ennek a nyomorult kis állatnak? – kérdezte Csótány, miközben Lulura mutatott.

A csivava a neve, valamint az „enni” szó hallatán ránk nézett tenyérszerű, mókásan szétálló denevérfülei közül. A „nyomorult kis állat” egyébként imádott enni. Így 7,5 éves korára elérte,

hogy púpon púpot, vagyis pattanásig feszült hordóhasán szépen fejlett köldöksérvet viselhetett. Mivel tőlünk minden emlegetés ellenére sem kapott enni, csalódottan fordult vissza munkájához. Lulu ugyanis felmászott Ravaszék nagyméretű akváriumának tetejére, ahol is dülledt kis szemét rászorította a műanyag tető gyárilag metszett szellőztetőjére: így leste a vízben úszkáló halak mozgását. Ha az aranyhal túl közel került hozzá, akkor megugatta, és hevesen ásni kezdett, de hasztalan: csak a körmei koptak a recéken. Ha elég ügyes volt, akkor pár pillanatra a nagyobb réseknél sikerült begyömöszölnie legalább a mancsa szélét a vízbe. Aztán leült, és áhítatos képpel nyalta le róla a finom, bűdös-halás cseppeket.

– Fincsi nyalóka! – neveltünk rajta, de Ravasz felhúzta magát. Megragadta Lulu grabancát, és a zöldmozgalom és az állatvédelem elkötelezett híveként úgy kivágta az udvarra szegény kutyát, hogy csak úgy csattant.

Munkához láttunk – immár Lulu nélkül. Kockacukor egy kis tálba nyomta a festéket, és keverni kezdte, majd törülközőt terített a széken kornyadozó Ravasz vállára.

– És ha csak melíroznám? Nagyon alter lenne! – kérdezte, de Ravasz olyan csúnyán nézett rá, hogy felhagyott a próbálkozással.

– Most meg mit csinál a kutyád? – mutatott ki az udvarra Tamás. – Egy nyúllal barátkozik?

A „barátkozás” kifejezés nem fedte a valóságot. A tény ugyanis az volt, hogy Lulu egy hatalmas nyúl tetején állt, miközben fogaival erősen tartotta az állat grabancát a tarkójánál. Ide-oda rázta a nyúl fejét, olyan erővel, hogy csak úgy csattogtak a tapsifülek.

– A szomszéd kisfiú nyuszikája! – kiáltotta Ravasz, azzal kirúgta maga alól a széket, és az udvarra száguldott. Lulu mint

egy vasfogó, úgy fogta a nyúl irháját, Ravasz alig tudta lerázni róla. – Megölöm! Hülye kutya! Hú, mi lesz ebből?!

Elkéstünk: a nyúl már kimúlt. Csupa kosz volt a bundája, és tátott pofájából kilógott a nyelve.

– Próbáljuk meg, hátha újra tudjuk éleszeni!

Bevittük gyorsan a házba, hanyatt fektettük a földön, mellső két lábát én fogtam, hátsó két lábát Kockacukor, és így ritmikusan, ütemre nyomogattuk.

– Nem így mutatták! – morgolódtott Csotesz.

Letérdelt, és ahogy elsősegély-foglalkozáson látta, papír zsebkendőt terített a nyúl nyitott szájához, tizenötöt nyomott a szegycsontjára, majd mély lélegzettel befújta a száján. Újra nyomott, megint befújta.

– Most csend! – intette le a többieket, miközben a mellkasa felett hallgatózott. – Nem hallok semmit!

A táskából kivettem a zsebtüköröt, és a nyuszi orra elé tartottam, de bizony a tükör nem párásodott be.

– Meghalt – jelentettem ki drámai hangon.

– A szomszéd kisfiú házikedvence! A lakásban tartják! Nyuszi Pista a neve! Lulu, az a nyúlgyilkos... hogyan juthatott be?

– És micsoda erő van ebben a kutyában – csettintett elismerően Tamás. – Egy ekkora nyulat leteríteni!

– Ha ez kiderül... – tördelte a kezét Ravasz. – Lulut megnyúzza a szomszéd. Mert az egy vadbarom!

– Van egy remek ötletem! — mondta Tamás – Mi volna, ha kicsit helyrefofoznánk, aztán valahogy visszacsempésznénk a helyére? Senki nem gyanúsíthatná Lulut, ha egyszer Nyuszi Pista a ház belterületén dobta fel a papucsát!

Még jó, hogy ennyien jöttünk életet menteni, mert így két csapatra osztódtunk: Böbe és Kockacukor = hajfestés, Tamás és Csoti = Pista-pucolás.

A mosdókagylóba samponos vizes fürdőt készítettek neki, alaposan beáztatták, átmosták, és leöblítették róla a piszkos habot. Végül kinyomkodták belőle a víz nagyját, majd hajszárítóval szárítani kezdték a bundáját. A végeredmény: egy csodálatos, hófehér nyuszika lett. Tamás visszanyomkodta a szájába a nyelvét, de az sehogyan sem akart bent maradni.

– A nyulak nem lihegnek, ugye? – kérdezte gondterhesen.

Végso megoldásként pillanatragasztóval összeragasztották a nyúl száját. Aztán megigazították a szemhéját, behajlították a lábait, és így olyan lett, mintha pihenő pozícióban, de döbbsent tekintettel nézne maga elé.

– Kicsit mintha csücsörítene is, nem? – méregette Csótány.

A ragasztómester dűnnyögött, de azért két oldalra szét-húzogatta, szétsimította a nyúl pofáját.

– Biztosan előrefolyt minden ragasztó. Nnna... így jó lesz!

Ilyen hófehér bundás, döbbsent tekintetű, ám széles szájjal vigyorgó nyulat még egyikünk sem látott!

– Tökjó! – állapítottam meg gyenge hangon, némi gondos bundafésülés után. Miután Kockacukor is hozzátette a maga szaktudását, vagyis hajlakkal belötte peckesre a bajuszát – útjára indulhatott a Nyuszi Pista Visszarabló Akció.

Ravasz – Kockacukor gumírozott szélű nejlon főkötőjével a fején – szintén velük tartott, mert a jelenlévők közül csak neki volt a szomszéd lakást illetően helyismerete. Csótány az utcafronton strázsált, és megbeszélték, hogy a vadgalambok bugását fogja utánozni, ha arra jön valaki, aki ártatlan járókelő. Huhog, ha gyanakszik az egyik szomszéd, és sikít, ha befordul az utcába egy rendőrautó.

Szerencsére a vadbaromnak nem volt kutyája, így miután Lulut visszareptették a házba – teljes csendben dolgozhattak. Tamás, valamint Ravasz a kert felől gondolták megközelíteni a szomszéd házat. Tamás ott maradt a kertben, ugyanolyan funkciókkal, mint az utcafronton Csótány. Ravasz átmászott a két telket elválasztó kerítésen, Tamás pedig átnyújtotta neki a kerítés fölött a nejlon-szatyorban utazó hullát. A következő percben Ravasz eltűnt a hátsó bejáratnál. Nekem a lábam is remegett az izgalomtól, de két perc sem telt el, mikor csinos nejlon főkötőjében Ravasz ismét megjelent, és gyorsan átvette magát a kerítésen.

– Mi volt? – rohanták meg mindenfelől.

– Pfü! Meredek helyzet! Az a hülye nejlon-szatyor zörgött, amint a nyulat kiemeltem! A vadbarom meg ott horpaszt a nappaliban, a tévé előtt! Szegény Nyuszi Pistát visszatettem a kosarába. Most legalább együtt nézhetik a rangadót.

– Menjünk gyorsan be! Le kell mosnom a hajadról a festéket!
– szólt Kockacukor határozottan.

– Na... milyen lett? – kérdezte egy kicsivel később Ravasz türelmetlenül.

Osszenéztünk Cukorral, Csoti gondterhelt arcot vágott.

– Olyan... NeonHiénás! – összegezte Tamás a látottakat.

Ravasz eddig a kádba lógatta vizes fűrtjeit, most felemelkedett, és belenézett a fésülködőtükörbe.

– Jaj, anyám!

– Megszáritom, akkor biztos jobb lesz! – vigasztalta Cukor.

Nem lett jobb, úgyhogy Ravasz hosszan küzdött a könnyeivel. Nem lehetett eldönteni, hogy most fekete alapon sárga foltos, vagy sárga alapon feketén mintázott a haja. Kockacukor nem bírta látni a kétségbeesését, ezért kisietett az előszobába, és

elővette halálfejes fekete nyaksálját, majd kalózosan Ravasz fejére kötötte.

– Így ni!

– Ez igen! – Rittyentett Csótány. – Azt hiszem, megvan az új dizájnod!

– Ez még fellépéskor is jól fog mutatni! – nyugtázta a sikert Kockacukor. – A kendőt neked adom, a festék pedig magától lekopik majd.

– Annyira klassz! Mintha a kendő halálfej mintája ezeken a kilógó fűrtökön is folytatódna! Festeni sem lehetett volna szebbet! – lelkesedtem én.

Az eredmény még Ravasznak is tetszett; körbejárt köztünk valami jó érzés, valami ragyogás a Mocsok Csillagból.

– Csoda történt! Csoda! – hallották megerősítésként odakintről.

A vadbarom kiabált, és mutogatott széles gesztusokkal egy férfinak, aki ott állt a nyitott kapuban. Kezében ott himbálózik egy masnis fonott kosár, benne az „alvó” nyuszika.

– És képzeld, Ottókám! – áradt be a hang a nyitott ablakon át. – Szegény nyúlra reggel ráléptem! És megdőglött. Még jó, hogy a gyerek meg az asszony nincsenek itthon, mer’ nem is tudom, mi lett volna! Akarok venni egy ugyanilyet, hátha nem veszik észre... Megfogtam a nyomorultat, elástam hátul, a kertben, megittam bánatomban egy-két üveg sört, és elkuntam.

Felébredek: hát...! Úgy éljek, Úrjézus, hogy ott ül mellettem a nyúl a kosárban! Frissen, illatosan, tisztán! Feltámadott? De ez halott! Hát hogy lehet ez, mondjad?

Mi, a Mocsok Csillag zenekar jelen lévő tagjai, valamint a pártoló tagok heveny röhögőgörcsöt kaptunk az ablak alatt. Hát Lulu csak szagot fogott, és kiásta!

A vadbarom meg a barátja tanácstalanul vakargatták a fejüket, egyikük még az égre is felnézett.

– Hátha az ufók voltak?! – nevetett Ravasz.

Az égen csak az alkony volt, sehol egy kósza csészealj... És mindegyikünk tudta, hogy ez olyan megoldhatatlan titok és örök rejtély marad, ami ezt az embert Nyuszi Pista formájában még halála órájában is kísérteni fogja.

Visszafelé összedobtuk a zsebpénzünket, és vettünk az egyik áruházban tedihengert meg pár liter fehér festéket. A suliban a portás gyanakodva nézett ránk, de az igazgatónőre hivatkoztunk, és így beengedett.

Telefonáltunk a többieknek is, Csoti még Gyepit is elhívta, hogy a tűzijáték nyomait talán méltóztasson ő eltüntetni.

Felálltam az egyik asztalra, hogy elérjem a függönyt, és leadjam Kockacukornak, amikor meghallottam, hogy Kapor Jessica Csótánnyal suttog. Elkaptam egy óvatlan, felém leső pillantását, és mindjárt vágtam, hogy rólam folyik a szó.

– Hmm... olyan éhes vagyok, mindjárt falatozok belőled! – állt oda mellém Tamás, és tényleg beleharapott egy kicsit – farmeron keresztül – a lábamba.

– Mi van?! – néztem rá villámló szemmel, erre odasúgja: – Olyan jó izmos a lábad meg a popód!

Csótány + Jessica előtt! Na, ne már! A kétféle hatás kiütötte egymást: mert Jessica ugyan hadd pukkadjon, hiszen tudom, hogy bejön neki Tamás... Aki meg nem igaz, hogy nem veszi észre, hogy Csótánynak tutira fáj?! Hogy lehet Tamás ennyire tapló?

Lekaptam a függönyt, beledobtam Cukor nyitott óriásszatyrába, és leugrottam az asztalról.

Ravasz és Gyepi kívülről mosták az ablakot. Mivel ez egy pincehelyiség, nem volt nehéz dolguk, mert az utcaszintről csak

le kellett hajolniuk, és már sikálhattak is. Kisvártatva mégis két botladozó lábat láttunk bentről.

Kinézve nem hittünk a szemünknek: Ravasz a nyakába vette ősellenségét, Gyepit, aki az első emeleti tanári ablak muskátliját legelte éppen.

– Mi vagyunk a brontosaurusok! – üvöltötték.

Semmi nem mehet egyszerűen, mert sziréna nyikkant, és mindjárt megállt mellettük egy rendőrautó:

– Kulturáltan szórakozzanak, fiúk! – szólt rájuk a rendőr.

A rendőrautó érkezésére persze mindjárt kinyílt az igazgatónő ablaka is, de szerencsére mire Vízipók kitekintett rajta, a srácok már nem egymás hegyén-hátán, hanem egymás mellett vigyorogtak.

Gyepi egyébként magával hozta a kameráját, mert médiaórára össze kell állítania egy rövidfilmet. Tervei szerint a *Harcosok klubja* alapján leforgat egy ötperces anyagot a magyar nindzsák életéről.

„*Akik csak úgy barangolnak a pusztán. A nagy nyüves életben*” – ezek az ő szavai. A fiúkat nagyon megihlette vele!

Úgyhogy a Mocsok Csillag jelen lévő tagjai elhatározták, bemutatnak valamit a kamerának az ő természetes életükből. Gyepi így különféle kameraállásokból is felvehette, amint Ravasz, Tamás és Csótány sikongatnak meg ide-oda gurulnak a piszkos padlón. Végül a rendező úr letette a kamerát, majd bevonult a szekrénybe, és amikor előjött, ollé! A kezében tartotta a fekete bokszergatyáját, amit aztán mindjárt a fejére húzott, s ebben az al-Kaida-fejédszben hajtotta végre saját produkcióját. Tényleg félelmetes volt, amint álló helyzetből lerúgta az állványról a pálmát, amelyet Csótány röptében elkapott, állítása szerint azért, mert ő már igazi nindzsa. És ahogy egy igazi, jó magyar nindzsához illik, szerette volna megosztani velünk a

TUDÁST – vagyis kölcsönkérte Gyepitől a pillangókést azzal, hogy mutat nekünk kunsztokat. Sikerült is! Tök sok helyen megböknie magát... Folyt mindenfelé a vér, és akkor Tamás bejelentette:

– Fogjátok le, megmútöm! – merthogy már annyi kórházias sorozatot látott élete folyamán, hogy egy perforált vakbelet is el tudna látni, mit neki egy ilyen kis pszlicsáré sebturkálás.

A sebturkálás és a lefogás hallatán a sebesült magyar nindzsa aktivizálódott, és menekülőre fogta, ezért kergetni kezdték, körbe-körbe a teremben. A magyar nindzsa talpában egyébként tuti a rugózás, mert elfogása közben úgy őrjöngött, hogy a fejével leverte a mennyezeti lámpát.

Nagyon jó jelenet lesz! Én kameráztam, mert a többi dolgos kéz kellett!

A sebész pedig feltartotta a kezét, mintha gumikesztyűben lenne, és a műszerekre várna:

– Szikét! – kiáltotta, Csótány pedig üvöltött.

Kockacukor mindjárt ugrott, és felszolgált neki a seb ellátásához elengedhetetlenül fontos eszközöket, úgymint: 1 db pillangókés (a sebszélek kiegyenesítéséhez), 1 db használt ceruzaelem (a fertőtlenítéshez), 1 törött gitárpengető (ékelésnek, hogy ne záródjon be olyan hamar a műtési terület), fél vajjas kenyér (vitaminos borogatás), és végül a fedőkötés – zörgős teszkós zacskó!

Gyepi nagyon elégedett volt, mert nem is gondolta, hogy igazi horrort forgatunk majd.

– És mi van a Nikivel? – kérdezte Tamás Ravasztól, már a forgatás és ragtapaszozás után.

– Szerintem azt hiszi a csajszi, hogy csak barátkozni akarok vele! – válaszolta bánatosan NeonHiéna.

– Esetleg ha konkrétabb lennél? – ötleteit a frissen mütött

Csótány. – Mondjuk célozgatnál neki ilyen dolgokra, mint szex... szerelem... AIDS...

– Á, most már tényleg lemondtam róla! Ha akar valamit, majd megkeres!

– Melyik Nikiről beszéltek? – kérdezte Gyepi.

– A Csabdiról, miért?

– A Csabdiról??? Hisz ő az én csajom! Már két hete velem jár! Mit akarsz tőle?

Alig fújtuk ki magunkat, de Ravasz és Gyepi máris úgy álltak egymással szemben, hogy látni lehetett, érik a Magyar Nindzsa második része. Zombinap volt a mai, tisztára.

– Megint vérszag van! Gyorsan a kamerát! – intett nekem Tamás.

Ekkor lépett be a helyiségbe Kapor Jessica.

– Hellóka, fiúk! – mondta, megtörve ezzel a rambósi harci szellemet.

Kb. fél percig tartott a nyugalom. Addig, amíg Ravasz le nem hajolt a spakliért, hogy folytassa a munkát, akkor ugyanis Gyepi nem bírt ellenállni az igéző helyzetnek, és teljes erőből fenékebe rúgta.

– Ez már járt! – kiáltotta hozzá.

– Szabálytalanság! – szólt rá Csótány, aki pillangókéses nindzsaként élből utálja az unfair dolgokat.

Tamás vigyorogva kamerázta, amint Ravasz és Csótány teljesen fair módon (vagyis túlerőben) megpróbálják összesomagolni Gyepit, hogy bokszeralsójával a fején a szekrénybe gyömöszölgék. Olyan hevesen kapálózott, hogy a létszámfőlény ellenére sem ment könnyen. Csoda, hogy a bulin is leszakadt a zsanér?

– Hagyjál! Légy átkozott a nemi életedben! – rikoltozta az áldozat vörös fejjel.

Az előzmények alapján azt hitték a srácok, hogy viccel, és így sokáig nem vették észre, hogy Gyepi most már tényleg bepöccent. Aztán olyan rémisztő fejhangon kezdett üvöltöni, hogy elengedték. Látszott rajta, hogy kiakadt, úgyhogy letettük a kamerát, és látszólag mindenki visszatért a munkájához. A fiúk nekiálltak tedihengerekkel a falfestésnek, mi pedig Cukorral a padlót sikáltuk a nyomukban. Úgy tettünk, mintha nem figyelnék Gyepire, hogy módja legyen lehiggadni. Abba is hagyta a káromkodást, de akkor meg elővett a zsebéből egy üres lufit, s megtöltötte a tartalék dobozból festékekkel. Bekötötte a száját, és felüvöltött:

– Meglepetés!

– Ó, neee! – jajdultunk fel Cukorral mindjárt, mert tudtuk, ha ez az idióta szétrobbantja a festékbombát, kezdhethük a munkát előlről. Tamásnak gyorsak a reflexei, villámgyorsan odakapott, és megragadta, Ravasz viszont mást gondolt, ő nekifutásból, egy rögbis taszítással egyszerűen felborította a fiút. Tamás ujjától a lufi kidurrant, s az összes festék a hasra boruló Gyepi teste alá került.

– Áuáá! Rohadékok! – keze-lába szét, és kapálózott is, úgyhogy Kockacukorral elhúlten láttunk kibontakozni a szépen felmosott padlón egy festékangyalt. Minden és mindenki csupa festék lett: Csoti, Tamás, Ravasz, Cukor – csak mi ketten nem, mármint Jessica és én.

– Ráadásul ez volt a tartalék – állapította meg keserűen Tamás. – Akkor ti most menjetek el festékért – adta ki az utasítást, miközben szigorúan rám nézett. – Muszáj haladnunk!!

„Muszáj haladnunk!”

Hú, semmi kedvem nem volt ezzel a libával bárhová is menni!

– Nincs nálam pénz! – mondtam az igazsághoz híven.

– Ne izgulj, nálam mindig van! – villantotta rám a mosolyát Jessica.

Hát jó, elindultunk. Jessica ott haladt mellettem, és én azon gondolkodtam, vajon mi a fenyőről beszélgessünk, amikor megelőzött minket két pasi, és mind a kettő hátrafordult. Azonban a tekintetük nem rám villant (ahogy ilyen helyzetben eddig megszoktam), hanem Jessicát bámulták. Komolyan szíven ütött. Jessica is látta, mi a pálya, és elégedetten mosolygott.

Ekkor megcsörrent a mobilom. Előszedtem a gatyám zsebéből, és még bele sem szoltam, de már hallottam a kérdést:

– Hol vagy, kislányom?

– Szia Anyu. Épp izéé... közmunkát végzek!

– Közmunkát? Miért? Már megint mit csináltál?!

– Ö... én csak segíték a fiúknak helyrehozni egy kis bakit.

– De semmi kábítószer! És nincs rituális áldozat sem, ugye?!

– Ne ötletelj, Anyuci, csak festéket veszünk a boltban.

– Jó, de siess, este 8-ra itthon legyél!

– Anya, nem vagyok már hároméves!

– Fogd be a szád, kislányom, mert árt a szépségednek!

(Na, Roxi hülye dumáját már jóanyám is átvette!)

Puff neki, letette. És ez a beszélgetés minden ízében kihaltszott!

– Anyukám kicsit temperamentumos – mondtam Jessicá-nak, aki nem is figyelt rám, mert a mobilomat nézte.

– Tökjó! A nagyimnak is ilyen van! Jó nagyok rajta a számok!

Nagyot nyeltem, mert mindig az elevenembe trafál ez a hülye nő.

– Épp most gyűjtök új telóra – mondtam elfogódott hangon. **ELFOGÓDOTT HANGON!!! ÉN! ÉN???**

– Miért, annyi pénzed sincs, hogy... – kérdezte döbbenet.

– De van! Annyi! Csakhogy én az új szériás modellre pályázom!

Tudom, hogy ezen a teniszpartin sorra én adtam fel a magas labdákat. Jessica pedig élvezettel ütötte le őket, egyenként. Mert ebben a pillanatban elővette a sajátját, extra csingilingikkel az oldalán, és megkérdezte:

– Nézd csak... Ez tetszik?

Basszus! Egy ugyanolyan „telcsi” volt a kezében, mint amelyet én nézegetek egy hónapja a kirakatban!

– Ühüm! Tökre ugyanaz, amit én is... vagyis... nekem is bejön!

Szerencsére pont eljutottunk a festékboltig. Kiválasztottuk azt a nyüves kencét, eltoltuk a kasszáig, és megint Jessica pillanatai következtek. Elővette a pénztárcáját, és úgy fogta és úgy nyitotta szét, hogy lássam, teli van pénzzel, + volt képe megkérdezni tőlem:

– Szerinted kártyával vagy kápéval fizessek?

Vágyat éreztem arra, hogy a festékesbödönt ott nyomban a fejére húzzam. És hogy hasonlított volna bödönnel a fején az ózbeli Bádogemberre! Mert egyiküknek sincs szíve!

– A készpénz gyorsabb, tudod – mondtam neki a saját stílusában.

Boldogan mosolygott. Olyan szép volt! (Most keserű kacaj hagyta el az ajkam...)

Jessica még útközben mutatott egy kis álomautót:

– Remélem, megveszi nekem a papám, tudod...

Kábé ekkor nálam elszakadt a cérna, és azt feleltem:

– Nekem nem kell autó! Tökre szeretek biciklizni lejtőnek lefelé, tekerés nélkül, lábbal a kormányon!

Nagyon furán nézett rám:

– Olyan fura humorod van, Böbi.

– Ez nem is humor volt, mert én tényleg... – néztem vissza rá, faarccal.

Úgyhogy nem tudta, hová tegyen. De legalább az út hátralévő részében csak a szájszag-eltávolító cukorkaizékre koncentráltunk.

Mire visszaértünk, a fiúk már kétszer átfestették a falat, de a sárga itt-ott még átsejlett. Gyepi haragosan kortyolt a zsákjában tartott ásványvizes üvegből, Cukor pedig erősen izzadt, kezében a felmosóruhával.

– Sikerült felszednem a nagyját...

A nagyja a Gyepi által kipacsált festékmennyiség volt, és akkor arra a rengeteg festékpöttyre, amit mázolás közben szórtak szertesztét, még sort sem kerítettünk.

Jessica a folyosóra kimenekített székek egyikére pakolta a kabátját meg a cuccait, és beállt... a fiúk mellé beszélgetni. Alig voltunk idegesek Cukorkával!

Gyepi még csapkodott egy darabig, aztán kifelé menet még belerúgott a székekbe, és mivel más tennivalója nem akadt, inkább hazahúzta a csíkot.

Szóval meló után gyalog indultunk (Tamás + én) az Orgona utca felé.

– Anya isteni kaját főzött! És szeretné, ha te is velünk vacsoráznál! – invitált Tamás.

Boldog voltam megint. Amire kicsi korom óta vágytam (Tamáson kívül), az Tamás családja volt. Ó, az a ház! Az Orgona utcai ház álmaimban az Igazi Családi Otthon, Tamás szülei pedig a Tökéletes Pár. Az egész, cakpakk együtt pedig a Tökéletes Család. Mikor együtt jártunk a Balatonra, titokban, csak éjszaka és a paplan alatt elsuttogva hányszor megfogadtam, hogy én is egyszer... Tamással... a gyerekeinknek ilyen életet szeretnék! Mert azok a nyári idők, a lombszagúak, a felhőszegegyűek

olyanok számomra, mint a ragyogás. Szép gyermekkor: édesapa, édesanya, Móze, a leánytestvér, és Tamás! Sosem hittem, hogy egyszer bekövetkezik, hogy kézen fogva haladunk az Orgona utcán! Léptünket egymáshoz igazítva, mint egy pár.

Az Orgona utcában egyébként a kutyák soros kapcsolásúak: ha egy elkezd ugatni, amikor elhaladunk előtte, akkor tuti, hogy a többi is rákezd: s a csendes, esti séta helyett csaholástól zeng az egész környék.

Tamás anyukája nyitott ajtót, szép arca felvillanyozódott a „gyerekek” látásától. Mindig tudtam, hogy Kincses néni drukkol nekem és hogy szeret. Úgy gondolok erre a klassz, felnőtt nőre, hogy igen, egyszer én is ilyen leszek majd. Ennyire nyitott, vidám, vagány nőszemély, aki dolgozik, és viszi a háztartást, rendezi a gyerekeket és a Hivatal Gyöngyét, vagyis a férjét.

A Kincses család a szokott esti képét mutatta. Kincses apuka a nappaliban, a kanapén hevert, az arcára hullott Nemzeti Sporttal, miközben Kincses Gyufa, a család nimfapapagája a lábszárán trónolt és saját evezőtollait majszolgatta. Móze, a nővér randira készült: fel-alá rohangált pongyolában és fél papucsban, miközben minden tincset külön szivacsos hajbodorítóra tekerte, s ezek most sündisznósan meredeztek felfelé.

A vacsora valóban isteni volt: egybesütött fasírozott kemény tojással a közepén, hozzá zöldségköret és Gundel-palacsinta. Nem csodálom, hogy Móze állandó súlyproblémákkal küzd, mert Kincses anyuka vészesen jól főz, bár rajta egy deka felesleg sem látszik.

A vacsora elfogyasztása után visszahúzódtunk Tamás szobájába. Annyiszor megtettük már, de sohasem így.

– Juuj! Nem ciki ez egy kicsit?

– Miért? – értetlenkedett Tamás, de aztán azonnal váltott. - Miért... mit csinálunk? – kezdett lelkesedni. – Az elmúlt

napokban nem is maradtunk kettesben... A sulis, a bulis, meg Ravasz, és különben az egyéb feszültség... mind-mind időt vett el.

Tamás tekintete miatt úgy éreztem, mintha *A dzsungel könyvéből* lépett volna ki: Ka, a kígyó pillantásával bővíti a majmokat. Jelen esetben csak egyet, vagyis engem.

– Hát... izé... – feleltem.

– Nagyon tartalmas a társalgási stílusod, mondták már? – kérdezte Tamás, miközben azzal a furcsán perzselő tekintettel az ágy felé tolt.

– Mit akarsz tőlem?

– Mit? Hogy mit is akarhatnék...? Legfőképpen azt, hogy kényelmesen helyet foglalj!

Én kényelmesen helyet foglaltam, és vártam a folytatást.

– Bemutatom az új találmányomat! – mondta. – Tudom, hogy szereted a meglepetéseket!

Nem mondom, hogy túlzottan felvillanyozott a hírrel. Elhúztam a számat, mert unom Tamás találmányait: egy kukkot sem értek a tudományos magyarázatokból.

Most azonban letett a földre egy nagyobbacska, távirányítós terepjárót, majd kiment a szobából. Kisvártatva visszatért:

– A segédem! – mondta, és a kezén üldögélő nimfapapagájra, Gyufára mutatott.

Elnevettem magam.

– Gyufa! – sikoltotta az ijedtségtől egészen elvékonyuló hangon a madár, mert ő már tudta, hogy Tamás találmányai sohasem egyszerűek. Nemrég is kalapgumit kötött pórázként a lábára, úgy röptette meg az udvaron. Tamás csodálkozott is, hogy a papagáj milyen jól tűri a centrifugális erőt.

A jövendő nagy tudósa most lehajolt, és mutatójával áthelyezte Gyufát a terepjáróra. A papagáj erősen kapaszkodott a műanyag ülésbe.

– Rajta, Gyufa! – szólt Tamás, azzal beüzemelte a távirányítót. A kisautó motorja felzúgott, a terepjáró pedig elindult.

– Gyufa! Gyufa! Help! – kiabálta a madár, de legnagyobb meglepetésemre nem repült el.

– Száguldás, Porsche, szerelem, száguldás! – énekelte Tamás, miközben az autó (rajta a madárral) elhaladt a szék alatt, kanyargott egy kicsit a lábamnál, majd teljes sebességgel megindult a fal felé.

– Help! – hallatszott az éles sikoltás.

Elnevettem magam:

– Ez nem állatkínzás?!

Durr! Az autó megérkezett a falhoz, majd gyors fordulat, és a papagáj, mint egy őrült tankos, most szembefordult velem.

– Legázoljuk a nénit! – szinkronizálta a papagájt.

– Help! – erősítette meg a madár.

– Nézd, szerintem élvezi! – figyelmeztetett Tamás.

Gyufának csak úgy lobogott a sebességtől a bóbitája, szárnyát pedig kitarta, és előrehajolt, mintha repülne. De nem repült el, hanem mint egy igazi, halálos dőlésszögbe merevült kamikáze közelített a zoknim felé. A célpont azonban az utolsó pillanatban felrántotta a lábát, és a pilóta maximális fordulatszámon bezúdult az ágy alá.

– Nem puffant túl nagyot? – kérdeztem gyanakodva.

Tamás négykézlábra ereszkedett, hogy kipiszkálja az ágy alól áldozatát.

– Szerintem is puffant – mondta. – De él! – Hosszan benyúlt a karjával, és sikerült kiszabadítania az aljzat és a terepjáró közé szorult madarat.

– Beütötted a boldog kis pofácskádat az ágy szélébe? – dűnyögte a kezében tartott Gyufának. Aztán észrevett valamit a tenyerén. – Fúj, ronda kis állat! Látod-látod: így jár az, ha valaki maga alá pottyant! Aztán nyomdás lesz a hasacskája... megfürdünk?

Ezt szeretem Tamásban. A közös gyerekkort, ezt a vidámságot.

– Ne fürkészz! – szoltam rá később, mikor közel hajolt, és befogtam a szemét. – Csukd magadra a szemhéjadat!

– Miért? – nevette el magát. – Annyira szeretnék nézni téged! Hisz itt vagy, karnyújtásnyira vagy, és az enyém!!!

Csodálkoztam, mert feltűnt, ahogy Tamás kimondta ezt az „enyém” szót, az nem annyira a Közös Világról, mint inkább a birtoklásról szólt:

– A tiéd?

– Igen, az enyém! Az én különbejáratú istennőm! Már régtől fogva, de most igazán! Én te vagyok, mondtam már!

– Tehát ha én te vagyok, és még a tiéd is, akkor te meg az enyém?

– Ezen még sosem gondolkodtam, de nyilván: igen!

– És mindig az enyém vagy? Bárhol, bárkivel vagy együtt éppen, akkor is az enyém?

– Igen!

Elcsodálkoztam:

– Ez lehet köztünk a különbség. Én függetlenebbnek, szabadabbnak gondoltalak téged, olyannak, mint Villont. Ezért én még nem gondoltam végig azt, hogy az „enyém” lennél. Roxi

szerint nem is birtokolhatunk senkit, mert az megrontja a kapcsolatot.

Tamás megvonta a vállát:

– Fontos ez? Nem gondolkodom ennyit ezen, csak érzek inkább!

– És mit érzel? – Én azt éreztem, hogy fogkrémillatú a lehelete, és ezen nevetnem kellett.

Tamás közel hajolt, és hanyatt döntött a heverőn.

– Ezt és ezt! – mondta, majd csókolózni kezdtünk úgy, hogy közben szenvedélyesen simogatta a mellem.

– Most mit csinálsz? – kérdeztem.

– Ahh... ne beszélj! Érezd inkább!

Jó. Határozottan próbáltam érezni a történeteket, de nem sikerült. Inkább csak elviseltem Tamást.

– Ez neked jó?

– Miért, neked nem? – kérdezte rekedt hangon. – Mert én teljesen kész vagyok már!

És életemben először éreztem, hogy a csókolózás meg a mellnyomkodás következtében mit jelent Tamás számára az, hogy „teljesen kész”. Először valami keményet éreztem a nadrágjában. Egészen jól kivehetően, főleg akkor, mikor fölébem került, és mozdult párat.

– Mit csinálsz?! – kérdeztem ismét, de valószínűleg megint túl sokat beszéltem, mert Tamás a számra szorította a kezét. Lökött magán néhányat, majd felsóhajtott, és az oldalára dőlt.

– Olyan lett a nadrágom! – lehelte.

Legurult rólam, én pedig oldalra fordultam, és megcirógattam az arcát. Hogy mi történt? Életemben először, *úgy* örömet adtam. Nőként! Igaz, hogy én egy kicsit kimaradtam az egészségből... De erről nyilván én tehetek, mert nem beszélni, hanem érezni kellett volna. Az erotikus filmekben a nők mindig úgy be vannak

indulva. Hörögnek meg viczorognak, mint a tigris táplálkozás előtt. És olvastam valahol, hogy nem annyira lényeges, milyen a nő, az a fontos, mennyire heves benne a vér. Az én vérem biztos olyan lassú típusú. A vércsoportom nem véletlenül nullás. Hogyan lehetek ennyire érzéketlen? Lehet, hogy frigid vagyok? Így igazán nem csoda, hogy betapasztják a számat... Ami azért nem tetszett. Vagy így kell? A fene igazodik ki ezeken a szexuális dolgokon. De annak őszintén örülök, hogy legalább Tamás részese lehetett ennek a gyönyörűségnek.

„örülni és örömet adni. Roxi mondta, hogy ez fontos!

Arra gondoltam, hogy ha ez Tamásnak ilyen jó volt, akkor nyilván nekem is. Milyen szép, amikor elpihen! Nem kombinál, nem szorong, csak kipirult és szundikál. Az ujjam hegyével cirógattam Tamást. Bebarangoltam az arcát: az álla hajlatát, a nyakát, felcsúsztam a szemhéjára, megcirógattam az orrát...

– Még! – mondta Tamás, és még mindig csukott szemmel, de felemelte a karját is.

Engedelmesen cirógattam végig a karját. És Tamás ledobta a pólóját, hogy ott is... Ott is simogattam, meg puszilgattam a bőrét.

– De jó! – sóhajtott a fiú. – Ilyen lehet a mennyország? Most már csak egyet kérek: jó erősen harapj meg, hogy fájjon! Így sokáig érezlek, akkor is, ha nem vagy velem, és már elmentél.

És úgy megharaptam, hogy fájjon, és Tamás akkor is érezze a fogaim nyomát, ha én nem lehetek vele, mert hazamentem már. És meg kellett hagyni, ez jó ötlet volt, mert nekem is jólesett. Vajon miért? Lehet, hogy szadista vagyok? Vagy haragszom rá, mert befogta a szám?

Tamás nadrágszere után hazakísért, és megint csókolóztunk a lépcsőházban.

– Ez a szerelem? – kérdeztem Szipirtyót. – Ez az, ami felemel, éltet és boldogít?

– Sala-lalla-la! Kérek egy fél deci rum't! – felelte mindjárt a madár.

– De jó nekem! Szerelmes vagyok! – mondogatom, de az igazság az, hogy semmit sem érzek.

Vagy mégis? Álomban egyszer megjelent Laár András a Besenyő családból, de nem Besenyő Pista bácsiként: udvaribolond-gúnyát viselt, és rettentő ráncos volt az arca. Nagy-nagy tiszteletet éreztem a közelében, mert régtől fogva tudom, hogy a bohócokat, akik világosságot, derűt hoznak az emberek életébe, tisztelni kell. Álomban a bolond felemelte a kezét, és varázsport fújt a szemem közé, ami gyémántszikrákat szórva hullt alá, és íze volt meg hangja, mint a szétoldódó durrogós cukorkának a nyelvem hegyén. Akkor megrázkódtam, és vártam a csodát, de semmi sem történt. Úgy, mint most. Vagy csak én spilázom túl? Egy nagyon nagy érzésre számítok, és közben nem veszem észre, hogy csendben már rég jelentkeznek?

De azért akármilyen érzéketlen vagyok, csak kéne tudnom róla. Vagy nem?

Ennek a képnek a címe az, hogy: „*Szerelem*”???

7.

A ma reggel gyönyörű volt, a függöny résén át betűzött a fény. Az ablakpárkány felől totyorgást hallottam, aztán burukkolni kezdett egy vadgalamb. Irtóra örülök, hogy nincs óracsörgés, lustálkodhatom, mert tavaszi szünet van. Éppen arra gondoltam,

olyan most az ágyban feküdni, mintha beleolvadnék a levegőbe, mikor megszólalt a mobil. Tamás!

– Jó reggelt, szép kislány! – súgta a telefonba. – Rettenetesen kívánlak... És ki kellett mosni a nadrágom meg az alsómat is, nehogy anyu észrevegye az árulkodó foltot!

Nagyon furcsának találom, hogy Tamás akadálytalanul beszél a velem kapcsolatos testi reakcióiról. De végül is mi ezen a furcsa? Ez már így természetes! Járunk! Ráadásul négyéves korunk óta ismerjük egymást! – ezzel csitítottam magamat.

– Mikor találkozunk? – kérdeztem.

És Tamás tovább suttogott:

– Böbe... Fáj a kívánságtól a jobb herémtől felfelé... Miért nem vagy itt?

– Talán azért, mert én meg itt vagyok, a saját ágyamban.

– Mikor kelsz fel?

– Fél óra. Reggeli, zuhany, öltözés... Aztán van még egy kis elintéznivalóm. Miért?

– Mert akkor átmegyek. Együtt leszünk, aztán császkálunk egy kicsit, ahogy kijön majd a lépés. Ne tervezzünk előre, jó?

– Jó, ne tervezzünk előre! Majd megcsörgetlek, ha hazaértem! Érdekes, milyen magabiztos a hangod! Ez az a Tamás, akit tudok magamban!

– Igen, én is érzem, hogy változom. Nekem pedig ehhez az új emberhez kell alakítanom a körülményeimet.

– Ühüm – gondolkodtam hangosan. – Nem lehetséges, hogy most tanuló, milyen vagy te mint férfi?

„És vajon milyen vagyok én mint nő? Hiszen átengedtem magam neki, olyan szelíd alárendelődéssel, amilyennel a nőies magatartást mindig is képzeltem... de nem sikerült úgy igazán. Kitortem a helyzetből, mert... mert... mert – nincs magyarázat rá, hogy miért mert. ”

Letettük a telefont, én pedig készülődni kezdtem, s azon töprengtem, hogy mennyire jó lenne *mondolkodni*. Úgy beszélni Tamással, hogy mérlegelés nélkül kimondjam, amit gondolok. Vajon létezik ilyen kommunikáció ember és ember között? Á, ez hülyeség – Kockacukorral működik! Helyesbíték. Létezik ilyen kommunikáció fiú és lány között?

Ágyazás, zuhany, kicsit összerámoltam a lakást. Anya és Műfater CT-kontrollra mentek, Roxi nem aludt otthon, így Szipirtyóval töltöttem a reggelt.

Kiültünk a konyhába, José-Manuel almát falatozott meg egy kis mogyorót, aztán belekortyolt a teába, de az túl forró volt.

– Anyáád! – mondta a madár, miközben rázogatta a fejét.

De én nem akartam Anyára gondolni. Tegnap este még együtt nevettünk Műfater viccelődésén:

„Most végre látni fogjuk Anya sötét gondolatait!” – de igaziból mindenki jól tudta, milyen nagy a tét.

„*Ugye nem lett új daganat? Ugye nem kezdődik megint előlről az egész?*”

Rettegtem. Anya egészsége és az én biztonságom valahol egyet jelent. Műtét előtt levágták Anya szép, sűrű haját. Anya tincsei a földön. Miért visel meg annyira ez a kép? *Nem akarom kopaszon látni ismét!*

Kinyújtottam a mutatóujjam, és megkurkásztam egy kicsit a madár nyakán a tollakat. Egészen lenyúltam, a toll tövéhez, ujjhegygel érezve a finom bőrt meg a pehelytollakat.

– Tokos vagy, José! Biztosan böki a bőrödöt, ahogy akarnak kifelé nőni belőled... Jólesik?

Szipi behunyta a szemét, és olyan furcsa szögben tekerte meg a testét, hogy ha viaszból megformálnák, nyugodtan mutogathatnák a panoptikumban mint kitekert nyakú kismadarat.

– Carramba! Hol a stukkerem? – csicseregte élvezet közben.

– Salla-la-lala! – tettem hozzá, Szipi mély hangfekvésében.

Felhívtam Aput, hogy beugorhatnék-e hozzá. Azt mondta, most dolga van, egykor megy a repülőgépe, de én naggyon szépen kértem... olyan nagy szükségem van rá, éppen Anyu miatt.

– Jó, de akkor szedd a lábad, Böbi! – mondta, s én azonnal átöltöztem, és rohantam hozzá.

Amikor becsöngettem, egy ismeretlen nő nyitott ajtót. Megdöbbsentem, mert nem rá számítottam. Aztán azért előkerült valahonnét az eszem is, vagyis nyögtem valami köszönésfélét, bemutatkoztam, és mondtam, hogy Aput keresem.

A hölgy is bemutatkozott: Jolcsi a neve, és akkora műmosoly ült a képén, hogy még beszéd közben is szétfeszült a szája. Gyekeznem kellett, hogy ne azt nézzem állandóan.

– Böbike! – mondta nekem. – Apukád már vár! Gyere be!

Minden tisztelem az övé, hogy ennyi ideig ki bírja tartani a mosolygást. Apának tényleg nem volt sok ideje rám. Iratokat rakosgatott, közben azt mondta, figyel, és én megpróbáltam beszámolni neki Anyu CT-jéről meg a tegnapi napról. Nyuszi Pistán nagyot nevetett, hümmögött a takarításnál, a festékbombás Gyepire azt mondta, nem százaz, és persze nem hagytam ki Kapor Jessicát sem.

– Látom, nagyon utálod ezt a spinét – kacsintott rám Apu.

Kifelé menet váltott néhány szót Jolcsival (szájra puszival váltak el, ebből mindjárt vágtam, hogy nem a titkárnöje, pedig tálcán szervírozott a dolgozószobába nekünk teát), aztán beültünk a kocsiba, és már vitt is hazafelé. Nem mondom, hogy nem fáj egy kicsit, milyen gyorsan letud az apám. Persze, a repülő nem vár! Aztán megálltunk az üzletközpont előtt, egy telefonosboltnál.

– Gyere, válassz! – mondta nekem, én pedig káprázó szemmel bámultam a kirakatban a mobiltelefonokat.

Aput örömmel tölti el, ha ajándékot vehet nekem. Persze ebből tavaly nagy balhé volt itthon, mert akkor extradrága gyűrűt vásárolt éppen, holott nekem Anyu megtiltotta, hogy elfogadjak tőle bármit is. De ez még a műtét előtt volt... és azóta olyan jó, hogy már nem kötelező gyárilag, vagyis anyuilag haragudnom rá! Sőt, engedélyem van arra, hogy elmenjek hozzá, és akár szerethetem is! Irtó nagy szó ez Anyutól!

Ha már nem tudhatom is meg, milyen az, amikor egy igazi családban nő fel az ember (persze Műfater is tök rendes, de azért...), legalább külön-külön hadd szeressem őket.

Mivel nem tudtam választani, Apu döntött helyettem. És megvette nekem Jessica modelljének a legújabb változatát! A csaj lepetézik, ha meglátja! Tényleg örültem az ajándéknak, bár még így sem vettem könnyen a hírt, hogy Apa két hétre elutazik a Bahamákra Jolcsival. És az sem esett jól, hogy egyáltalán nincs ideje rám, de... ez van. Szóval kijöttünk a boltból, Apa a gázra lépett, és gyakorlatilag majdnem fénysebességgel szállított a házunkig. Integetéssel, ajándékkal együtt megvoltam kb. 1 óra alatt.

Itthon elmerültem az új telefonnal való ismerkedésben. Éppen a legfontosabb telefonszámokat írtam be (Anyu, Tamás, Kockacukor, Roxi) és csengőhangot csatoltam hozzájuk, amikor megszólalt a bejárati csengőnk. Tamás állt az ajtóban boldogan, szélesen mosolyogva. Köszönés helyett átkarolt és megsókolt.

– Szia! – mondtam neki az ölelésbe szorulva. – Talán gyere beljebb!

Tamás a zsebéből elővette a kedvenc csokimat:

– Neked hoztam!
– Köszönöm!
– Szeretlek! És boldog vagyok! Szia, kismadár!
– Anyád! – mondta Szipirtjó, és csúnyán nézett, mert Tamás-ra zsigerből féltékeny. Egyszer egyetlen csippentéssel véresre csipkézte a fülét, úgyhogy Tamás megjelenésekor inkább kalitkába zárom, nehogy tovább rongálja a testét. Nem számolva azzal, hogy így csak mélyül az ellenszenv a madárban.
– Belemegyek a véredbe! Carramba! Hol a stukkerem! Gázt bele! – sorjázott elő belőle az egész repertoár.
Letakartam rózsaszín babapléddel a kalitkát.
– Csendet szeretnék!
– Kérek egy fél deci rum't! – jelentette ki José bánatosan, és végleg befogta a csőrét.
– Miért nem hagytad kint, engem igazán nem zavar!
– Láttad, mekkora csőre van? – kérdeztem. – Asszem nem lennél ilyen toleráns, ha tényleg belemenne a véredbe!
– Akkor csinálnék belőle dartsnyíllal madárkás kitűzőt! Az a baj, hogy egy kicsit fáj a torkom... De jó ez a mentolos cukor. Kérsz? – kínált meg Tamás.
– Fáj a torkod? Mit csináltál?
– Két napja pókerezünk a srácokkal, vesztettem, és félmeztelenül körbe kellett futnom Csótányék háztömbjét. Ma már meleg van, de két napja... abban a hidegben tuti torokgyulladás!
Kértem a cukorból, aztán átöleltük egymást:
– Engem nem érdekel a torokfájásod!
Az az igazság, hogy cukorszopogatás közben a nőies alárendelődésre gondoltam meg arra, hogy Tamás legalább törődik velem, és szán rám elég időt. Úgyhogy jobb lesz, ha megpróbálom élvezni a játékot, mert tutira vettem, hogy Tamás mindjárt mellmasszírozni fog. Örömet adni és kapni jó, aztán

meg eszembe jutottak a hajdobálós, technikás nők meg a forró vér, és az: tuti bennem van a hiba.

És az elefánt! Nem véletlenül próbált elkapni, hát nem?!

Elfeküdtünk a szőnyegen, és nevetgáltunk. Megpusziltam, megsimogattam, mire Tamás belelendült. Megérintette, megcsókolta a bal mellemet ruhán keresztül, majd lejjebb haladt. Kicsatolta a farmerem, és lehúzta a cipzárját.

– Narancssárga! – mondta örömmel, mikor meglátta a bugyimat.

Hanyatt fordított, és fölém kerekedett.

– Szeretnék egy kicsit hozzád simulni – mondta, azzal kibújít a nadrágjából.

Teljesen puff lettem. Nem vártam ezt a fordulatot! Nem gondoltam, hogy már *ennyire bizalmas kapcsolatban lennénk*. Ezenkívül sosem láttam nadrág nélkül fiút közlelről. Na jó, kiskorunkban éppen őt... de akkor még nem így nézett ki. Nahát! Hogy ez mekkora lett!

– Most mit nézel? – kérdezte Tamás. – Szép?

– Ühüm! – mondtam, és hihetetlen, de úgy éreztem, lebénultam a látványtól. Nem úgy mozgok és nem abban az ütemben, ahogy szeretném. Miért nem érzem pontosan, hogy mit akarok? Miért nem érzem saját magam? Mint amikor álmomban üldöznek, és vízben kell futni, minden tagom ólmos és...

Annyira gyorsan történt az egész! Tamás látta, hogy milyen passzív vagyok, így egyszerűen lehúzta a bugyimat. Tovább is vetkeztetett volna, de a hosszú ujjú pólót szorosan fogtam magamon, mert azt már igazán nem hagytam levenni. Így hát Tamás simán feltúrte, és aztán... szívni kezdte a mellemet. Elég kellemetlen volt.

Ráadásul éreztem, hogy be akar hatolni. Ezen megint csak annyira meglepődtem, hogy még a hangom is cserbenhagyott:

– Jól meggondoltad ezt? – kérdeztem csodálkozva.

Tamás persze nem tudott behatolni, de nem hagyta annyiban a dolgot. Tovább erőltette, mozgolódott, s aztán mégis. Én meg... pettingszerű játékra számítottam, és a behatolás tényétől véglegesen és teljesen elvesztettem az önuralmammat.

„*Ezt nem így kéne! Ezt én nem akarom!*”- kiabáltam odabent, de hang sem jött ki a torkomon, csak feküdtem tehetetlenül. Amit csinált, az szörnyen és élesen fááájt!

„*Hülye Böbi, hülye Böbi, ez fáj!*”- ez járt a fejemben.

Nesze neked, selyemruha! Gyertyák, hangulatfény! És érzések... Ami maradt helyette, az légüres tér, és a juuj, ez auu...! Valami szakadt odabent, és ettől még rosszabbul éreztem magam.

– Erre nem voltam felkészülve – suttogtam többször is.

– Én sem – mondta Tamás, de nem állt le.

Ott feküdtem alatta kiterjesztett szárnyakkal, és behunytam a szemem. Már eltűntek előlem a viliódzó képek, mindaz, amit magamban valaha is képzeltem, és már nem volt más a helyén, csak sötétség. Megnyugodtam, és beletörődtem ebbe az egészbe, és azt mondtam magamnak:

„*Jó, legyen...*”

Ekkor viszont leállt Tamás.

– Ne haragudj, terhes is lehetsz. Ennél fontosabb vagy nekem... – és abbahagyta a mozgást.

Akkor vette észre, hogy sírok. Persze megijedt.

– Mi a baj? – próbálta megsimogatni a hajamat, de elfordítottam a fejem. – Miért nem szólsz? Már megint mi a baj?! – kérdezte, miközben kihúzódott belőlem.

„*Auu, ez megint nagyon...!*”- rándultam össze.

Tamás ezt már jól látta, és annyira bántotta, hogy elfordult.

– Sietek, mennem kell! – mondta váratlanul.

„Ez komoly?”- hintázott velem egyet a világ.

Valahogy feltérdeltem, kinyúltam a bugyimért, hogy felhúzzam, de nem tettem, mert láttam, hogy vér szivárog belőlem, végigszivárgott a combomon. A szőnyeg is olyan lett. Tamás még véletlenül sem nézett oda, míg felöltözött. Aztán elment. ELMENT! ELMENT ÉS EGYEDÜL HAGYOTT!

Kivánszorogtam utána, és bezártam mögötte az ajtót. Egyedül maradtam a lakásban. Egyedül maradtam a fejemben.

Beálltam a tus alá, és leverettem magam vízzel. Olyan volt, mintha összeverték volna. Megkapaszkodtam a falban, hogy el ne csússzak, mert elvesztettem az erőmet. Nem is annyira a fizikai erő hagyott el, bár a durva lökődéstől a méhem is és még a hüvelyem is fáj, mint inkább belül tört össze valami. Nem jut eszembe, hogy mi. Csak néztem, hogy a véres víz körözve bugyborékol a lábam mellett, a lefolyónál.

Nem vagyok azonos azzal a nővel, akit Kincses Tamás ez után a dolog után egyedül hagyott!!!

Még mindig szédelgek a csalódástól. Bizalom. Odafigyelés. Hit. Hogy szeret. Csak engem, és úgy senki mást. Nincs tovább!

Ezt csinálják a felnőttek? Mi ebben a szexben a jó? És az a hanyatt fekvő, síró lány azonos azzal, aki szíromruhában várja Tamást mint asszony... Asszony?! Kész röhej ez az egész, amit összefantáziáltam.

Az előbb kimentem a konyhába, hogy teát készítsek, de leejtettem a kedvenc oroszlános bögrém, s az röpíttyára tört.

Kenyeret szeltem, de a késsel elvágtam az ujjamat. Egyszerűen képtelen vagyok bármire is odafigyelni. Gyorsan összesepertem a cserepeket, és beragasztottam az ujjam, majd inkább a szobámba húzódtam, és most itt ülök, és a papírt bámulom. De hiába írom le, mi történt, nem tudom uralni az életem.

Hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó. Anya?

De nem, Roxi az.

– Szia, Morgó! Megjöttem!

„*Össze kell szedned magad!*” – parancsoltam magamnak olyan eréllyel, mint... mint pár hónapja az osztálykiránduláson, amikor besértődtem Tamásra, és elfutottam előle a Bükkben. Futottam-futottam a rengetegben, fogalmam sem volt róla, merre járok, csak azt tudtam: vissza nem fordulhatok, mert ott van Tamás.

„*Istenem! Betonutat kérek!*”- üvöltöttem az erdő közepén, de az isten nem teremtett betonutat az erdő közepére. Mint ahogy most képtelen vagyok fegyelmelni magam.

Megpróbáltam minden-rendben hangon köszönni:

– Szia! – de elég rekedtre sikerült.

Olyan jó lenne, ha Anya úgy, mint régen, megmondaná, mi jó és mi nem, mit tegyek, és hogyan... *Ilyen helyzetben mi a teendő.???*

Óriáspandához bújtam és sírtam.

Kockacukor szerint a szerelem leglényege egy szívárványszínű kis buborék a szív belsejében, ami nagyon könnyen szétpattan. Eddig úgy véltem, nem mindig készülnek szappanhabból ezek a buborékok, és megesküdtem rá, hogy az enyémmnek strapabíróbb az anyaga. És most befelé nézve nem látok mást, csak egy kis vizes foltot a buborék helyén.

Roxi szavai:

„Fokmérő, hogy a világban való gyönyörködése közben rád mennyire van tekintettel. Van egy érzés, amit úgy hívnak: emberi méltóság. No, ezt a méltóságot azért nem veszítheted el! Ha sérül, ha úgy érzed, méltóságodat veszted egy helyzet miatt, akkor viszont ne hagyd, és rajtad a felelősség, mert lépned kell!”

Muszáj írni, mert különben...

Látom magunkat Tamással, az óvodában, négyévesek vagyunk. Tamásnak világosszőke, göndör a haja, és olyan piros a szája, mintha rúzsozná. Én kézen fogom, hogy elvonszoljam a legközelebbi bokorig, ahol addig rimáncodom neki, amíg le nem húzza előttem a nadrágját. És szégyellősen hagyja, hogy hosszasan és jólesően fogdossam puha kis kukiját, amit egyszerűen gyönyörűnek találok. Akkor! De most?! Hogy mekkora lett! Nahát!

Az óvó néni, aki egy settenkedő, ronda banya – rajtakapott minket. Az a vizenyős, dühös szempár... Tamásra egyetlen, határozott mozdulattal rántotta fel a nadrágot, aztán elzavarta mellőlünk, mert az óvó néni velem mint főkolompossal akart beszélni. Volt valami fuldokló utálat benne, ahogy elmagyarázta, hogy ilyet, mint én az előbb, egy JÓ KISLÁNY SOHA-SOHA NEM TESZ! Mert ez undorító és nem illendő! Értetlenül pislogtam, mert én gyönyörűnek és nem undorítónak láttam Tamás kukiját. Aznap éppen Nagyvit vitt haza az óvodából, pedig én szerettem volna ezt az egészet elmesélni Anyunak. Csakhogy Anya, az én csodálatos, szépséges anyukám akkor nem mosolygott, hanem sírt. És azt mondta:

„Az Apád egy mocskos állat! Akit csak a farka vezérel! Elhagyott téged is meg engem is, és ide soha többé be nem teszi a lábát!”

Miért visszhangzik bennem újra mindez? Vajon számít ez az

egész abban, hogy most... minden álmom értékét veszítette? Hogy csalódtam?

Négyévesen csak annyit értettem (Anyu hangsúlyából és sírásából + az óvó néni undorodásából), hogy *minden farokkal rendelkező férfi undorító, ocsmány disznó, és az a lány, aki ezt szépnek látja vagy megérinti, az szégyellje magát!*

És én szégyelltem is magam, mert szépnek láttam és megérintettem Tamáson valamit, ami a „Pfüj, büdös!” kategóriába esett, mint az utcán talált csillogó szemét vagy a használt papír zsebkendő. Véletlenül történt, de ennek a két eseménynek a hatására összebogozódtak bennem ezek a szálak.

Vajon még mindig? Anyu szava még mindig befolyással lehet rám?

Nem, nem! Tamás volt a hülye! Durva, figyelmetlen bunkó! Hiszen elő sem készített, nem simogatott, nem becézgetett, csak durr-bele! A saját önző igényei szerint! És az a fájdalom! Az a lökődés! Eszébe sem jutott, mit érezhetek közben én...

Ha Kockacukor az első csókját siratja, akkor mit mondjak én? Erre fogok emlékezni egész életemben?

– Nálad van az Emberi játszmák könyvem? – nyitott rám az előbb Roxi.

Óriáspanda óriási teste alatt feküdtem éppen, és ijedtemben bennem szorult a zokogás. Nem akartam, hogy Roxi lássa az arcomat! Nem akartam, hogy Roxi rálásson a nyomorúságomra! Nem mozdultam, csak arccal az ágyba fűrődva, tompa hangon válaszoltam:

– Ott van a számítógép tetején. De még nem olvastam el!

Azt hittem, hogy Roxi veszi azt a nyüves könyvet, és megy.

Hallottam is, hogy behajtja maga mögött az ajtót. Éppen füleltem, hogy egyedül vagyok-e már, amikor Roxi leemelte a fejemről Óriáspandát.

– Hahó, Morgó! Ébresztő!
– Most nem akarok beszélni! – mondtam úgy, hogy nem emeltem ki az ágyból az arcomat.

– Ennyire megviselt, hogy Anya CT-kontrollra ment?
Nem válaszoltam és nem mozdultam. Roxi csak úgy magának mondta:

– Nem, nem hinném... Akkor meg mi a baj? Tamás?
Nem bírtam tovább levegő nélkül, és felhúztam az arcom mellé a karomat, hogy azzal takarjam magam. És nem bírtam tovább visszafogni a könnyeket, egyszerűen rázni kezdett a görcsös zokogás.

Roxi nem szólt, csak ült mellettem, és hagyta, kívárta, amíg magától csillapul a sírás.

- Mi történt?
- Reggel itt volt... és... és... – nem bírtam kimondani.
- Össevesztetek?
- Valami olyasmi... Soha többé nem akarom látni!
- Megbántott valamivel?! Igazán nem lehet *ennyire* komoly!!!
- De igenis komoly! Majdhogynem megerőszkolt!

Roxi megdöbbsent:

– Mi történt? Szedd össze magad, mondd el!
És elmeséltem. Hogy lehúzza rólam a nadrágot, és csak pettingre számítottam, fent is hagytam a pólót, hogy jelezzem neki, de ő meg... egyszerűen behatolt. Semmi szeretgetés, becézés.

– Meg se kérdezte tőlem!
– Állj! Jelezted neki, hogy ezt te nem akard? Rákiabáltál, lerúgtad magadról?

– Nem! De többször is mondtam neki, hogy: „Erre nem voltam felkészülve!”

Roxi még mindig nagy szemekkel nézett rám:

– Ezt nem hiszem el! Hugi! Komolyan beszélsz?

– Miért? Mi van?

– Miért haragszol te igazából Tamásra?

Ebben a pillanatban emlékezni kezdtem arra, hogy miért utáltam kiskoromban Roxit!

– Most csak az hiányzik, hogy az ő pártjára állj! Hogy miért haragszom Tamásra? Most mondtam! Azért, mert nagyon durván bánt velem! Aztán meg lelépett, és minimális figyelmet sem fordított rám!

Roxi megcsóválta a fejét:

– Szerintem Tamás nem vadállat. Ezenkívül: ha pettingszerű játékra számíatsz egy fiúval, akkor a pólódat vedd le, és a nadrág maradjon. Ez alapszabály! Különben óhatatlanul előfordul az, ami bekövetkezett! Nem minden fiú tudja a lehetőség kapujában lefékezni magát. Ne félj, tudja is, hogy elszurta... De ne hagyj ki a számításból, hogy ez neki is az első alkalom volt, nem csak neked! Igen, belesodródott, nem kellett volna... de *te is tehetsz róla, hogy így jártál!*

– Én tehetek róla, én okoztam fájdalmat saját magamnak?

– Igen! Te! Ez a te tested! Te döntöd el, mit teszel vele! Neked kell figyelni a legbelsőbb érzéseidre! Ha nem akarsz lefeküdni Tamással, akkor nem fekszel le vele! Nem fenevad, megérténé, megértette volna, ha lefékezted vagy figyelmeztetted legalább! Megerőszakolásról akkor lenne szó, ha ezeket megteszed, és akkor sem hagyja abba. Akkor én sem így beszélnék veled, ezt elhiheted!

Pihentem egy kicsit. Még most is... Hülye Roxi! Ráadásul be kell látnom, lehet, hogy igaza van. De akkor is! Annyira haragszom Tamásra, hogy ütni, rúgni, vágni, harapni tudnék!

Hallgattam egy kis rockot, most jobb. Hol is tartottam? Ja, Roxinál. Olyan, mintha nem is ember lenne, mintha egy tankönyvvel beszélgetnék. Egy olyan tankönyvvel, aminek nem értem egyetlen szavát sem!

– Álmodtam egy elefántról, aki üldözött, azóta is sokat gondolok rá – mondtam neki. – Nem azért üldözött, mert... én nem vagyok elég jó? Nem tudok szeretni igazán? És az ilyen személy... semmire sem való?

Roxiban meghűlt a vér. Egészen közélről mondta:

– Emlékszem erre a beszélgetésre. Elmondtad, hogy szerinted az elefánt nagyon erős. Az ormányával képes elhárítani az akadályokat, mert nagyon stabilan áll a lábán. És szereti a családját. És semmit nem felejt! Ugye ezt mondtad?

Csak hallgattam.

– De ez az elefánt nem egy külső, pusztító rém, hanem a te belső erőd! Te ilyen vagy, mint amilyennek ezt az elefántot leírtad! Semmi más dolgod nincs, mint odafigyelni rá: vajon mit diktál? Nem kell nagy dolgokra gondolni, csak alapérzésekre: le akarok feküdni Tamással? Igen, vagy nem? Szeretem Tamást? Igen, vagy nem? Ja, kérem, ha te hülyíted magad, és nem nézel szembe a valósággal, akkor ne csodáld, hogy ellened fordul...

– Mindenki csak engem bánt! Még én is! – mondtam sírva.

– Ezt ne! Ne pörögj bele az önsajnálatba. Gondolkodj inkább!

Megtettem. Igen-nem válaszokkal.

– Én nem akartam lefeküdni Tamással. Pontosabban még nem. Pedig olyan szépen elterveztem, hogy szép ruhát veszek fel meg gyertyát gyújtok, s ehelyett csak így...

– És kívántad őt? Amikor a szobát eltervezted meg a ruhát... Érezted azt a fura perzselést? A tested kívánczóságát a

beteljesülés iránt? – kérdezte, miközben átnyújtott egy zsebkendőt.

Kifújtam az orromat, és próbáltam visszaemlékezni a történetekre:

– Nem... De amikor legeslegelőször megcsókolt, az nagyon jólesett.

– Ez a szexhez kicsit kevés. Akkor mégis miért...?

Eszembe jutott. Ott, a pinceklubban, amikor először próbált az új felállásban a Mocsok Csillag zenekar!

– Úgy éreztem, hogy eljutottunk egy pontig, amikor ő jobbra megy, én balra. Neki ott a zenekar meg a feltalálóverseny, és hiába próbáltam elképzelni... úgy éreztem, én ebbe a képbe nem illek bele.

– Miért nem?

– Azt nem tudom. Valahogy nem tudtam elképzelni. Ezt viszont nem akartam hagyni, így kitaláltam, hogy az asszonya leszek.

– Kitaláltad? Az okos kis fejjeddel?

– Ne gúnyolódj! Nem esik jól!

– Pedig csak éppen lemegyek hídba a szövegedtől. Az illet nem csak a fejével dönti el az ember, ezt érezni kell! És a kettőt összhangba hozva kell meghozni a döntéseket. Elég nagy vagy ahhoz, hogy tudd: már minden élesben megy! Tényleg, védekeztetek?

– Nem.

– És ha terhes leszel?

– Nem leszek! Időben leállt.

– Te hülye vagy, húgom. Hiába múltál 17, de... á, nem is mondok semmit.

Huhh, úgy szerettem volna visszavágni:

„Nem is vagyok a húgod! Te... te Műnővér!” – de nem tettem, mert... Nem akarom kimondani, nem akarom kimondani! Akkor sem akarom kimondani, hogy Roxinak... IGAZA VAN!

– Ha szükséged van rám, szólj. Akkor kicsit mélyebbre is nézhetünk – mondta végül. – De van min gondolkodnod, és ha lehet... egyedül. – Azzal megfogta a könyvét, és kiment a szobából.

Műfater és Anya sugárzó arccal jöttek haza.

– Negatív! – kiáltotta Műfater, és elővarázsolt a háta mögül egy üveg kölyökpezsgőt.

Roxi Anyához rohant és a nyakába borult! Én viszont sírtam, úgy öleltem meg. A műtét előtt ezt az állapotot már megértem egyszer. Mikor bementünk látogatni, és Anyának üres volt az ágya... Műfaterrel együtt összeszorult a szívünk, és akkor megláttuk jönni felénk a folyosón. Kopaszon! Az arcánál jóval fehérebb volt a koponyáján a bőr. És még akkor is, még ott is Anyának kellett megvigasztalnia engem!

„Mit picsogsz, Böbi?! Ez aztán igazán nem fáj! Különbö pedig nem is olyan rossz kopasznak lenni! Mindig utáltam fésülni!” – ezután mindjárt jöttek is érte, s vitték előkészíteni a műtétre.

Az elmúlt fél év alatt semmit sem változtam! Ugyanolyan gyenge vagyok, mint azelőtt!

Anya leültetett maga mellé a nappaliban a kanapéra, és az ölébe vonta a fejem. Babusgatott, vigasztalt:

– Nagyon féltél, kincsem? De hát tudhattad volna, hogy nem lesz semmi baj!

Nem lesz semmi baj, Anya?! Hogy mondhatsz ilyet? Amíg kicsi voltam, bármi bajom volt, mindig a te hangodat hallottam

legbelül, amint ezt mondod: „Nem lesz semmi baj!” És kételkedés nélkül elhittem neked. Pedig az az igazság, hogy igenis lehet baj!

Mégis, Anyu simogatásától valahogy egy kicsit minden jobb lett. Mert Anya kezében sohasem csalódtam! Megszívtam magam az érintésétől, mint a szivacs. Olyasféle, mint amikor nyilaztunk a pincében... Apával. És itt van Kockacukor is. Aki legmélyebb megalázottságában sem kesergett és fetrengett vérében, hanem kard ki kard! Talpra állt. Hát én sem hagyom magam!

De jó, hogy vagy, Anyukám!

Eszembe jutott: vajon mi lehet Tamással? Vajon ez az egész hogyan hatott rá? Hiszen most tanulja azt, milyen is mint férfi... Afenyőbe! Tamás mint férfi erőszakos meg figyelmetlen és önző. Ha bajt okoz, lelép. De vajon igazi ez a kép?? Hisz Tamás az, aki letakarta nekem a kabátjával a lámpát, hogy zavartalanul lássam az éjszakai eget, akivel tengerészjárással lehet menni az utcán, és akivel össze van kötözve a kabátunk öve. Hirtelen megsajnáltam. Számára is csapnivaló volt ez a kezdet, és most neki sem lehet könnyű...

A Mocsok Csillag ma próbál, felöltözöm, és a táskámba teszem a Tamástól kapott csokit. Békepipa helyett – majd együtt megesszük.

„Tamás nem vadállat! Egy szóval leállíthatad volna!” – mondta Roxi.

Ez igaz! És nem kell bocsánatot kérnie tőlem. Nekem kell bocsánatot kérnem saját magamtól. Miért hagytam? – és már mosolyogni is tudok Roxi alapszabályán:

„Máskor a pólódat vedd le, a nadrág maradjon!”

8.

Sajna, idóm, mint a tenger. Még jó, hogy kértem papírt és tollat. Ezt én nem... Nem eshetek szét, figyelniem kell! Csak magamra számíthatok! Az a baj, hogy megint bizonyítottam, magamra sem. Pedig olvastam egyszer egy japán közmondást:

„A szamuráj legjobb barátja a saját lelke.”

Na, Böbi?! Mi a véleményed egy *ilyen* barátról? Mi volt, hogy volt, mozaikdarabok, pedig csak pár órája, hogy... ott állok a próbaterem bejárata előtt, és remegek.

„*Mi lesz? Milyen arcot vág majd? Hogy tudjuk ezt megbeszélni egymással?*” – ezen görcsöltem.

Beléptem, a többiek éppen beszélgettek, ott volt Kockacukor is, jött segíteni a pakolásban, mert megszáradt végre a festés, és kész a takarítás. Tamás nem volt közöttük.

– Helló! – köszöntem rájuk nagyon közömbös hangon, mert nem mertem megkérdezni tőlük:

„*És Tamás?*”

„Miért, nem tudod?” – kérdeztek volna vissza, és én szégyelltem volna... Főként Csótány előtt nem akartam, hogy kiderüljön, némi probléma akadt.

– Jó, hogy jössz! – szólított meg kedvesen Gomb.

Egészen kiment a fejemből, hogy várt rám!

– Ezt hallgasd meg! – azzal elővett egy akusztikus gitárt, az ölébe emelte, és halkán, mintha csak becézné a dallamot, pengetni kezdett.

Lélegzetet venni is elfelejtettem a megdöbbenéstől.

„*Ez az én dalom!*” – született meg bennem a felismerés.

Már minden mindegy, tudom, de számomra ez a pár perc maga volt a csoda. Mert Gomb nemcsak meghallotta a dúdolást, hanem ki is teljesítette a hangsort: visszatérő motívumként őrizte, és az egész olyan lett, mint egy csodás, ősi népdal. Talán a szeretetről? A szerelemről? Nem tudom eldönteni... Tompa vagyok ahhoz, hogy eldöntsem. Mély lélegzet, Böbi, és vissza a történethez!

Basszuskulcs! A kezem is remeg!

Akkor csak élveztem, és lassan emlékezni kezdtem. Arra az ezer évvel ezelőtti, sziporkázó önmagamra. Az élettől duzzadó önmagamra, arra a Böbére, akiben még ott vibrálnak a színek, az a sok kis álom, amit dédelget, és akinek *van mit adnia*.

Amikor aztán Gomb abbahagyta a pengetést, valaki megszólalt a hátunk mögött:

– A zenekar tagjai közül mindenki jelen van?

Az ajtóban Vízipók igazgatónő állt, két rendőrrel és Kapor Jessicával.

- Nem, Kincses Tamás hiányzik, mert lehet, hogy eltört a keze, most röntgenezik – válaszolta Csótány.

Nagyot néztem: lehet, hogy eltört a keze? Most röntgenezik?

Vízipók igazgatónő nagyon szigorúan nézett ránk.

– Az imént értesítést kaptunk arról, hogy tegnap itt járt Kapor Jessica, segített nektek a helyiség rendbetételénél, s ez idő alatt eltűnt a pénztárcája, benne egy elég tekintélyes összeggel.

Átvette a szót tőle az egyik rendőr:

– Kérlek benneteket, pakoljátok ki a zsebiteket!

Szó nélkül engedelmeskedtünk.

– Mi szükség van erre? – kérdezte Gomb.

– A személyes tárgyakon kívül kíváncsiak vagyunk arra is, hogy nincs-e nálatok kábítószer, esetleg fegyver: kés vagy bármi, amivel sebesülést okozhatnátok.

Természetesen nem volt nálunk semmiféle kábítószer, szűrő- vagy vágófegyver. Csak kulcs, némi aprópénz, diákigazolványok... Amikor azonban kiraktam az asztalra a mobiltelefonomat, Kapor Jessica mindjárt lecsapott:

– Hát ez új! Tegnap még nem ilyen volt neki! Csak egy kis ócska... Ez meg itt a legdrágább, ami kapható! – Gyűlölettől szikrázott a szeme, ahogy rám nézett.

A nyomozó odalépett hozzám, és felemelte a mobilt:

– Honnan van ez a mobil?

Összeszorult a gyomrom. Jézus ereje!

– Vettem.

– Mikor?

– Ma reggel.

– Be tudod mutatni a papírokat? Számlát, tanúsítványt?

Apára gondoltam, aki valószínűleg már a repülőn ül Jolcsival, útban a Bahamáék felé. Apára gondoltam, akiről az iskola összes tanulója előtt azt állítottam, hogy hősi halott. Aztán Vízipók igazgatónőre, akitől igazgatói dicséretet kaptam azért, mert nagy nyilvánosság előtt felvállaltam hősi halott apámat, így megértetve tanulóársaimmal az ünnep jelentőségét. Csótányra, akinek nem mondtam el, hogy az a férfi, akivel olyan sokszor találkoztunk az utcán és akitől ő mindig megvédett engem, az nem egy pedofil barom – hanem a saját apám. Képtelen voltam megszólalni, így csak a fejemet ingattam:

„Nem.”

– Honnan volt rá pénzed?

Nem tudtam mit mondani.

– Akkor kislány, velünk kell jönnöd a kapitányságra. Ti összepakolhattok.

Senki nem szólt egy szót sem. A két rendőr közrefogott, felmentünk a pincelépcsőn, végig az iskola folyosóin,

szerencsére a szünet miatt szerencsére csak kevesen lézengtek. Aztán beültettek a rendőrautóba, és elvittek. Igyekeztem lehajtani a fejem, és örültem, hogy hosszú a hajam, mert legalább a tincsek az arcomba hulltak. Nem tudtam sírni. Csak ültem tök hülyén, megnémulva, és az járt a fejemben, ami akkor, amikor Tamással...

És ez az élmény majdnem azonos erejű azzal...

De nem, nem, nem, nem akarom! Tudni, látni, hallani, érezni, felfogni!

Nem vagyok azonos azzal a lánnyal, aki sírva, kiterjesztett szárnyakkalfekszik Kincses Tamás alatt!

Nem vagyok azonos azzal a lánnyal, akit Kincses Tamás ez után a dolog után egyedül hagyott!

Nem vagyok azonos azzal a lánnyal, aki rendőrautóban ül!

Megpróbálok úgy gondolni magamra, mintha egy másik bajba jutott lányról szóló fotót néznék.

Nem vagyok azonos azzal a lánnyal, akit rabosítottak.

És akinek összekenték fekete tintával a tenyerét, hogy ujjlenyomatot vegyenek róla.

És akit széken ülve, aztán felállítva, számmal a mellkasa előtt lefotóztak, és akit bilincsben vittek a kihallgatóhelyiségbe.

Engem! Bilincsben! Mint egy bűnözőt!!!

A kihallgatóhelyiségben egy Kis Sándor nevezetű nyomozó nagyon normálisan próbált faggatni a történekről. Tényleg mindent megtett, de én csak ültem vele szemben, és folytak a könnyeim. Aztán FELHÍVTA ANYUT, aki természetesen semmit nem tudott az új mobiltelefonról, és elmondta, hogy nem

tőlük kaptam. És aki rögtön pánikba esett, hogy mi történt az ő imádott kislányával. Akiről éppen csak azt közölték, hogy elképzelhető és lehetséges, hogy tolvaj.

Ez volt az a pont, ahol világossá vált: ott, a próbahelyiségben, valami nagyon szétesett! Valami nagyon elromlott! Szólnom kellett volna!

Nem kellett volna azzal törődni, mit szól hozzá az igazgatónő és mit szólnak hozzá a többiek: Csótány, Jessica, Gomb, Ravasz és a rendőrök!

Csak egyszerűen meg kellett volna mondanom az igazat!

Ültem ott, szemben Kis Sándorral, és a számra szorítottam a kezem, mert ezt nem gondoltam! Erre nem számítottam! Hogy Anyuval akkor mi lesz, ha énvelem... énrólam ilyen dolgokat hall majd?! Az agyműtét helye! Nem idegeskedhet, mert az felviszi a vérnyomást, és megpattanhatnak az erek... Mi lesz, ha miattam... meghal?

Apa, és a lövésre tartott ujjam, a céltábla... De mi a cél? Mindenesetre a görcs miatt a lövés pillanatában az ujjam beremeg, és durr! Alá meg fölé! Sosem középre! Miért???

Roxinak ráadásul igaza van, mert ez többé már nem vaktöltény, itt minden élesben megy!

Hogy Anya mit mondott vagy mit tett ezután, azt nem tudom, mert engem elvezettek. Bilincsen.

– Most 72 órára őrizetbe veszünk – közölte velem a folyosón haladva Kis Sándor. – Ez alatt az idő alatt egyeztetni fogok a bíróval. Mivel hallgatásoddal meghiúsíthatod a nyomozás eredményességét, javasolni fogom, hogy az őrizetbe vétel idejének lejártá után helyezzenek előzetes letartóztatásba. Érted? Tudod, mit jelent ez? Több napot is akár!

– Értem. Több napot! Nekem már úgyis mindegy – mondtam neki, mire ő megcsóválta a fejét.

– Egy óra múlva ismét érted jövök, hátha addigra másként gondolod.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, úgy éreztem, meghalok.

Szeretném mondani... nem is... szeretném elhinni, hogy nem vagyok azonos azzal a lánnyal, aki most egy hat négyzet-méteres helyiségben kuporog, egy rögzített műanyag ágyon. Tömör műanyag, hogy alá se lehessen bújni. Az ajtón kukucskáló: húszpercenként benéz rajta az őr, hogy lássa, megvagyok-e még.

„Semmi más dolgod nincs, mint magadba nézni: vajon odabent, az igazi Böbe mit diktál? Nem kell nagy dolgokra gondolni, csak alapérzésekre: Igen, vagy nem? Ja, kérem, ha te hülyíted magad, és nem nézel szembe a valósággal, akkor ne csodáld, hogy ellened fordul.” valami ilyesmit mondott nem is olyan régen Roxi.

Megijedtem. Az előbb telt le a húsz perc, és ahogy felnéztem, összeakadt a szemem az őrével. Benézett a kémlelőn, hogy megvagyok-e még.

Jelen! Igen, megvagyok! Igen, jelen vagyok! Hol a francban lennék?

És abban a percben, amikor a rendőr megkérdezte tőlem: *„Honnan van ez a mobil? Honnan volt pénzed rá?”* – én befelé figyeltem – és valami belül összezárta a számat. Abban a tized másodpercben mérlegeltem: mi a rosszabb, ha itt, mindenki előtt kiderül a hazugság, vagy az, ha elvisznek? Villanásnyi ideig félttem a reakcióiktól... Mindenkitől másképpen: a szigorúságtól,

a lesajnálástól, a hitetlenkedéstől, a kárörömtől... Nagy fekete izé... Rossz érzés, ami hömpölyög felőlük... és ha engem elér, az olyan, mint a megsemmisülés. Befog, összenyom, elsöpör.

Arra viszont nem gondoltam, hogy tolvajnak lenni rosszabb, mint hazugnak. Nem gondoltam rá, hogy mi történik majd velem azután, ha a rendőrök kivisznek onnét. Egyszerűen csak szerettem volna kijutni a sulis pincéjéből, el, messzire ebből a helyzetből, el, messzire azoktól az emberektől, akik felől az a rossz, fekete érzés hömpölyög felém.

„*Nem lesz semmi baj!*” – csak ezt mondogattam magamban, pedig tudom, hogy igenis lehet velem baj!

De mi kell ahhoz, hogy JÓL DÖNTSÉK?

Miért nem tudom elfogadni magam olyannak, amilyen vagyok? Nem szebbnek, nem jobbnak, nem tehetségesebbnek, nem ügyesebbnek, egyszerűen olyannak, amilyen? Mintha kényszeresen szebbnek akarnék látszani: mintha nagy műgonddal mesterkélltre, a külvilágnak kénye-kedvére átszabva, a legújabb divathoz igazított színekkel festeném magami

Ezt a mohó valamit hívják úgy, hogy nagyravágyás? Meg hiúság? Nem! Nem! Én nem lehetek jessicás! En Böbe vagyok!

Mintha ezer fényévvvel ezelőtt gondoltam volna mindezt. Pedig ez lehet a bökkenő: a hiúság! Szerettem volna szebbnek és jobbnak, különbnek képzelni magam. Pedig egyszerű a kérdés és egyszerű a válasz:

– Böbi, hazudtál?

– Igen.

És most, jelen pillanatban – ez vagyok én.

Ezek után fejben eltépem azt az idegen lányról szóló képet. Mert azonos vagyok azzal a lánnyal! „*Elhagyva*”, „*Megalázva*”, „*Bezárva*” – mind a három kép **ÉL!**

Huhh! Ez nem jó! Istenem, könyörgök, még most is miért képekben gondolkodom? Ez nem kép, hanem valóság! Éreznem kell, fel kell fognom, hogy igenis azonos vagyok azzal a lánnyal!

Eltelt újabb húsz perc.

Jelen! Igen, megvagyok! Igen, jelen vagyok!

És nem szállhatok ki a testemből. Nem szállhatok ki a helyzetből!

„*Hol a francba lennék?*” - ezt kérdeztem az előbb magamtól.

Pedig máskor, ha nekem nem tetsző helyzetbe kerültem, akkor mindjárt képzelődni kezdtem: Közös Világ, ahol soha sem vagyok egyedül, vagy Tamással közös albatroszos repülés... Mindegy, csak ne fájjon.

Nincs erőm több érzéstelenítő injekcióhoz valóság ellen.

Nincs kedvem írni sem.

9.

Újra itthon. Botrány!

Tök mindegy, most már naplót is írhatok. Miért is nem hagyom abba? Lehet, hogy megszokás. És már izgulnom sem kell miatta.

Mi történt? Anyu itthon keresni kezdte az új mobiltelefon papírjait, és mint tudjuk, aki keres, az talál; mint ahogy tavaly megtalálta a gyémántgyűrűt, most megtalálta – *ezt a naplót*. És mindenről értesült belőle. Hogy a telefont Apám vette, no meg persze az is kiderült, hogy elveszítettem az „ártatlanságomat” – Anyám szavai szerint. Igaza van: szerintem ezzel a szexszel meg

börtönnel tényleg mindenféleképpen elveszítettem az ártatlanságomat.

Azon nyomban bevitte a naplót Kis Sándor nyomozóhoz. Persze ő is elolvasta, majd rajta kívül még ketten. Lefénymásolták, és jegyzőkönyvet is vettek fel róla, hivatalosan értesítették a bírót és az iskolát. Jó, hogy az újságban nem cikkeztek róla. Mondjuk megpróbálták, de Anya elküldte az újságírókat a jó bűdös francba.

Az eljárást megszüntették.

Kis Sándor elköszönéskor hosszan nézett rám. Nem volt jó a szemébe nézni:

– Nem értem, miért nem szól nekem egy lány – akiért próbálok mindent megtenni – arról, hogy a saját édesapja vette a mobiltelefonját?

Látszott rajta, hogy tényleg bántja a dolog, úgyhogy életemben először elkezdtem magyarázni neki. Úgyis tud mindent a magánéletemről, egészen az intim részletekig, akkor ezt miért ne tudhatná?

– Négyéves voltam, amikor az apám elhagyott minket. Anyu azt mondta, azért ment el, mert egy bitang gazember. Egész életemben szégyelltem, hogy egy „szemét” gyereke vagyok. Kitaláltam inkább egy hős apát, egy békefenntartót, akit Boszniában lelőttek az orvlövészek. Ezt mondtam mindenkinek: az iskolában a többieknek, az igazgatónőnek, aki meg is dicsért, a barátaimnak... Amikor a rendőrök bejöttek, mindenki jelen volt, aki előtt szégyelltem bevallani: ez hazugság. Hát ezért.

Mondott valamit még, ha a kislánya volnék, nem tenném zsebre, amit ezután kapnék tőle; de olyan kedvesen mondta, hogy nem tudtam haragudni rá. Meg különben is, megérdemlem.

– A fogda óta tudom, hogy van rosszabb dolog, mint leleplezni a saját hazugságomat – válaszoltam.

(Arról az érzésről nem is beszélve, hogy a legszemélyesebb titkaimat a fél város olvassa.)

– Stimmel! – nyugtázta Kis Sándor, azzal elköszöntünk egymástól. Remélhetőleg örökre.

Nagyon szomorú vagyok. Összesen három órát töltöttem a rendőrkapitányságon, és mégis úgy érzem, ezen a három órán az egész életem megfordult.

Ezen most Zeneke és Kundi sem segít, pedig itt ül a vállamon, és a fületem csipegeti.

Hazajöttünk, Műfater vezetett, Anyu ült mellette, én hátul. Senki sem szólt egy mukkot sem, csak itthon. Egy órán át tartott a szembesítés meg az elszámoltatás.

– Apád mindig csak bajt okoz! – vágta a fejemhez Anya, holott azt hittem, ezen már rég túljutott. – És ha Tamás még egyszer beteszi ide a lábát, én nem állok jól magamért! – kiabálta a szemét törölgetve. – Hogy az én kislányomat egy ilyen kis rohadék megerőszkolja a saját lakásunkban??? Ezt... amikor ismerem kicsi kora óta... nem feltételeztem róla!

Erről ráadásul Műfater előtt beszélni annyira gáz!

– De Anya, hiszen nem erőszakolt meg, csak én éreztem úgy... mert...

Nem tudtam végigmondani, mert Anya ismét közbevágott:

– Tudod, Böbe, rólad sem feltételeztem volna, hogy mindezt hagyod. Én egy beleváló, erős kislányt neveltem, nem egy... Hagyjuk. Roxira is haragszom, lehet, hogy ezt tanítják neki az egyetemen, ez van a tankönyvekben, én nem tudom, de a gyakorlat az egészen más. Vele majd külön számolok. De azt végképp nem tudom megérteni, hogy MIÉRT NEM SZÓLTÁL NEKEM? Hát ennyire sem bízol a saját anyádban?! Hisz a lelkeket kiteszem érted!

Műfater ezalatt ott ült Anya mellett, és annyira szomorú szemmel nézett rám! A legrosszabb pillanatokban pedig ő is majdnem sírt. Műfater tekintetét látni legalább olyan rossz volt, mint Anya könnyeit.

Lehet, hogy hülye, nyálas belső képek helyett igazi emberszemeket kéne fotózni? Tavaly készítettem néhány portrét, de abbahagytam valahogy. Most újra el fogom kezdeni! Az elmúlt napon néhány nagyon érdekes?... fontos?... emberi tekintettel találkoztam.

Ha rám pillantanak, érzem, hogy vagyok. Jelenlét!

Érdekes, Tamás nem hív. Én sem hívom.

Azért furcsa.

Na, most csöng a telefon: ő az?

Nem! Kockacukor volt: a Pitbull Pörölyből hívott. Alig-alig lehetett hallani a hangját, olyan nagy volt a háttérzaj: rockzene meg üvöltözés mixelve.

– Mi újság? Minden rendben? – kérdezte.

Erre mit lehet mondani? Hogy minden eddig használt játék képem odalett, s most figyelem, mi lehet egyáltalán ezek helyén?

– Aha!

– Ennek igazán örülök! De én is rühellem ezt a Kapor Jessicát! Hogy bemószerolt már! Csak lestem! De tudtam, hogy marhaság! Csak azt nem értettem, hogy miért nem védekeztél? Jó, Tamás elmondta, tudom, az apád... Mit kell ebből olyan nagy ügyet csinálni! Az mondjuk így utólag elég rosszulesett, hogy

nem bíztál meg bennem, és nekem sem szóltál... De nagyon megutáltam ezt a Jessicát! Így meghurcoljanak miatta!

Kapor Jessica! Akkora bennem a változás, hogy azt a gyűlöletet sem tudom felidézni, amit eddig mindig éreztem, ha rá gondoltam.

– Ugyan! Hisz igaza volt! Tényleg új volt a telefon. És... öö... Nem tudod, mi van Tamással? Mi van a kezével?

– Ja, Tamás?! Itt fetrengett az előbb valahol! Hullarészeg! A keze szerintem jól van. Legalábbis nem hiszem, hogy érzi, mert az előbb a fején ugráltak, és azt se tette szová.

– Hallom, nagy a buli! De mit keres ott ez az ütődött?

– Hát nem tudod? Felhívta anyukádat, hogy érdeklődjön felőled, erre anyád lekapta a tíz körméről azzal, hogy olvasta a naplódát, és megerőszkolt meg minden! Úgyhogy teljesen megzakkant... Főleg amikor még a saját anyjától is megkapta!

– Ő honnét tudja?

– Beszélt anyukáddal, aki elolvastatta veled is a naplót! Legalábbis ezt a részt!

Naggyon jó! Senki többet? Esetleg könyvformában is megjelentethetném, és akkor még kaszálnék is vele! Így meg csak rugdosnak érte... Ah, nem tudom befolyásolni a következőképeket, de már nem is érdekel!

Letettük. Itt ülök, és elmúlt belőlem az a szomorú üresség. Egy érzés azért határozottan alakot öltött bennem:

**NAGYON DÜHÖS VAGYOK A NAPLÓM MEGSZEL-
LŐZTETÉSE MIATT!**

És fájnak Anya meg Kockacukor szavai:

„Az elég rosszszulesett, hogy nem bíztál meg bennem, és nekem sem szóltál... ”

És tudom, pár embertől ezt még hallanom kell. Ilyen lesz Csótány...

Vajon akik csalódtak bennem, azokat elveszítem ezek után? Mi vár még rám?

Mi van? Megint csörgés! Jé... Tamás anyukája az!

– Jaj, szervusz édesem, kicsi csillagom! Hogy érzed magad?

– Köszönöm, Marika néni, a körülményekhez képest jól.

– Látod, ennek igazán örülök. Tamáskámról sajnos nem mondhatom el ugyanezt. Egy órája sincs, hogy összevesztünk, és úgy száguldott el itthonról, mint egy kis vadóc! Nincs valami ötleted, hová mehetett? Vagy nem beszélnél vele esetleg? Tudom, mi történt köztetek, és tényleg nem akarlak terhelni, pláne a mai napod után, de te vagy az egyetlen, aki hatni tud rá! Kérlek, segíts! Ha valami kárt tesz magában, én megörülök!

OK! Megígértem, hogy begyűjtöm Tamást.

De hogy adom ezt be Anyuéknak?

Megoldottam a helyzetet. Mire jó egy Műnővér, aki történetesen pszichiáternek készül? Megkértem, hogy kísérjen el. Aztán bementem Anyuhoz, aki a nappaliban olvasott.

– Anya... Elengednél Kockacukorhoz? Beszélni szeretnék vele! Most nagy szükségem volna rá!

Anyu fel sem nézett a könyvből, úgy mondta:

– Nem!

Számítottam rá.

– És ha Roxi is velem jön?

Ezen láthatóan elgondolkodott.

– Vele elmehetsz. Nézd, kislányom, tudom, nem zárhatlak be, és bíznom kell abban, hogy tanultál a hibádból meg az eseményekből... De 11-re itthon legyél!

Beültünk Roxival Műfater kocsijába, és elhúztunk a Pitbull Pörölybe.

Tömeg, füst, zúzás. A fiataloknak fel kéne végre fogniuk, hogyha a lábuk mellett egy idegen lábat látnak, nem kell rálépni. Lökdösni, rugdosni pláne nem! Hol találom itt meg Tamást?

Rövid tolongás után beleütköztem valakibe:

– Hát te? Hogy kerülsz ide? – kérdezte tőlem.

Felnézve meglepődtem, hogy Gomb az. Olyan régen nem is gondoltam rá!

– Tamást keressük! Nem láttad valahol?

– Ó, dehogynem, az előbb hánytattam! Letámasztottam az első szinten... Gyertek, megmutatom!

És megmutatta. Tamás ott ült a nyugiszobában egy babzsákon, háttal a falnak dőlve, miközben egy zacskót szorongatott.

– Kértek? – nézett fel ránk. – Tök jó! Bagoly Berti-féle hányásízű csipsz! – Azzal a csipsz a mellkasán lévő, meghatározhatatlan színű foltba mártogatta, mielőtt bedobta volna a szájába.

– Kelj fel! – nyújtottam neki a kezem, de nem reagált.

Roxival megpróbáltuk felemelni, de nem sikerült.

– Majd én, hagyjátok csak! – szólt Gomb. – Gyere, cimbora! Mára elég volt a buliból!

Kiértünk a Pörölyből, és egyik oldalról Gomb, másik oldalról én támogattam Tamást. Roxi előrement a kocsinhoz, hogy kinyissa – csak egy távolabbi helyen tudott megállni, mivel területrendezés alatt áll a klub környéke, és minden teli van gödrökkel, hepehupával és építési törmelékkel.

Az éjszakai égen egészen nagynak tűnt a hold.

– Mennyit ivott, nem láttad? – kérdeztem.

– Túl sokat. Hablatyolt valamit rólad meg a naplóról...

Megszédültem, komolyan.

– Te is olvastad?

Gomb meglepődött:

– Nem! Miért, kellett volna?

Tamás a „napló” szó hallatán kicsit magához tért az ájulatból:

– Ne haragudjál rám! – mondta ingóbingó fejjel. – Nem jól sült el ez az egész! – hirtelen megállt. – De azért nem is sült el!

Sunyitottam rendesen, de Gomb szerencsére nem értette, miről beszél:

– Ez elég nagy sületlenség, haver!

Amíg az Orgona utcában, a házuk elé érve becsöngettem, addig Gomb kihúzkodta Tamást az autóból. Megint kétoldali emberfogás, így vártuk a pongyolában érkező, karikás-ijedt szemű Kincses anyukát.

– Ronda egy vénasszony vagy, de már láttalak valahol! – üdvözölte kislát.

Próbáltunk nem röhögni Gombbal (Kincses anyuka miatt). Az édesanyában – ennek a köszöntésnek a hallatán – mindjárt kihuny az anyai aggodás, és helyet adott a felháborodásnak.

– Tamás, te ittál!

Tamást nem kellett tovább cipelnünk, mert kiérkezett az apukája is, kiscipőben, papucsban és felzaklatott kedélyállapotban. Mikor észrevette, hogy fiúgyermeke leginkább az udvari járólappal szimpatizál, összevonta a szemöldökét, és rákiáltott:

– Tamás!

Ezt a baljóslatú hangot hallva Tamás megéledt, kissé normálisabb szögbe emelte a fejét, és segítség nélkül a bejárati ajtó felé dülöngélt.

– Köszönöm, Bőbikém, és kérlek, ne haragudj ránk! – mondta Kincses anyuka szomorúan, és becsukta Tamás után az ajtót.

Az autóban bemutatam egymásnak Roxit és Gombot.

– Szívesen megismernék – mondta Roxi –, de Bőbének időben haza kell érnie, az elmúlt nap...

– Tudom, semmi baj.

Mielőtt kiszállt volna, még odaszóltam neki:

– És... köszönöm a dalt. Már szerettem volna megköszönni, de...

– ...de éppen lekapcsolt a yard! – fejezte be a mondatot helyettem, és olyan pillantást vetett rám, hogy ahhoz képest, mennyire üres vagyok és szomorú meg minden, ahhoz képest gyönyörűen zavarba jöttem.

„Ez a fiú hatással van rám! Hogy lehet?” – csodálkoztam, miközben becsukta maga után a kocsiajtót.

Nagyon jó fej időnként Roxi. Nincs igaza Anyunak, mert valamit csak tanítanak neki az egyetemen! Mert nem szólt egy szót sem, csak rám nézett, aztán lámpát kapcsolt, és indított.

De ez a közbiztonság Tamással és a Pitbull Pöröly meg Gomb... Érzem, hogy kezd a helyére rázódni az életem.

Most jut eszembe: Kockacukor szólt, hogy megvan Jessica pénztárcája! Gyepi dühében rugdosódott a folyosón, Ravasz és az ő szívyszerelme, Csabdi Niki miatt, pontosan ott, ahol a próbateremből kihordott cuccokat halmoztuk. Valószínűleg eltalálta azt a széket is, ahová Jessica a kabátját terítette, kicsúszott a zsebéből a pénztárca, be a halom alá. Amikor

megszáradt a festés, és kezdtek mindent a helyére cipelni, mindjárt előkerült.

Hú, de kíváncsi vagyok Jessica arcára!

Most már a kétkedők is tudhatják, hogy nem loptam meg azt a libát!

Amikor az általánosban akadályversenyre mentünk, és Tamás térképet rajzolt a kézfejemre, meghatározta az utamat. De ez csak egyféle akadálypálya. Volt start és volt cél: az, hogy újra találkozzunk. Megöleljük egymást. Megtörtént. És én görcsösen csak erre tudtam gondolni, éveken át. Mint amit Apu mutatott, a lögyakorlatunkon. Ráparáztam, pedig csak hagynom kellene magam. Nézelődni, érezni, tapasztalni.

Új Cél: örömmel élni az életem.

Nem izgat már, mi lesz velünk Tamással.

Vannak másféle utak, másféle érzések, másféle emberek. Egy tők szűk helyre zártak ma be, és ahelyett, hogy összetöpörödnék, kinyíltam. Érdekelnek az emberek. Meg a tekintetek. Érdekel a világ! Mi vár benne még rám?

10.

Az alvás jó volt. A reggel az ágyamban megnyugtató, pihentető, klassz! Úristen! Ha továbbra is keménykedem, most a zárkában ébredek. Milyen puha, illatos és finom ez az ágy! Megsimogattam a lepedőt, végigsimítottam a párnát. Anyu mosta ki, érzem az öblítő illatát. Anyu vasalta ki, olyan szép, szabályosak a takarón az élek! Amelyek élek ugyan, mégsem

kemények. Jól érzem, hogy rímel? Erről a simogató mozdulatról eszembe jutott, amikor Anyu barátnőjének, Csilla néninek a fia elment egy évre csövezni. Kereste a rendőrség, teliplakátolták a fényképével az utcát – semmi. Már azt hitték, meghalt, amikor egy napon hazatért, és becsöngetett. Olyan elvadult, piszkos, borostás és sovány volt, hogy az édesanyja meg sem ismerte. Csak a hangjáról, szinte. Csilla néni mesélte, hogy amikor a fia lefürdött, megborotválkozott, tiszta ruhát vett, és bement a szobába, akkor mindennek örült. Még a szőnyegnek is a lába alatt. Még a tapétának is a falon. És a meleg ebédnek az asztalon. Vajon hol járhatott, hol lakhatott, mit ehetett, amíg távol járt?

A következő gondolatom Anya volt. Kimenni hozzá, megcirógatni, megnézni, hogy bírta a tegnapot... Mert amikor a zárkában ültem, bizony átfutott rajtam, amit az operáló orvos mondott annak idején:

„Asszonyom, kerülje az idegeskedést. Védje az agyi ereket, mert ez a terület sokkal érzékenyebb már...”

Nemcsak a magam életét kockáztattam, hanem az övét is. Ha Anyu agyvérzést kapott volna miattam, amikor közlik vele, hogy tolvaj vagyok, és ezért letartóztattak.

Viszont azt érzem, muszáj elmennem Tamáshoz. Mit tegyek? A kényelmes utat válasszam és hazudjak? Vajon Anyu fogékony a tekintetemre? Vajon ha a szemébe nézek, megért belőlem valamit? Valamit, amiről még nekem sincs fogalmam, mert csak most bomlik és formálódik belőlem? Egy anyának tudnia, éreznie kell, milyen a gyereke, ha ránéz! Annyira jó volt az a félmondata, amikor azt kiabálta:

„Én egy beleváló, erős kislányt neveltem, nem egy... hagyjuk!” Szóval Anya szerint én nem egy „hagyjuk” vagyok, hanem egy beleváló, erős lány. Ez jó!

Sokszor jut eszembe, amit Miki bá mondott történelemórán. Hogy régen minden nemesembernek volt saját címerével ellátott pecsétnyomója. Forró viaszt csepegtettek papírra, és míg a viasz lágy volt, belenyomták. Anya is ilyen pecsétnyomó nekem. De mit szól majd ahhoz, ha a belém nyomott mintán túl egyre erősebben jelentkeznek a saját cirádáim?

Biztos nem lesz könnyű. Pláne az agyi erek miatt. De muszáj kimenni, és beszélni vele, mert a belső ütem ezt diktálja. Szeretnék elmenni Tamáshoz. Szembe kell néznom vele! Muszáj megbocsátanom neki! Mert ha nem, félek, hogy...

Nem akarom leírni. Szomorú vagyok. Műfater segített megoldozni Anyát, és most mehetek, de nagyon nehéz volt. Vajon megérte? Néha gyötrően nehéz Anyával. De úgy érzem, hogy most szembe kell néznom Tamással! A közelében kell lennem! Hiszen talán egy jó szóra vár!

Tamás nem vette fel a telefonját, így bejelentkezés nélkül mentem el hozzá. Csengetés után az anyukája nyitott ajtót.

– A szobájában van! – mutatott állával Tamás kuckója felé. – Istenem, de drága vagy! Beszélj vele, kérlek, mert én nem tudom helyretenni a fejét! Az apja nagyon mérges rá. Elmondod majd, hogy mi volt? – susogta gyorsan, hogy se Tamás, se a Hivatal Gyöngye ne hallja meg a szavait.

Kopogtattam, aztán benyitottam az ajtón. Tamás a számítógép előtt ült.

– Szia! – mondtam, és rámosolyogtam.

– Szia! – felelte Tamás, de nem kelt fel a székéről.

Nem is nézett rám, csak a monitort bámulta. Előtte valami tervrajz villódzott, nyilván a találmányához.

– Hahó! Itt vagyok! – mondtam, és leültem vele szemben. Nem válaszolt, de ebből a szögből jól láttam, hogy a szeme teleszaladt könnyel. Elővettem a csokit, amit még ő hozott, és kitettem kettőnk közé, az asztalra.

Tamás a kézfejjével megtörölte az arcát, és továbbra sem szólt. Csak annyi változott, hogy nagy, bús pillantású szemét végre levette a képernyőről, és RÁM nézett.

Fura egy pillanat volt ez. Ugyanúgy, mint régen, megint éreztem a köztünk lévő teret. De ebben a térben nem jóérzés lebegett, hanem csikorgás, mint amikor egy nagy, fogaskerekekkel működő szerkezet fékez, mielőtt leáll... Bánat, sírás, és mégis, a nagy kínlódás ellenére is – szeretet.

– Az ember szívesebben képzel kevesebbet magáról, ha tudja, hogy a trónon egy darázs-fészek várja... És ez a dolog kettőnk közt... nem úgy alakult, mint vártam – mondta Tamás.

Nem értettem pontosan, mit mond, illetve azt hittem, értem: hogy ez egyfajta bocsánatkérés. Nem bírtam szólni, csak intettem, hogy jöjjön oda hozzám. Tamás felkelt a székről, s odatérdelt elém, a két térdem közé bújt, és átölelte a derekamat. Azért jó volt így megölelni egymást, bár a karján éreztem, hogy az ő ölelésében van egy kis keménység.

– Mi történt veled? – kérdezte halkán.

Megpróbáltam kinyitni a számat, hogy beszéljek, de aztán rájöttem: ez az egész zárkaélmény nem megosztható. Vagy legalábbis még nem. Inkább megsimogattam a fejét.

– Mi történt a kezeddél? – kérdeztem.

A simogatástól az, ami eddig nyomasztotta, kitört:

– Amikor hazajöttem tőled, és nem úgy sikerült, mint terveztem, vagyis nem sikerült, hogy neked is... Nagyon haragudtam magamra, és belevágtam a falba. Azt hittem, eltörtek a kéztőcsontjaim, de szerencsére nem. Böbe, figyelj: ne engem

okolj! Te fordítottad el a fejed, te nem néztél rám! Ennek az egésznek megint csak az lett a vége, hogy én vagyok a hibás! Bármit teszek, nem vagyok neked jó! Igen, elszúrtam! De nem vagyok szatír! Erre beszél az Anyukád az enyémmel, és eláztat teljesen... hogy megerősakoltalak meg minden. Ez hazugság! Miért írtál ilyeneket? Ne tudd meg, azóta hogy beszélnek velem itthon! Az anyám, az apám... Apám üvöltött velem, aztán *beszélgettünk*, hogy ne legyek olyan barom meg balfék, mint amilyen vagyok, szépen kell bánni a nőekkel, simogatni és becézni kell... De én tényleg azt hittem, hogy neked ugyanolyan jó, mint nekem! És én mindent megtettem érted!

Őszintén megdöbbenem, mert arra, hogy haragszik rám, nem számítottam. És meglepetésemben leállítottam a simogatást. Tamás abban a pillanatban elhúzódott tőlem, és úgy folytatta:

– Emlékszel, amikor az osztálykiránduláson, a Bükkben elfutottál? Tőlem futottál el! Azzal sem törődteél, hogy bajod lehet, vagy hogy mi halálra izguljuk magunk érted! Nem vettem be az „én csak meg akartam kerülni a dombot!” mesét! Folyton azt játszod, hogy egy szerencsétlen, magára hagyott kisgyerek vagy, aki semmiről sem tehet! Holott ismerlek már jól: egy sértődés, megbocsátást nem ismerő, buta liba vagy, hallod?! Ezt már egyszer elmondtam neked! De elmondom még egyszer! Olyan hülye vagy, hogy képes vagy akár halálos veszélybe is sodorni magad az állandó világfájdalmaid meg sértettséged miatt! A múltkor a Bükk, most meg a rendőrség! A megerősakolás! Ébredj már fel! Nekem ez sok! Ebből elég!

Záporoztak rám a szavai. Igazság vagy féligazság? Egyszerű, eldöntendő kérdés: igazság, vagy nem igazság?

Az igaz, hogy elhagyom magam. De nem azért van, mert ezzel bántani akarok bárkit is, hanem azért, mert nem ismerem a saját erőmet. Mert erősnek lenni az egy fiús tulajdonság, vagy

nem? Vajon hogy reagálnak a fiúk egy erős lányra? Biztos utálják! Biztos utálják?

Meglepett ennek a dühnek a mélysége. Az persze nem, hogy az én szempontjaimat végig sem gondolja, és megint csak saját magával törődik. Vagy csak én gondolom így? Lehet, hogy csak a saját álláspontját képviseli?! És én miért ne képviselhetném az enyémet?

– Igazad van! – válaszoltam hirtelen.

Tamás valószínűleg arra számított, hogy védekezni kezdek, (vádaskodás oda-vissza), mert meghökkent:

– Igazam van?

– Igen! Nem így kellett volna. Elszúrtam, ne vedd magadra!

Ettől a hangtól egy kicsit megenyhült:

– Ne vegyem magamra? Hisz annyiszor elmondtad, hogy figyeljek rád! És én azt gondoltam, ismerem minden rezzenésed, mert ugyanaz, mint az enyém. De nem... vagyis nem úgy - mondta keserűen.

Megcsóváltam a fejem:

– Valamire rájöttem a zárkában: szólnom kellett volna!

Tamás felemelte a fejét, de villámlott megint a szeme.

– Szólnod kellett volna? Ugyan miről?

– Hogy legyél óvatos, mert nekem fáj! Vagy hogy nem is akarom igazán! Azt hittem, csak játszunk. Vagyis a játékban, ha finoman játszunk, még benne lettem volna...

Nagy csönd ereszkedett közénk.

– És mi lesz ezután? – kérdezte Tamás.

– Valami változott bennem – mondtam az igazsághoz, a belső ütemhez híven. – De hogy mit jelent mindez, azt még nem tudom. Egy biztos: még mindig szeretlek!

– Szeretsz? – kérdezte Tamás egy bánatos, lemondó legyintés kíséretében. Olyan volt, mint aki nem tud mit kezdeni ezzel a közléssel.

Mi van? Most szakít velem? Már nem szeret? Ettől a reakciótól én is mindjárt éreztem magamban azt a fajta keménységet, ami az ő előző ölelésében már benne volt. Keménység az ölelésben = távolságtartás.

– Nem tudom, mit gondoljak erről a helyzetről. Egyikünk sem elég érett – mondtam józanul.

– Beszélj csak egyes szám első személyben – szúrta oda mindjárt.

Talált. Azt hittem, nem fogok sírni, mert nincs már könnyem, erre tessék: megint a sírás kerülget.

– Velem elég sok minden történt az elmúlt napon, és talán érlelt...

Nem hagyta befejezni a mondatot.

– Engedd meg, hogy úgy fogjam fel ezt a helyzetet, ahogy fel akarom fogni!

– Én nem „engedem” vagy „nem engedem” neked, hogyan érezz, Tamás! Csak elmondom, hogy velem történt egy s más, és ez hatott rám.

– Azt majd meglátjuk.

– Meglátjuk? Nem hiszed?

– Megfigyeltem, hogy sokszor belelkesedsz, aztán jön a lohadás.

– Lohadás? Igazad van: tényleg lelohadtam.

Azzal felálltam, hogy elmegeyek. Ő is felállt, és szembenézett velem:

– Ugye tudod, hogy nem tudlak nem szeretni?

Valamit megint éreztem abból az első, játszótéri ölelésből.

– Tudom – mondtam halkán.

– Én pontosan tudom, mi van mögöttem és mi van előttem – nézett rám. – Céljaim vannak, amikért küzdök, és el is érem őket.

Mintha megláttam volna előtte egy tiszta, egyenes utat, s azt éreztem, hogy ezen nem velem...

– Túl sok körülöttem a zúr, ugye?

– Igen! – válaszolta.

És megöleltük egymást. Megöleltem, úgy, mint régen, és közben megsimogattam a hátát.

– Köszönöm a szép pillanatokat – mondtam.

– Én meg mindent – válaszolta.

Ezt hívják úgy, hogy szakítás?

Nem engedtem, hogy hazakísérjen. Amint becsuktam magam mögött az Orgona utcai ház kapuját, tudtam, hogy valami végleg elmúlt. És az életem sosem lesz ugyanaz már.

Ahogy jöttem hazafelé az utcán, nagyon furcsa érzés fogott el: olyan, mintha lebegnék. Nem is az utcakövön járok, hanem tíz centivel felette. Nincs már semmim a régiből, talán azért.

A neve ott villog a fejemben. Tamás! Tamás! Tamás! De már nincs mögötte az a ragyogás, ami bevilágítja a perceket.

Vajon mennyi idő kell, míg kitörlődik a tudatomból?

Persze a maga világából nézve igaza van. Ez Tamás igaza, ez Tamás üteme. De nekem is van igazam, nekem is van ütemem! Ha minden oké, ezt egyeztetni lehet. Akkor nálunk miért nem megy? Nem akarom elhinni, hogy ennyire kevés a szeretet. Nem eszik, nem alszik, nem beszél – most ez vagyok én.

11.

Nagyon nehéz elfogadni.

Kicsit beleragadtam ebbe a sötétbe, de értetlenül pislogok az előtt a tény előtt, hogy NEM IGAZ AZ, amiben 13 évig hittem.

Emlékezni próbálok Tamásra, mindarra, amit *tudnom kell róla*. Nem, amit hinni akarok róla, hanem ami igazán igaz. Képzelmek nélküli valóság. Tanultuk filozófián, hogy a világom annyi, amennyit az értelmem felfog és a memóriám megőriz róla. És most visszafelé pörgetem az időt, és próbálok előhívni, felidézni az emlékeket.

Hisz én mindig takaratlanul őszinte voltam hozzá. Megmutattam magamból jót, rosszat egyaránt. Mint Anyunak vagy a közvetlen családtagjaimnak akár. És úgy gondoltam, hogy nincs még egy ember, aki engem annyira szeret, mint ő. Hát ez nagy tévedés. Csak ennyit látott meg belőlem?

Belenéztem a tükörbe, amit mutatott nekem, és nem ismertem magamra. Belenéztem a szemébe, amíg beszélt hozzám, és azt láttam, hogy nem szerető szemmel néz rám.

„Folyton azt játszod, hogy te egy szerencsétlen, magára hagyott kisgyerek vagy, aki semmiről sem tehet! Holott ismerlek már jól: egy sértődős, megbocsátást nem ismerő, buta liba vagy, hallod?! Ezt már egyszer elmondtam neked! De elmondom még egyszer! Olyan hülye vagy, hogy képes vagy akár halálos veszélybe is sodorni magad az állandó világfájdalmaid meg sértettséged miatt!”

Én így sohasem beszélnék vele. De legalább megtette a hatását. Most már tudom, hogy egy nagy nulla vagyok. Bárkihez képest.

Még azt a kapaszkodót is elveszítettem, hogy nekem is van valakim. Valaki, aki vár rám, akivel szeretjük egymást, akivel boldogok vagyunk attól, ha csak fogjuk egymás kezét.

Egy nagy nulla vagyok? Kihez képest?

Na nem! Mert az a sok minden, amin az elmúlt napokban keresztül mentem, szétgyalulhat, minden részem mintha csak forgács lenne, amit aztán már a szél könnyen szétfúj. Nem engedem magam! Ne fújjon szét a szél!

Ki vagyok én?

Roxi megint tankönyvben nyomta az imént.

Miért nem tud egy nyelven beszélni velem? Azt mondta az előbb, hogy minden azon múlik, hogyan kommentálok az eseményeket saját magamnak. Hogy mindaz, amit átéltem, akármilyen fájdalmas is, nem probléma, hanem lehetőség, hogy megismerjem magam. A saját erőm. Nem fal, hanem út...

Ha így marad, nem lesz belőle jó pszichiáter. Próbálok elképzelni, hogy javamra válik mindez, és ez minden fájdalmával együtt olyan küzdelem, amit később nem adnék oda sosem. Próbálok, de ez most nem megy.

Inkább zene a fülbe: a kedvenc albumom, végtelenítve.

12.

Szoktatom magam a gondolathoz, hogy nincs sziámi ikrem, nincs Közös Világ. Még van olyan részem, ami nem hiszi el.

Tamás elvesztése nagyon fáj. Izzik bennem ez a fájás: sírhatnék, rohangálhatnék, de inkább veszteg maradok, mert tudom, nem szabadulok meg tőle egyhamar. Max. elviselhetem.

Ez olyan, mint a zsarátnok: egészen mélyen éget!

Mélyebben, mint a szüzességgel kapcsolatos álmaim elvesztése. Mélyebben, mint a hazugságom lelepleződése.

Mélyebben, mint a rendőrségi megaláztatás, a bilincs. Mélyebben, mint a büntudat, hogy bajt okozhatok Anyunak – ez itt kérem, a legbelső réteg.

Milyen egyszerű képlet!

Ennyi vagyok én?

De mitől van ez az égető fájdalom, ez a veszteségérzés? Biztosan a válás is benne van a dologban. Lehet, hogy én nemcsak Tamásba, hanem az egész családjába is szerelmes voltam? Vagy inkább az ideális család ábrándképébe?

Tudom, mi ártott meg! A túl sok tévézés! A fantasyk, szerelmes történetek, filmek és egy csomó hazugság! Mindig olyat kerestem, ami a valóságban talán nincs is. Mintha kezembe adtak volna egy csomó puzzle-t, és én 17 évig szorgalmasan és lelkesen kerestem az összeillő részeket! De csak most jövök rá, hogy az életemben lévő bemélyedésekbe ezek a darabok nem beilleszthetők!

ÉLNI AKAROK! ELÉG AZ ELŐRE GYÁRTOTT KÉPEKBŐL!

Azt az érzést akarom felismerni, ami tényleg bennem van. Hazugság, retusálás nélkül.

13.

Visszaolvastam, mit írtam tegnap: milyen okos voltam! Ma viszont már reggel megharaptam a párnám. Rossz íze van. Komolyan, olyan erő szabadult fel bennem, ami... robban? Rombol?

Nem! Fityiszt mutat! Hülye Tamás! Hülye Tamááááás!

Miket is mondott nekem?

„Folyton azt játszod, hogy te egy szerencsétlen, magára hagyott kisgyerek vagy, aki semmiről sem tehet!”

Igenis tudom, hogy sok mindenről tehetek! Hogy felelős vagyok az életemért!

„Ismerlek már jól: egy sértődős, megbocsátást nem ismerő, buta liba vagy, hallod?!”

Hát megmutatom neked, hogy tudok megbocsátani!

„Olyan hülye vagy, hogy képes vagy akár halálos veszélybe is sodorni magad az állandó világfájdalmad meg sértettséged miatt!”

Megmutatom neked, hogy NINCS VILÁGFÁJDALMAM, és nem vagyok sértett! Csak leshetsz, mukikám!

És rá kell jönnöm, hogy én *nem is voltam szerelmes* Tamásba – hanem másféleképpen szerettem.

Tamás többször is hívott, de kinyomtam.

Azért jó, hogy tart még a tavaszi szünet, mert igaz, hogy kard ki kard! – de nem lennék még kész...

Elhatároztam, hogy bemegyek Vízipókhoz. Annál rosszabb, mint ami történt velem, már nem történhet, és azért magyarázattal is tartozom.

Egyszer kihallgattam Anyának + Csilla néninek a beszélgetését, még akkor, amikor a fia elszökött otthonról.

„Annyira el voltam keseredve, hogy éjszaka elindultam a hétvégi házunkból egyedül, és bementem az erdőbe. Én, aki félek minden ágreccsenéstől, teljesen egyedül kóboroltam éjjel az erdőben! És egyáltalán nem féltem. Mi történhet velem? A legrosszabb már megtörtént. ”

„És...”

Csilla néni megvonta a vállát:

„Semmi! Hajnalban kiértem az erdő túloldalán. Aztán stoppal visszamentem a házhoz, és soha senki nem jött rá. A férjem még csak fel sem ébredt. De tudod mit? Határozottan jót tett nekem az a kirándulás. Rájöttem, hogy elmúlt belőlem a félelem. Vagy legalábbis nem ugyanaz már...”

Bemegyek az igazgatónőhöz. Szembenézek mindenkivel, akitől valaha féltem. És érdekel, hogyan reagálnak rám. Vízipók igazgatónő, Csótány és Jessica. Na meg persze Tamás. Tényleg fekete a leheletük? És ha igen, ez a feketeség valóban elpusztít?

Az első kettőnek magyarázattal tartozom. Nekik tudniuk kell!

Legalábbis annyit, amennyi rájuk tartozik.

Ha szerencsém van, az igazgatónőt bent találom. És nem beoldalgok a kapun, hanem bemegyek.

Kard ki kard! Képes vagyok rá.

Kijöttem az erdőből, a túloldalon.

Vízipók irodájába bekopogtam, és egy hivatalos: „*Tessék!*” után benyitottam. A tanárnő az ablaknál állt; amikor visszafordult és meglátott, meglepődött.

– Jó napot kívánok! – köszöntem. Bólintott.

– Éppen rajtad töprengtem! – mondta. – Ott van a veled készített jegyzőkönyv az asztalon.

Leültetett a vendégszékre, és ő is helyet foglalt az íróasztalánál.

– Van valami mondanivalód?

„Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő!” – ezzel biztattam magam. Mert az az igazság, hogy egy csöppet belém állt a félsz. Az igazgatónőnek ugyanis nem elég, hogy különleges a fej formája, de olyan izé az arca, hogy emiatt aztán soha nem voltak fegyelmezési gondjai. „Hollótekintet.” Ahogy fekete gombszemével rám néz, mintha azt kutatná, hol csíphetne rajtam. Kis darab hús a tanulóból, ez felpörgeti, és máris jól indul a reggel.

És ekkor váratlan módon Gomb kézfogása jutott eszembe. Az az erő, ami a tenyeréből érződött, és a felnőtség, amin csodálkoztam akkor, de most utánozni próbáltam.

– Szeretném elmondani, hogy sajnálom, ami történt. Hogy nem mondtam igazat az édesapámról, de leblokkoltam. Mert az október hatodikai ünnepségen az egész iskola előtt hazudtam. És most már nem merem megmondani, hogy azt a telefont Apu vette. Hogy vehette volna, ha egyszer ő a boszniai hős...

Vízipók nem szólt, csak nézett rám. Én meg folytattam:

– Szeretnék elnézést kérni a kellemetlenségért, amit okoztam.

Vártam, mit mond. Hogy kirúg vagy ilyesmi. Nem baj, úgysem akarok gazdasági szakember lenni!

– Nem jókor jött az eset, az tény. Különösen most, hogy a tanárverés miatt velünk van teli a sajtó. Feljelentés, rendőri jegyzőkönyv, már másodszor fordul elő, hogy egy diákot bilincsben visznek el ebből az iskolából! Fel tudod fogni, mit jelent ez nekem? Nyilván a vezetéssel van a hiba, ha egy intézményben ilyen dolgok megtörténhetnek! Engem is megviselt. De ez, hogy bejössz ide, és bocsánatot kérsz... Tisztességes dolog. Köszönöm!

Ez a „köszönöm” annyira meglepett, hogy nagyon bénán csak ennyi csúszott ki a számon:

– Mit?

– Hogy visszaadtad a hitemet. Ha vannak még diákok, akik be tudják látni a hibáikat, akkor a pedagógus számára is van remény. Az igazgatói dicséretet – amit azért kaptál, mert megértetted a többiekkel az ünnep jelentőségét – természetesen visszavonom. Nem díjazom a hazugságot. Viszont nem kapsz igazgatói megrovást sem, mert a rendőrkapitányságon eltöltött idő, úgy gondolom, önmagában elég.

Kijöttem Vízipóktól és... úgy éreztem, elég!

Pedig mindent megbeszéltünk, és adott feloldozást, de megkönnyebbülés helyett sírni támadt kedvem. Elég volt az őszinte szembenézésből, a bocsánatkérésekből, a mások gondolatainak meghallgatásából! Elég!

Ekkor megint eszembe jutott Tamás. Nem engedhetem meg magamnak, hogy újból úrrá legyen rajtam a nemtudomság-állapot! Igenis tudom! Tudom, mit kell tennem, és nem térhetek ki előle! Ha Tamás tudhatja, mi van előtte és mi van mögötte, én is elébe állhatok annak, ami rám vár.

Tavaly névnapomra kaptam Kockacukortól egy bilincset. Felcsatolom az övemre, hogy tudjam, honnan jöttem, és soha ne felejtsem el. Tamás távolságtartó ölelését nem kell felcsatolni vagy felrajzolni magamra, mert azt a zsigereimben érzem. És folyton ösztökél! Hogy menjek! Tegyem, amit tenni kell.

Szóval... jöhetnek a többiek. Csótány, Jessica, Tamás!

Elmegyek a Mocsok Csillag próbájára, bilincssel a derekamon, amíg még tart bennem a lendület.

Van egy tulajdonságom: fejben futtatok le eseményeket. Akár egész jelenetek is lepereregnek előttem, mert ismerem a hozzám közel állók gondolkodását. Nagyjából be is jönnek ezek a számítások, amik olyanok, mint az emberegyenletek. Ha én ezt mondom és így nézek, akkor ő ezt mondja és így válaszol. Csakhogy újabban megborult a képlet: annyi új tényező lépett az életembe, amit már csak differenciálegyenlettel lehetne kiszámolni, holott én még csak a törteknél tartok. Így aztán nem csoda, hogy az elmúlt két-három hét a meglepetések: a *jé meg hűha és némád!* jegyében zajlott.

Na, akkor kezdjük előlről a számítást: ha globálisan nem is látom át a helyzeteket, de percről percre megélve és mérlegelve talán igen. Ez lehet az új Böbe számára a fix talajfogás.

Mentem az utcán, és éppen ezeken a dolgokon gondolkodtam, amikor valaki hátulról a fejemre dobta a kapucnimat. Tamás!

– Miért nyomtál ki? – kérdezte letámadó hangnemben mindjárt.

Tőle tanultam, hogyha kérdésre kérdéssel felelek – sok esetben az a legjobb kibúvó.

– Szerinted?

– Duzzogsz, játszod a sértődöttet, szokás szerint.

Ez már megint egy ismeretlen X. Négyéves korunk óta barátok vagyunk, de Tamás újabban hihetetlenül agresszív velem. Vajon miért?

Csak mentem tovább az utamon, és néztem a cipőm orrát. És lehúztam a fejemről a kapucnit, hogy legalább kilássak. És lesöpörjem magamról a keze nyomát.

És Tamás folytatta:

– Mindennek elmondasz a naplódban, ráadásul szakítasz velem, és csak ennyi? Ezt komolyan így gondoltad?

Megálltam, mert az ismeretlen X kezdte kifejteni a hatását:

– Én szakítottam veled? – kérdeztem döbbsentem.

– Ki más?

Állítom, ez a pasi amnéziás. Vagy...

Megvilágosodtam. Tamásnak nem velem van baja, hanem saját magával. Néha azt hiszem, nem is tudja, mit beszél.

„Hagyjál már békén!”- legszívesebben ezt vágtam volna tök nyersen a fejéhez. Ehelyett nagyon türelmes hangon magyarázni kezdtem:

– Emlékeztetni szeretnék rá, hogy nemcsak veled, hanem velem is nagyon sok, helyenként megalázó dolog történt. Szeretném rendezni a gondolataimat és az érzéseimet. Most már azt is tudom, hogy mindezt egyedül. Lehet, hogy igazad van: nem vagyok elég érett arra, hogy járjak veled. Ennyi. Vili?

Nem is tudja, mekkora erőfeszítésbe telt elmondanom ezt a pár mondatot. És hogy fogtam odabent a gyeplőt, nehogy elszabaduljon alattam a harag-ló.

– Nem vagyok elég érett, hogy járjál velem? De rossz szakító duma! Én nem vagyok neked elég jó, mi? Azután, hogy... Erről van szó?

Ahogy leírom a történetet, és felidézem a párbeszédünket, megérték mindent. Szegény Tamás! Hiszen micsoda gáz lehet

neki, hogy megbukott előttem mint férfi... De ezzel nem tudok mit kezdeni, pláne úgy nem, hogy közben akaratlanul is rúg rajtam, amikor próbálok talpra állni. Na, nem! Attól, hogy nem működik köztünk a hím-nőstény funkció, még kommunikálhatunk ember módra!

Mit is ígértem meg magamnak, éppen ennek a naplónak a lapjain?

Ha ő sértődős, buta libának tart, hát megmutatom, hogy nem vagyok az. Csak azért is! Életemben először úgy érzem, hogy az Anyu által mindig kritizált tulajdonságom, a dacom segít engem. Csak azért se hagyom magam lenyomni! Csak azért se hagyom magam kizökkenteni!

– Nincs semmi baj, Tamás! Attól még nem veszítjük el egymást! Én továbbra is a barátod maradok. Hiszen azt, hogy szeretlek téged, soha nem felejttem el – vigasztaltam. (!!!)

Talán nem kellett volna, mert Tamás robbant:

– Sürgősen állj le erről a hangnemről, mert én nem vagyok dedős! Úgy beszélsz velem, mintha a kisöcséd lennék! Még hogy nem vagy elég érett a kapcsolatra? Ez hazugság! Még mindent helyrehozhatnánk! A szex is jó lehet, csak kell egy kis gyakorlás... De tudom, miért ez a balhé... Hát akkor tudd meg, én már régen észrevettem, hogy egymásra vagytok kattanna Gombbal! Még hogy közös dal meg írnál szöveget! Blablabla! Miközben úgy néztek egymásra... Azt hiszed, vak vagyok? Lepattintasz engem, hogy szabad utad legyen! Miféle lány vagy te? A Mocsok Csillag minden tagjával jársz majd? Te magad vagy a mocsok csillag! Csótány kipipálva, én kipipálva, most Gomb a soros?! Tudod mit, szólok Ravasznak is, hogy időben tépje számat!

Csak néztem rá.

– És mi ez a bilincs rajtad? – kérdezte. – Újabb mártírkellék? Vagy felhívás Gombnak egy kis szexi játéokra?

Ez megkattant, tisztára. Hátat fordítottam neki, és otthagytam. Nem is volt kedvem elmenni ezek után próbára. Pedig holnap fellépésük lesz az egyik közeli általános iskola sulibuliján, és úgy terveztem, hogy Kockacukorral együtt segítünk pakolni. Na nem!

Ennyit lát belőlem 13 év barátság után? Hogy egy *olyan* lány vagyok?! Éppen én??? Aki 17 éves koromra mindösszesen két fiúval jártam? Ja, hárommal, Robot meg a pocsék csókját már el is felejtettem. De mint tudhatja, rajta kívül egyik járásom sem volt komoly! Hiszen ki vette el a szüzességemet? Éppen ő! És könyörgök, miként? Miért tartunk ott, ahol... De igaza van, talán tényleg *azért*... Mert az az élmény több, mint kiábrándító volt.

Utálom Tamást! Lehet olyat, hogy visszamenőleg kijelölöm, aztán megdobom egy delete gombbal?

Egy kicsit lehiggadtam. Azt azért meg kell állapítanom, hogy Tamás minden állításában van valami. Tuti, hogy nem a teljes igazság, de legalább a fele. Tényleg sértődős, néha gyerekes, néha buta lány vagyok. Talán Gomb is tetszik egy kicsit. De ahogy ezt Tamás a fejemhez vágja, az a legrosszabb Böbe-verzió. Egy karikatúra vagy torzó. Mintha kárba veszett volna az a sok belső munka, amivel önmagam és a világot (benne őt is!) megérteni próbálok. És azt hittem, értékeli az eredményeket. Mert szerintem, ha végiggondolom, mit küzdöttem végig az elmúlt napokban, hetekben, *ép ésszel!* Hát, nagyon kemény csaj vagyok.

„Miféle lány vagy te?”- köpi felém.

Hogy miféle lány vagyok? Alapmodell.

Tudok... szeretetet adni.
Tudok... nevetni.
Tudok... sírni.
Tudok... rugalmasan alkalmazkodni a változásokhoz.
És ennyi nekem bőven elegendő!!!!
Ja, és nem akarok szerelmes lenni soha többé!
Tanulnom kell, holnap iskola.

14.

Tavaszi meleg, napsütés. Ki vagyok éhezve a színes dolgokra. Kertben termett málnát és epret szeretnék, cseresznyét és meggyet! Asszem szedek egy kis vitamint, mert minden tartalékból kifutottam.

Behoztam a naplót a suliba, most éppen etikaóra van, dögvörös, én meg firkálgatok. Nem volt semmi különös. Amikor megláttak, persze kérdezgettek, de hát mindenki tudja, hogy meglett a pénztárca. Mártír apámon, azon a boszniai hősön meg mindenki röhögött.

– Élénk a fantáziád! Menj el meseírónak! – mondták.

Semmi megkövezés, kiközösítés, inkább érdekelte őket, milyen a kapitányság belülről. És hogy járt-e nálam kint a Kék Fény, láthatnak-e engem is, amint szánom-bánom a bűneimet. Amiket el sem követtem. Mert én nem vagyok más, csak (idézem):

„Böbi, te mekkora lúzer vagy, úristen!”

No, hát utolért a közvélemény ítélete. Szegény, szerencsétlen lúzer. Ők ezt mondják rám, de én nem érzem magam annak.

Mivel Roxitól megtanultam, hogy minden tálalás kérdése, azért azt, amin átmentem, próbáltam legalább érdekesen elmesélni. Mondtam, hogy volt egy újságíró, de Anyukám elzavarta, aztán meséltem pár szót a rabosításról meg hogy az a hely nagyon gáz, de végül is velem tényleg rendesek voltak, de azért ne kerüljön oda közülük senki. Azt végig láttam, hogy Tamás nagyon figyel. És ennyi. Minden csoda három napig tart. Az én esetemben addig sem. Az a nyolcadikos kiscsaj, akinek először volt abortusza a suliban (vagy akié kiderült), sokkal nagyobb közfigyelmet keltett. Rá tényleg ujjal mutogattak a folyosón, és összesúgtak (jó, mi is) a háta mögött.

– Ő az!

És a lakótelepi gyermektársadalomban is futótűzként terjedt az infó. Ő lett a Lány, Akinek Abortusza Volt. Amíg ebben a városban él, ezt nem tudja magáról lemosni.

Hát, én meg lettem a Lány, Aki Lúzer, Mert Hagyta Magát Bekasztlizni. Erre tényleg nem számítottam. És mennyi mindenre az elmúlt napokban.

A napi daráló szerencsére bedarált minket.

Számtechen bekattintottam mindent, amit kellett a füzetbe, törin fél füllel hallottam valamit az első világháborúról. A tanár úr meg is jegyezte:

– Mi itt éppen harci gázzal öldöklünk, de látom, hogy ez magát teljesen hidegen hagyja!

Azért magyarul azokra a fránya Ady-versekre csak rárezegtem.

*„Olykor utálok, néha szeretem:
Ennyi emberséges bánatot
nem adott volna más fajta nekem.”*

Ő a magyarsággal volt így, én meg ezzel a lökött figurával a hátam mögött. Aki nem tudom, mit mondott rólam Csótánynak, de most egyikük sem szól hozzám. Ja, persze, nyilván a szakítás meg a sorszám. Pedig szoltam Csotinak, hogy beszélni szeretnék vele, de elintézett annyival, hogy:

– Kérlek, ne most! – azzal kiment a folyosóra, szervezni a délutáni koncertet.

„Kérlek, ne most!” – régen ilyet nem mondott volna nekem. El kell viselnem, hogy ezután köztünk más lesz a leosztás. Már nem vagyok számára „A Böbi”, csak „Jah, a Böbi!” – és így persze minden más.

Intézkedik, hiszen ma lesz az ominózus fellépésük a szomszédos általános iskola színpadán, és mint fél füffel hallom, Nagycsótány segít nekik a szállításban, a családi furgonnal.

Csak pár napig nem láttam Kockacukort, de lefogyott vagy öt kilót. Ő is szomorú, mert megnyomta hátulról a Matizt. Állítólag nekikoccant egy emeletes busznak. Egy emeletes busznak! Azt mondta, azért, mert tolatás közben nem látta. Nem mertem megkérdezni: *hogyan lehet nem észrevenni egy emeletes buszt?*

Meghalok egy kis emberi érintésért. A könyökömet odanyomom Cukor könyökéhez, hogy legalább őt érezzem. Néz rám, és megbök.

Mi van?

Ne húzd el a kezed! Már csak te vagy nekem!

Tamás?

Szakítás! És Csótány sem szól hozzám!

Az gáz...

Nem is írok többet. Csak ülünk itt az órán, összenyomott könyökökkel.

Volt egy lyukasóránk, s átléptünk Cukorral a közeli drogériába. Nagyon lebegős vagyok még mindig, így nem csoda, hogy kifelé jövet a biztonsági kapunál megálltam, hogy betömködjem a visszajárót a brifkómba. Mindig szerencsétlenkedem, mert nem nőtt annyi kezem, amennyire igény volna... amikor észrevettem egy nagyobb címletű bankjegyet a lábam előtt.

– Nem igaz, hogy ennyire szétszórt vagyok! – morgom az éppen mögém érő Kockacukornak.

De ebben a pillanatban már fel is ugrik a kijáratnál szemben ülő pádról egy hét év körüli, rongyos ruhás kissrác (az anyukája szintén olyan csavargóforma, az ülve sasolt), és mint a villám, felkapja a pénzt.

Én viszont szigorúan ránézek:

– Ez az enyém! – azzal nagyon határozottan kihúzom az ujjai közül a bankjegyet.

– Miért adtad oda neki? – hallottuk a nő hangját, és szegény gyerek kapott is egyet tőle, a fejére.

– Micsoda emberek vannak! – mondom Kockacukornak, és sétálunk a szép időben tovább.

Egy idő után aztán elkezdtem gyanakodni, ezért ismét elővettem a tárcát, és megszámloltam benne a visszajárót. És rá kellett jönnöm, hogy több van nálam, mint amennyit reggel beletettem, akkor hát nem is az enyém volt az a pénz!

– Te Cukor, én kiteptem a koldusgyerek kezéből a talált zsetont!

Kockacukor röhögött:

– Hiába, nehéz a megélhetés!

– És meg is verték miattam!

– Így van ez, ha az ember áldás a világnak! – vigyorgott tovább barátnőm.

Olyan heves lelkifurdalásom támadt, hogy visszafordultunk, hátha vissza tudom adni nekik azt a bankót. De a pad már üres volt. Végigmentünk az utcán kétszer, de mintha a föld nyelte volna el őket. Mit fog gondolni ez a kisfiú ezután az emberekről? Az tuti, hogy többé nem hagyja magát lenyúlni! Lehet, hogy most indítottam el egy bűnözői karriert?

Ezzel a rossz érzéssel tértem vissza a suliba, mikor is a bejáratnál Gombbal találkoztunk. Mindjárt észrevette, hogy lefelé görbül a szám.

– Mi a baj? – kérdezte kedvesen.

Istenem, ha azt sorolhatnám! De nem tettem, mert égetni kezdett a derekamon a bilincs. Vagyis a mártírkellék.

– Óh, csak a szokásos iskolafiling, semmi más!

– Lenyomott az előbb egy kis koldusgyereket, aztán most rosszul van – közölte Kockacukor az igazságot.

– Küzdesz a piacok újrafelosztásáért? – kérdezte mosolyogva Gomb, miközben rám nézett.

Én pedig *láttam* Gomb gyönyörű jobb szemét. A bal is szép, de a jobb oldalra fókuszáltam. Remélem, nem feledkeztem bele túlságosan! Úgyhogy a bámuldozás után jobbnak láttam, ha olajra lépek.

– Most mi van? – kérdezte Kockacukor.

– Mi lenne? – kérdeztem vissza ártatlanul.

– Na, neee! – nézett rám gyanakodva, és ennyiben maradtunk. Mert én sem tudom, mi van.

Csak nem, hogy igaza van Kincses Tamásnak? Ezek után már minden tekintetben nagyon gyanakszom magamra, úgyhogy figyelni kezdem a reakcióimat.

Délutánra eltűnt a napsütés, helyette szürke lett az ég és szakadni kezdett az eső.

Mi Kockacukorral együtt hazafelé indultunk éppen, és arról meséltem, hogy egyszer, kisebb korunkban Tamáséknál voltunk, és éppen így esett az eső... Kinéztem az ablakon, és azt mondtam neki:

„Én úgy szeretek sétálni az esőben!”

„Szeretsz sétálni az esőben? Miért?”

„Nem tudom, miért, csak olyan romantikus! Érezni az esőszagot, meg tocsogni a vízben, mint a kacsák! Kimegyek!”
„Kimész? Akkor gyere!” – Azzal kézen fogott, kivezetett a szobájából, végig az előszobán, kinyitotta előttem az ajtót, és egyszerűen kilökött és becsapta mögöttem az ajtót.

„Engedj vissza, te hülye!”- dörömböltem.

„Neked mindig bajod van?! Most teljesítettem a kívánságodat! Hisz szeretsz sétálni az esőben, mer’ olyan romantikus!” – röhögött odabent.

„De én esernyővel gondoltam!”

Nem tudom sztornózni az életem. De akkor hogyan fogadjam el, hogy nem szeret már? Vagy szeret? Vagy én nem szeretem már? Vagy hol szeretünk, hol nem? És ez a kinyílás-záródás nincs azonos ütemben, ez a baj?

Kockacukor hümmögve hallgatott:

– És mi a fenét bámulod Gomb bal szemét? – tette még hozzá.

– A jobbat néztem – javítottam ki –, de a bal is szép!

Trallala! Tamást gyanúsítottam bekattanással? Én is be vagyok zizzelve, nem csak ő. Akkor szép az élet, ha zajlik, meg mindenki saját sorsának pogácsa, és kedvenc szabadidőm a hobbi. Összegezve: ki kéne vonulnom a forgalomból, hogy egy kicsit visszalassuljanak a napjaim. Mert ez már túl sok, kérem!

– Én már csak arra vágyom, hogy mindenki békén hagyjon – mondtam, amikor a suliból kilépve utolért minket Tamás, akinek a nyaka piros foltos volt az idegességtől.

– Segítenetek kell!

– Na? Mit mondtam? – néztem Kockacukorra.

– Miért, mit mondtál? – nézett vissza.

– Pogácsa! – mondtam. – Te meg hülye vagy, Tamás!

– Jó, tudom, de most nincs időnk a lelki életedre, los-los! Futás!

Az a helyzet, hogy Nagycsótány elakadt valami dugóban, így kézben kellett átcipelni mindent az általános iskolába. Kábelkötegeket, hosszabbítókat, mikrofont és mikrofonállványt, valami kontroll-ládát vagy mi a szösz, ja és a hangszereket, amiket persze nem érhetett víz, tok meg egy kezdő együttes számára luxus.

Ravasz úgy védte a pörgőjét, mint egy tigris.

– Nem érheti víz a bőrét! – magyarázta.

De mi már addigra ezt tudtuk. Kockacukor (gondolom, természetes testméretei miatt) vitte a kombót, én kaptam a mikrofont, állványostól, amit be is gyömöszöltem a ruhám alá, már a mikrofont, nem az állványt, arra nejlonzacskót húztunk, meg vittem még egy-két kábelköteget is, szatyorban.

Mire mindent átcuccoltunk, szétáztunk teljesen. De a hangszerek meg lettek mentve! És az adott körülmények között ez volt a lényeg.

Amíg a srácok felpakoltak a tornaterem színpadára, addig a rendezők visszafogták a bejárat előtt a gyülekező tömeget. Ott toporgott a teljes alsó tagozat ünneplőben, furulyával meg mindenféle állatos maszkkal a kézben. Állítólag kölyökszínjátós előadások is lesznek, mert a meseíróverseny győzteseinek az a jutalmuk, hogy bemutatják a meséjüket. Aszta!

Az a furulya-koncerttel együtt mégis mennyi idő? És csak ilyen kicsikből áll majd össze a közönség???

Éppen ezt latolgattuk Kockacukorral, mikor megjelent a színen Kapor Jessica. Nem mondom, összeszorult a gyomrom, amint megláttam. Egyenesen odalépett hozzám:

– Hellóka! – mondta, és nézett rám a gondosan spirálozott szemével. – Akkor itt lesz a fellépés?

Elhúztam a számat. Ez mi, ha nem tök felesleges kérdés?

– Igen, itt, mint láthatod – mondtam kicsit élesebben.

Jessica felhúzta az orrát, és ridiküljével a kezében egy kicsit odébb állt tőlem.

– Miért nem mész be? A fiúk már várnak! – szólt oda neki Kockacukor.

– Mindjárt! – pillogott rá Jessica. – De van egy kis elintéznivalóm! – Azzal ismét visszaállt, eléem. – Mit akarok mondani... – mondta. – Azt várod, hogy bocsánatot kérjek tőled, ugye? Azok után, hogy én azt a mobiltelefont... észrevettem nálad, ugye...

Csak néztem, és nem tudtam eldönteni, mit akar. Azt láttam, hogy zavarban van, úgyhogy gondoltam, segítek egy kicsit neki.

– Jessica! Honnét tudtad volna, hogy az apámtól kaptam? Te csak észlelted, hogy ez egy új telefon, és kész!

– Igaz, hogy szemtől szemben is megkérdezhetted volna tőled, hogy honnét – kottyantotta közbe Kockacukor, de leállítottam egy kézmozdulattal.

– Én nem haragszom rád – mondtam.

Békekötésnek vagy minek szántam ezt a mondatot, hiszen annyi minden történt az elmúlt napokban, aminek a tükrében gyerekesnek tűnt ez a köztünk lévő feszültség.

Jessica azonban nem így gondolhatta, mert elhúzta a száját:

– Én meg nem vagyok rá kíváncsi, hogy haragszol-e rám, vagy sem – közölte Jessica. – Egyszerűen csak szerettem volna, ha tudod, hogy *nem sajnálom*, ami veled történt.

Jé! Már nem is csodálkozom, hogy megint csodálkozom.

– Miért? – bukott ki belőlem a kérdés. – Tettem, vagy mondtam valamit, amivel?... – Befejezni nem tudtam, mert felcsattant:

– Te és a megvető pillantásaid! Azt hiszed, vak vagyok? Azt hiszed, nem látom, hogy gyűlölsz? Bár mit vagyok úgy kiakadva, hiszen engem vagy szeretnek, vagy gyűlölnék az emberek! De ahogy te gyűlölsz, az mindig fáj. Vagy csak irigykedsz rám?

Annyira megdöbbsentem, hogy csak néztem rá.

– Hát csak nyugodtan, mert van mit irigyelned! – folytatta, és ömlött belőle a szó. – Évekig tartottam a gonosz szemedtől, mert ha rám nézel, olyan vagy, mint egy gonosz boszorkány! De tudd meg, hogy nem félek már tőled! – Azzal dobott egyet a haján. – Csak nyugodtan legyél boldog a Tamáskáddal együtt.

Mi van? Miket hord ez a lány össze?

– Szakítottunk – közöltem a hírt Jessicával, hogy rúgjon csak nyugodtan, ha még rúgni akar. Tényleg érdekelt, mit tesz vagy mond még nekem.

Biccentve nyugtázta a hírt:

– Szakítottatok? Gondoltam, hogy Tamásnak van esze. Tudod, Böbi, úgy vélem, ez az egész az isteni gondviselés műve. Hogy ne legyél olyan beképzelt és kegyetlen!

Leesett az állam:

– Mit beszélsz?

– Azért, amit velem általános iskolában műveltél! Kikészítettél tisztára! És mikor már nem tudtál máshogy legyőzni, egyszerűen megtéptél, emlékszel rá?! Az egész osztály előtt porba tapostál! Engem! Szerinted év közben miért mentem el az

iskolából, na miért? Hát miattad! Mivel a tanárok semmit sem tettek, hogy megfélemezzenek, a szüleim másik iskolába írtattak, csak ne legyek a közeledben többé! És én annyi év óta sem felejtettem el semmit! A többiek csúfolását, mert persze mindenki a te pártodon állt! Akkor megfogadtam, hogy egyszer még nagyon megjáród! Tőlem azt a hatalmas pofont visszkapod. Hát tessék!

Komolyan, vártam a nagy durr!-t az arcomon, mert azt hittem, lekever egyet, de csak bazsarózsás mutatóujja jelent meg az orrom előtt.

– Most befejezem, amit elkezdtem! Elmegyek!

– És a zenekar? Itt hagyod őket a pácban? – kérdezte Kockacukor döbbsenten.

– Csak nem gondolod, hogy máskülönben leereszkedtem volna *ezekhez*? Hogy az izzadt kis 18 éves az én kategóriám? Hisz a szólógitáros kivételével még játszani sem tudnak! Aztán meg mi lesz a gázsitok: kóla és vajás kenyér?! Meg egy kis hátba veregetés? Ne nevetess már!... Na csá!

Azzal ellibbent. Leesett állal fordultunk utána, és így láttuk, hogy Csótány jön vele szemben, futva, majd Jessicát látva lefékez.

– Hát te, hová mész? – kérdezte csodálkozva.

És a helyzet nyomorúsága ellenére Kockacukorral együtt bámultuk Jessica improvizációs készségét, mert abban a minutában a szeméhez kapta a kezét:

– Hová megyek? Hát el! – mondta, majdhogynem sírva.

– De miért???? – kérdezte Csótány.

– Kérdezd meg Böbét! Nagyon megsértett engem! – mondta, majd Csótány hiába könyörgött, hiába marasztalta, elment.

– Mi történt? – szaladt oda hozzánk villámló szemmel Csótány. – Már megint mit csináltál?

– Semmit! – mondtam, szerintem az igazsághoz híven.
– De! Csináltál! – javított ki Kockacukor. – Csúnyán néztél Jessicára.

– Ezért ment el? – nézett nagyot Csótány.
– És meg is verte...! – tódította Kockacukor. Amikor Csotinak elkerekedett a szeme, akkor folytatta – ...valamikor az általános iskolában.

Csótány becibált minket a tornaterembe, ahol a fiúk javában hangpróbát tartottak.

– Jessica elment! – közölte Csótány a hírt. – Azt mondta, hogy Böbe vérig sértette, és azért.

Tamás és Gomb mindjárt letették a kezükből a gitárt.

– Nem tudod tartani a szádat? – kérdezte tőlem Tamás.

– Alljál már le, hapsikám! – szólt rá Kockacukor.

– Maradj ki ebből! – intette le Tamás. – Hogy lehetsz ilyen szemét? – fordult ismét hozzám.

Ez kemény. Se köpni, se nyelni nem tudtam. Mert már megint a legrosszabb Böbe-verzió nézett velem szemközt.

– Miért, mi történt? – kérdezte Gomb Kockacukortól (átszólva Tamás feje felett).

– Végre valaki ezt is megkérdezi! – méltatlankodott Kockacukor. – Jessica egyszerűen odajött hozzánk, közölte Böbével, hogy nem kér bocsánatot, mert ezt neki a sors megígérte, vagy ő ígérte meg a sorsnak? Vagyis Böbe egy gonosz és kegyetlen nő, aki nagyon megérdemelte a rendőrségi eljárást! Ami azért jogos, mert őt kiskorában Böbe egyszer megverte. És ő a szegény, műmellű, tetovált szájú nő, már nem retteg Böbe rémuralma miatt. Ennyi. Ja és rühellte, hogy a gázsitok mindössze egy karéj vajjas kenyér.

Az a baj, hogy mivel a sztori igaz volt, még röhögni sem tudtunk. Csak hallgattunk, mert ettől a jessicás cserbenhagyástól

mindenki puff lett. Én még külön attól kaptam sokkot, hogy a fiúk engem akkor most darabokra szednek, ha nincs itt Kockacukor? Még Tamás is?

Elment a kedvem a közös játéktól. Mert hogy egyedül állókép, velük együtt pedig működés közben lévő hurrikán. Eddig szerettem a közelében, a közelükben lenni, mert ők mindig mondanak, tesznek olyat, ami miatt rám jön a vigyorgás, és azt érzem, jó élni, és gyerek vagyok és gondtalan és vidám meg minden. De ilyen áron nem kell!

Néztem Tamást, és folytak a könnyeim.

– Erre most nekem nincs időm! – mondta, és visszament a színpadra szerelni.

– Te micsoda bunkó vagy! – mondta Gomb. – Azt hiszed, ezzel a lánnyal mindent megtehetsz?

Láttam, hogy Tamás olyan pulykakakastartással visszafordul, de azt már nem vártam meg, hogy lesz-e belőlük Magyar Nin-dzsa 3 – mert elfutottam.

Mire hazaértem, szétáztam, még a bugyimból is csurgott a víz – de nem érdekel. Én nem érdeklek saját magamat. Mert Tamás még mindig észbontóan fáj!

Nem akarok egy iskolába lenni vele többé. Nem lennék képes rá! Lehet, hogy igaza volt Jessica szüleinek, és most érett rám is egy kis iskolaváltás??? Vagy ez csak gyávaság meg menekülés? De már ez sem érdekel. Nincs küzdelem, meg *Én megmutatom!* – marhaság, egyszerűen megnyugodni szeretnék.

Ezt meg kell beszélnem Anyuékkal.

Anyu azt mondta (Műfaterrel együtt), hogy oké. Tudták mindig, hogy okos kislány vagyok, és ez a döntés megnyugvás lesz az egész családnak, mert napok óta nem alszanak, annyira aggódnak értem. Mert látták, hogy nincsenek rendben a dolgaim és boldogtalan vagyok. És keressek magamnak mihamarabb új iskolát. Tamás pedig nem érdemelt meg engem.

Tamás nem érdemelt meg engem? Nézőpont kérdése. Tamás szerint nyilván én nem vagyok alkalmas személy...

„Hát elkezdődött” – mondta, de azt már nem tudom, hogy a szájával vagy a mosolyával-e – néha ugyanis működik kettőnk között ez az egymás fejében mozizás. ”

Ezt írtam pár hete ebbe a naplóba. Úristen, milyen boldog voltam! Mennyi mindenben hittem! Most meg??? Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar vége lesz. És hogy mindaz, ami történik velem, ennyire hitehagyottá tesz.

Jessicáé is egy igazságverzió. Tamásé is az. És az én igazságom?

15.

Jó régóta nem írtam. De valahogy nem volt kedvem írni. Lehet, hogy visszatérek a webes blogra, mert ebben a suliban a kutya sem ellenőrzi már. Egyébként az új sulis nagyon jó, és ami a legfőbb, végre megszabadultam a magas óraszámú reáltárgyaktól. Nem is értem, hogy bírtam én ezt a nyomást annyi éven át? Tök jó nekem egy sima gimnázium! Igaz, hogy sokkal

többet kell buszoznom reggelente, és a buszon mindig téma a hering-filing, de ez nem izgat már.

Új időszámítás kezdődik az életemben. T. e. (Tamás előtt) és T. u. (Tamás után).

T. e. ki voltam én?

T. u. ki lettem én?

Vajon milyen Böbe szeretek lenni T. u.?

Hiszen régen, Tamás közelében egy meglehetősen nyűgös Böbe voltam, aki unja Tamás témáit. A zenekarosdi lelkesedést, a találmányokat, a forrasztást és a drótokat. Egy sértődött Böbe, aki azt érezte, hogy nem figyelnek eléggé rá. És persze vidám, nevetős kislány-Böbe, aki szeret Tamással játszani állatosat (állatkínzóst? szegény Gyufa), meg olyan Böbe, aki nagyon szereti Tamás humorát. De azt mondjuk nem szerettem, amikor Tamás velem játszott állatkínzóst.

Most beszéltem Kockacukorral, próbára rohant éppen. És jár énektanárhoz is, mert kiderült róla, hogy valami földöntúli tehetség. Amikor Jessica cserbenhagyta a Mocsok Csillagot, akkor (már csak miattam is) összeszedte magát, felment a színpadra, és olyat énekelt, hogy az ereje levitte a jelen lévő furulyaszakkör fejét. Láttam a tévében, hogy megint elindítanak egy országos tehetségkutató versenyt, szólok neki, hogy jelentkezzen. De ha megint nyüszög, hogy ő nem, esküszöm, benevezem én!

Egyébként megálltam, és nem kérdeztem rá, mi van Tamással. Ha befelé figyelek, már éppen hogy csak eléri a küszöböt ez az inger, de távolról sincs átcsapás. Nem érdekel a sikere, a

nyomora, az élete, hogyan oldja meg a gondjait. Az azért jó, hogy valaha volt nekem, és azt jelentette, amit jelentett. És még mindig szeretem, ebben is biztos vagyok. De annyira jó, hogy eltávolodott tőlem ez az érzés! És megváltozott bennem minden jelentés! És nem csak órála szól már nekem az egész világ!

Kockacukor fix barát. De eltűnt mellőlem Ravasz és eltűnt Csótány. Nem mondom, hogy nincs bennem miattuk hiányérzet.

Azonban pár hete ismét feltűnt Gomb. Egészen pontosan elkapott az utcán.

— Szia! De jó, hogy látlak! Kell neked egy testőr? – kérdezte, miközben huncutul villant a szeme.

– És mitől kéne engem megvédeni? – csodálkoztam. Azt hittem, hogy punkokat látott az utcán vagy valami ilyesmi...

– Óriási porcica az ágy alatt, vagy az ablakon benéz egy vérsiráf... esetleg egy ronda bókember mászik a falon... Ezekről a veszélyektől meg kell a lányokat védeni!

„Aha, szóval nem csak egyszerű séta.” kuncogtam magamban.

– És mit tudnál tenni egy vérsiráffal?

– Lefejelni nehéz! – nevetett fel. – Marad a köpölyözés. Ha nem jön be, feláldozom magam.

– Ilyen testőrnek nehéz ellenállni! – mondtam sokat ígérően.

– De mit csináljak a maradékokkal?

Tudományosan megfigyelt tény, hogy Gomb hat rám.

Tegnap ültünk egymással szemközt, és a világ fontos dolgairól beszélünk, vagyis arról, van-e értelme elfutni egy Tyrannosaurus rex elől, lehetőleg cikcakkban, amikor nagyon furcsán kezdtem magam érezni. Egészen pontosan az érzés olyan, mint amikor váratlanul egy tankosra rágyújtják a tankot. Én, aki a tank belsejében ültem, nem éreztem semmit, és beszéltem tovább

lényegtelen hülyeségeket (arról, hogy de bizony csípnek a katicabogarak, és épp ezért legalább olyan veszedelmesek, mint a Tyrannosaurus rex), mikor egyszerre csak észrevettem, hogy melegem van.

Hmm, nem jól közelítem meg. Ez olyan érzés, mint amikor egy sosem használt kályhát egyszerre 10-es fokozatra tekernek, és minden öntvényéből árad a forróság.

Már kezdtem kétségbeesni, hogy mi ez, még a nyelvem is összeakadt ijedtemben, amikor egyszerre Gomb felnevetett, mert azt hitte, hogy kihámozott valamit a szókatyvaszból:

– Azt mondtad, hogy tesztoszteron?

Meghökkenem:

– Én nem mondtam azt, hogy „tesztoszteron”!

Mit gondol rólam? Egyszer csak minden átmenet nélkül azt mondom egy fiúnak beszéd közben, hogy tesztoszteron?

De azért nagyon jó volt nekem ez a kis félrehallása, mert rájöttem, hogy amit érzek, az nyilván valami hormonhatás. Nem „tesztoszteron”, hanem „kösztrogén”.

Úgyhogy a legrövidebb időn belül elköszöntem tőle, és hazajöttem.

Nagyon megzuhantam az élménytől, mert az egész testem kipirult és megduzzadt tőle. Az arcbőröm, de a melleim is. Kellett egy fél nap, mire a helyzet normalizálódott.

Mi ez?????

Ma elmentünk kirándulni, és feküdtünk a fűvön, amikor azt mondta, hogy grillpartit rendez, és én leszek a sült, ebből a célból beszórt egy kis fűvel (vagyis fűszersóval). És éreztem megint azt, hogy jön belőle a meleg. Vagyis a forróság, ami persze egy grillpartihoz elengedhetetlen, de nehogy megsüljek már! Vagy

felsüljek... meg ilyesmi. Úgyhogy arrébb is húzódtam tőle, és innentől kezdve gyanakodva, vagyis teljesen tudományosan figyeltem a helyzetet.

De még így, teljesen tudományos szemszögből is láttam, hogy amikor elkezdett beszélni (most nem jut eszembe, miről), akkor kinyílt a feje felett egy virág.

Ja, igen! A szépen megélt pillanatokról beszélt, hogy azokat nem lehet előre eltervezni meg kierőszakolni, hanem pillanatról pillanatra improvizálni kell.

Amikor hazaértünk, akkor mondtam is neki búcsúzóul:

– Köszönöm, hogy itt voltál, és hogy virágot nyitottál.

Azt érzem, hogy találva vagyok.

Gomb nevetése. A szeme villanása. A huncutsága. Ez tetszik. És innen most nem lépek tovább, hanem átérzem ennek a könnyű kis örömét. Úgy látszik, ez egy ilyesfajta szerelem.

Holnap leszek 18. Vajon milyen lesz a születésnapom?

És mit hoz a következő év???

